ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\G\Garren Pier Jean\Mark Stone 66 - Kaluziny modre krve.pdb

PDB Name: Jaroslav Mostecký-Kalužiny modr
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

JAROSLAV MOSTECKÝ
MARK STONE
KALUŽINY MODRÉ KRVE

Pozemská unie, federace osmdesáti pěti planet, už pět století pokračuje v mocné expanzi po celé Galaxii. Její vlády si však postupem času uvědomily, že sbližování s primitivními civilizacemi vede k ekologickým katastrofám. Domorodci se po kontaktu s pozemšťany přestávali sami vyvíjet, stávali se na nich závislými a žebrali o techniku, kterou nedokázali pochopit. V případě jedné planety to došlo dokonce tak daleko, že domorodci málem vyhynuli. Podařilo se zachránit pouze několik párů, které pak byly přemístěny do přírodní rezervace, jako se to kdysi dělávalo se zvířaty.

Proto vznikl zákon o nevměšování. Když kosmická loď Průzkumné galaktické služby objevila planetu obývanou humanoidními bytostmi, měla rozkaz pouze ji zaregistrovat, ale v žádném případě nenavazovat kontakt, dokud se podrobně neprověřila úroveň její civilizace.

Pokud byla planeta na určité technické úrovni, navázalo s ní Ministerstvo galaktických vztahů diplomatické styky. V opačném případě byla záležitost svěřena Službě pro dohled nad primitivními planetami (SDPP), která měla za úkol vypracovat a dvakrát v průběhu sta let předložit studii o vývoji domorodců.

Protože se však ukázalo, že taková pozorování z umělých satelitů jsou nedostatečná, byly přímo na místo vysílány posádky složené z agenta činné služby a z androida, kteří se nenápadně vmísili mezi domorodce.

Jedním z takových agentů byl i Mark Stone.

1

Skřeky zpívajících ryb nabraly na síle. Jako vždycky, když se na temném severním obzoru matně modravě zaleskl vycházející kotouč zdejšího měsíce. Šedivé vlny Gatagéwského oceánu se každý rok v ten čas hnuly k severu a s odlivem se z pobřežních vod vynořily ostré kontury skalisek. Ze škvír a dutin ve skalách, sotva před hodinou ještě skrytých pod hladinou, vyšlehla stříbřitá záře a obestřela útesy nadýchanou, mihotavou aurou.

V hukotu moře a rybím zpěvu zanikaly všechny ostatní zvuky. Houkavý křik ptáků a pleskání slaného bahna, líně stékajícího po svažité skalní plotně zpátky do moře. Mlaskavé rány, provázející otevírání lastur, z jejichž útrob se rozlévala ona stříbřitá záře, i sténavé povrzávání šupinatých kmenů obrovitých stromů. Jejich kořeny nezarůstaly do země – už proto, že na skalnatém pobřeží to ani nebylo možné. Obtáčely se kolem skalisek a zajišťovaly tak stromu stabilitu. Z rozsoch jim visely pletence jak paže silných vzdušných kořenů, za přílivu sahajících až do vody a čerpajících z ní to, co stromům nemohla nabídnout planá písčitá půda.

Zápach rybiny a slaného bahna ležel nad skalnatou pláží jako těžká, vodou nacucaná přikrývka.

Odliv Severního měsíce vrcholil jen deset či jedenáct dní v roce. Pak se jeho kotouč schoval za obzor a rozdíl hladiny mezi přílivem a odlivem už nebýval tak vysoký. Bahno se znovu začínalo usazovat, aby příští rok zase s ustupujícím mořem sklouzlo do hlubin…

***

Mezi šlahouny vzdušných kořenů vysokých stromů, teď jen mrtvě visících dolů, se cosi pohnulo. Vegetace se rozhrnula a z temnoty, lehounce prosvětlené namodralým přízračným světlem Severního měsíce, se vynořil muž.

Byl oděný jen do krátké tenké haleny z ještěrčí kůže. Na nohou měl nohavice z látky utkané z mořské trávy, sahající od lýtek až k tříslům, a zbytek těla zakrývala halena z téhož materiálu, v pase stažená pletencem tenkých pružných větviček modrých keříků, rostoucích všude kolem. Muž seskočil z kořene a po kluzké kamenné plotně začal sestupovat na dno zátoky, ještě před hodinou zatopené mořem. Po čtyřech se protáhl pod mohutným, na omak slizkým kořenem a o dva kroky dál se musel vyhnout schránce uhynulého nestvůrného hlavonožce, jehož krunýř, posetý ostrými jedovatými trny, trčícími do stran, mohl být stále ještě smrtelným nebezpečím. Muž se zastavil, až když mu špičky nohou omyla zpěněná voda příboje.

Ohlédl se ke stromům a pak ukázal prstem k obzoru, ohraničenému viiiami valícími se k severu: „To říkám vám, kteří jste přispěchali na moje volání! Tam odsud přicházejí a jejich příchod znamená smrt! Ať je Ta se zobákem pohltí!“ Rozkašlal se a chvíli trvalo, než zase dokázal promluvit. „Kdysi mi můj otec vybral jméno Vanai, Světlo, protože mé činy byly stejně jasné jako záře Denní hvězdy. Kdo z vás nikdy neslyšel zpěvy o mých činech, ten, při bozích, kteří neumějí umírat, jako by dosud nežil!“ Usrkl z tykvovité nádoby, kterou měl zavěšenou vysoko u pasu, a pokračoval: „Boj, který nás čeká, ale mým bojem už není. Starý ještě nejsem, vždyť dvě z mých žen mají oblá břicha a čekají, až mí synové budou chtít na svět… Každému z vás bych se postavil, ale na Tu se zobákem už má síla nestačí. Přede dvěma roky jsem

namočil ostří sekery v jedu a v dlani jsem sevřel harpunu i oštěp… Krváceli jsme oba, já i ona. Stokrát jsem ji ťal mečem a svou harpunu jsem utopil v jejím těle! Její zobák mi uštípl ruku a pahýl, co mi zbyl, pořád bolí, jako tu první noc po boji. Dnes už nemohu držet zbraň, jak bych chtěl.“

Z indigové tmy pod stromy se ozvala mručivá slova uznání.

Vanai počkal, až muži, ukrytí pod stromy, umlknou, a pak promluvil znovu:

„Už to víte, vypráví se o tom u poradních ohňů po celém vašem kontinentu. Ta se zobákem nás vyhnala z našich domovů na ostrovech a my tu teď stojíme na posledním kusu suché země, co nám ještě zbyl! Stala se z nás snadná kořist a naším masem příšery z moře zahánějí hlad.“ Ukázal rukou před sebe: „Tady je poslední zátoka, na jejímž břehu mohu stát beze strachu. Zatím. Ze všech ostatních zátok tohoto ostrova se Ta se zobákem není schopna na suchou zem dostat. Jsou tam vysoké skály a ty ji do vnitrozemí nepustí. Jen tudy by se jí to mohlo podařit, ale zde ještě strážci zůstávají…“ Ohlédl se k zátoce, osvětlené lehounkou nadýchanou stříbřitou září, vycházející z mušlí přichycených na útesech, a jeho hlas ztvrdl. „Zoufat mohou ženy a oběti bohům skládají jen hlupáci. Bohové přece vědí, že nás nechávají umírat! Musíme bojovat. Jestli nás Ta se zobákem vyžene i odtud, můj lid bude muset ustoupit přes úžinu na váš kontinent!“

Vanai zmlkl a čekal, až muži odpoví. Věděl dopředu, že se jim to nebude líbit.

„Tví předci, Vanaii, vždy žili na ostrovech! Zůstaňte tu!“ zahučel zpod stromů čísi hlas. „Pevnina není vaše země!“

„Ne, není…“ odpověděl unaveně. „Možná by to vyvolalo válku. Ale nebylo by to k ničemu. Strážci, svítící lastury, jejichž světla se Ta se zobákem tolik bojí, časem zmizí i od břehů vaší pevniny a Ta se zobákem pak bude mít volnou cestu i k vám! Vyleze na břeh, bude zabíjet ve vesnicích, a až se dostane přes pláň, ponoří se do vašich jezer, aby tam nakladla vejce! Při bozích, kteří neumějí umírat, pokud ji nezastavíme tady, nezastavíme ji už nikdy!“

Muž se znovu rozkašlal. Za denního světla by muži ukrytí mezi stromy mohli vidět, jak mu pahýl ruky rudě naběhl a starý strup popraskal. Kapičky krve se zaperlily mezi žlutými puchýřky. „Proto jsme vyslali k vašim králům posly s přáním,“ pokračoval hned, „ať přijdou jen ti nejstatečnější ze statečných a ti nejmoudřejší z moudrých! Jen takoví muži, co dokážou držet sekeru v ruce a víc si váží chytrosti než odvahy umřít! Náš lid…“

Zpoza stromů vystoupil muž, dobře o hlavu vyšší než Vanai. Měl na sobě podobný oděv jako on, jen temně tiziánové vlasy měl svázané do mohutného uzlu trčícího vzhůru: „Přišlo nás přes třicet a stačilo jediné tvé zavolání, Vanaii z Ostrovů. I když jsou naše národy v nepřátelství, považoval jsem za čest, že jsem byl jedním z těch, jež jsi žádal o pomoc. Jednomu však nerozumím…“

Z temnoty pod stromy se ozval mručivý souhlas ostatních mužů. „Čeho se bojíte? Tvůj národ je nejstatečnější a je vás nejvíc…“

„To už dávno není pravda,“ zachrčel Vanai. „Než budeš hovořit dál, Ovarde z Roklin, pojď za mnou, a ostatní ať se přidají!“ Obrátil se a vydal se podél čáry příboje kamsi do tmy. Ještě jednou se otočil k ostatním: „Pospěšte si, muži! Čas od času přijde od moře vlna, která znovu zalije zátoku a dosáhne až ke stromům. Koho tady přistihne, tím mrští o skály a krabi budou mít až do rána co žrát!“

***

Ovard z Roklin lehce přeskočil kořen a za ním vystoupilo zpod stromů dalších třicet bojovníků, mužů nejmoudřejších a nejstatečnějších, jací žili mezi Gatagéwským oceánem a sopečným pohořím daleko na západě.

Poslední se k zástupu připojil muž, o němž žádný z nich až dosud neslyšel a který předešlý večer přišel do kamenné vesnice ostrovanů bez pozvání a sám jim nabídl své služby. Vanaie z ostrovů na něm nezaujalo ani tak podivně znějící jméno Mark, jako cizincovy ocelově šedé oči – takové ještě nikdy v životě neviděl. Slyšel ale, že světlé oči a hnědé vlasy mívají lidé na vzdáleném kontinentu, jehož ploché pobřeží bývá za jasných dnů vidět na severovýchodním obzoru.

Vanai z Ostrovů na nabídku pomoci kývl. Pokud se Mark dokázal dostat přes tak rozlehlé moře, musel mít obrovské štěstí, nebo znát něco, co na Tu se zobákem platí…

Teď na něj ale Vanai nemyslel. Kráčel vpředu a spěchal, protože věděl, že moře dokáže být i za odlivu zákeřnější než žárlivá žena.

Z východu se přihnal poryv větru, poštval vlny proti pobřežním skalám a pláž zalila vlna, kterou zadržel až val kořenů a šupinovitých kmenů.

„Ta se zobákem!“ ozval se polekaný výkřik.

„Nemůže sem!“ štěkl Vanai daleko vpředu. „Tuhle zátoku hlídají strážci, lastury se stříbrným světlem! Dokud tu jsou, Ta se zobákem se nepřiblíží! Schovejte zbraně a pospěšte za mnou!“

Mark, který šel na konci zástupu, se zastavil a zkoumavě přehlédl temné vlny, valící se souběžně s pobřežím kamsi na sever. Namodralé světlo Severního měsíce nedokázalo temnotu rozehnat a z vln cizího tajuplného moře se mohlo vynořit cokoli. Všimli by si toho až na poslední chvíli…

Odplivl si a ucítil, jak mu na zádech naskakuje husí kůže. Neměl nejmenší tušení, co by Ta se zobákem mohla být za bytost. Nějaký gigantický mořský pták, jemuž vyhynula přirozená potrava a lidi si našel jako náhražku? Ale to by jej žádné fluoreskující škeble nezadržely. Spíš to bude nějaká mořská obojživelná potvora, schopná opustit vodní živel a lovit na pevnině…

Markovi se nepřehledná pláž, plná ostrých výčnělků, napůl ztrouchnivělých zřícených stromů, ohlodaných vlnami a ozdobených krajkovím soli, obrovských rozbitých vápnitých schránek měkkýšů a klepetonožců, v nichž by se mohlo schovat i několik mužů, vůbec nelíbila. Neměl strach. Kdyby pociťoval hrůzu ze tmy a z moře, nikdy by neprošel psychologickými testy, bez nichž by se nemohl stát agentem Služby pro dohled nad primitivními planetami. A kapitán Mark Stone patřil k těm nejlepším. Kdyby ne, nedostával by ty nejtěžší úkoly. Nikdy by se mu nepřihodilo, aby v nepohodlném oděvu z ještěrčích kůží a spletené trávy stál na pláži cizího oceánu a snažil se zjistit, jak se mohlo stát, že

se populace na planetě Gatagéwa během jediného období mezi pravidelnými kontrolami snížila téměř o polovinu…

Teď, zdálo se, byl na stopě. Ta se zobákem přichází z moře a loví lidi… Ať už to bylo cokoli, k úbytku obyvatelstva zjevně nedošlo vinou infekce zavlečené z vesmíru ani jakýmkoli jiným zásahem zvenčí. Ještě se musí ujistit, že opravdu jde jen o nějakého mořského živočicha, a vrátí se k astronefu ukrytému v horách na kontinentu. Zakročit proti hladovým obojživelníkům, nebo co by to mohlo být, je proti stanovám Služby pro dohled nad primitivními planetami. Je-li cílem evoluce na této planetě vyhlazení humanoidů a jejích nahrazení nějakou jinou formou života, nedá se nic dělat. I když jde o dost brutální způsob…

„Pospěšte si, bohové nejsou na naší straně!“ zaslechl volání Vanaie z ostrovů. Hlas zněl jakoby odkudsi shora. Mark Stone se rozběhl a v pár vteřinách dohnal muže před sebou. Pláž tu končila, skalní masiv vybíhal daleko do moře a stezka pokračovala příkře vzhůru.

V ten okamžik zaskučel vichr, v hluboké tmě zařvalo moře a kdesi daleko na hladině se vzedmula vlna a rozehnala se proti břehu.

„Rychle!“ křikl Mark. Nebezpečí spíš vycítil, než uviděl, ale už dávno věděl, že jeho instinkt bývá správný. Hukot moře nabral na síle a najednou šlo o život. Mark předstihl muže před sebou a po čtyřech se hnal stezkou nahoru. Skála klouzala a takhle to šlo rychleji. Dostal se dál sotva o pár desítek kroků a hlavou skoro narazil do kamenného stupně. Bezděčně ohmatal skálu před sebou, nalezl chyt, zaklesl do něj prsty a vytáhl se.

Málem pozdě. Rozbouřený oceán udeřil do kamenné stěny pod ním. Skalní masiv se zachvěl, jazyk pěny olízl Markovi záda a vzápětí stekl po skále dolů.

Mark zaklel, s vypětím se vytáhl až docela nahoru a překulil se přes hranu skalní plošiny. Protřel si oči a ohlédl se zpět.

„Hej!“ křikl, ale zdola pod ním se nikdo neozval. Pokusil se vstát, nohy se mu však ještě chvěly z prudkého sprintu. Chvíli trvalo, než se mohl vrávoravým krokem vydat dál po stezce, kterou téměř neviděl. Po půlhodině konečně dohnal celou skupinu na temeni útesu vysoko nad mořem.

„Vanaii! Jednoho muže spláchlo moře!“ vydechl a zchváceně klesl na kolena.

„Už ho nevrátí,“ odpověděl vůdce ostrovanů. „Hned zítra mu naše ženy ušijí rubáš a hodí mu jej do vln. Ale bohové vědí a já to tuším, že už si ho na cestu k předkům neobleče. Ve vlnách číhá ona a její hlad trvá věčně…“

„Ta se zobákem,“ hlesl stísněně jeden z mužů, který dorazil až z pouštních osad na jihu kontinentu.

Chvíli bylo ticho a mrazivý zvuk toho jména utkvěl v ovzduší.

„Za chvíli ji uvidíme,“ řekl tiše Vanai. „Hádal bych, při bozích, že mezi vámi není nikdo, kdo by ji někdy spatřil na vlastní oči!“ Přistoupil k okraji plošiny a ukázal dolů na druhou stranu skaliska. „Nebude to dlouho trvat a přijde sem! Můj bratr přinesl návnadu!“

Mark Stone pohlédl dolů. Modravé měsíční světlo se blyštělo na ploškách slídy, před miliony let zakleté do skal, a přelévalo se nad mořskou hladinou jako indigová mlha. Zátoka dole byla tichá a klidná, moře už se stáhlo s odlivem od břehů… A dokonale ze všech stran uzavřená skalními stěnami.

Vanaiův bratr shodil ze zad velký kožený měch a rychle rozšněroval uzly po jeho obvodu. Na zem se vykulilo malé zvíře, podobné kůzleti. Nohy nemělo svázané, ale nebránilo se. Jen apaticky leželo, občas pozvedlo nehezkou, jakoby psí hlavu a krátce zamečelo. Vanaiův bratr popadl bezvládné dobytče za nohy, roztočil ho ve vzduchu a svrhl dolů na písčitou pláž. Tupé žuchnutí těla se odrazilo od skal na protější straně.

„Ještě máme čas,“ zašeptal Vanai. Přidřepl, shrnul pod sebe svůj plášť a posadil se. „Nepřichází před půlnocí.“

Ze záňadří vytáhl váček, který měl pověšený na krku, otevřel ho a opatrně do něj hrábl dvěma prsty. Aroma připomínající vůni skořice udeřilo Marka do nosu.

„Co je to?“ zeptal se, ale už tušil odpověď.

„Stříbrná mlha,“ odpověděl mu vládce ostrovanů s úsměvem. „Čím v tvé zemi lidé zahánějí smutek, když tohle neznají?“

Mark Stone překvapeně sledoval, jak Vanai opatrně rozlamuje stříbřitou poloprůhlednou čočku jakési křehké drobivé hmoty na několik kousků a ty rozděluje mužům kolem sebe. Díval se, jak si bojovníci jeden po druhém berou svůj díl, mnou jej mezi dlaněmi a třením rozmělňují na drobounký prášek… Viděl, jak se ten stříbrný prach rozptyluje ve vzduchu a vítr jej odnáší s sebou.

„Stříbrná mlha,“ opakoval Mark Stone nahlas jméno té nejstrašnější drogy, jaká se v posledních letech objevila na planetách Pozemské unie a o níž nikdo netušil, odkud pochází.

Teď už to věděl. Pochází odtud! Stříbřitě ligotající obláček se dostal až k němu a jeho dech strhl prvních pár molekul…

Najednou se zalykal štěstím a nevěděl proč. Měl chuť se radovat, křičet, skákat… Zmobilizoval poslední zbytečky jasného vědomí, ale nedokázal už nic. Padl na kolena a zaryl prsty do skály. Sedřel si nehty a bříška prstů, až vytryskla krev. Ne! To nesmím! Musím přece…

Ještě na chviličku se mu vrátila síla.

„Rayi!“ vykřikl a vzápětí už necítil nic, jen radost a štěstí.

***

Android Ray, který zůstal na palubě astronefu ukrytého v horách, zaregistroval jeho myšlenku a vzápětí ji ztratil. Na okamžik se zarazil a soustředil se na spojení. Patřil k sérii několika málo exemplářů vybavených psychickým zesilovačem, díky němuž byl schopen telepaticky komunikovat se svým velitelem a v tomto případě i přítelem.

„Marku! Co se děje?“

Ale Mark Stone neodpovídal. Jeho myšlenky jako by se nadobro rozplizly. Přece kdyby umíral, stačil by se ještě ozvat, i když jen podvědomě. Ray si byl jistý, že by Markovu poslední myšlenku zachytil…

„Marku!“ zkusil to znovu.

Marně. Kapitán Mark Stone, agent SDPP, neodpovídal.

2

Ray se ocitl v situaci, která se mu ani trochu nelíbila. Věděl, co teď musí podle řádu Služby pro dohled nad primitivními planetami udělat. Ale čekat povinných sedmdesát dva hodin a v případě, že se agent neozve, poslat hlášení generálu Khovovi a znovu čekat na záchranné vyprošťovací družstvo, se mu ani trochu nechtělo. Měl tu smůlu, že jeho mozek byl schopen pojmout kompletní databázi všech misí SDPP. A už mockrát se stalo, že záchranný tým už jenom přijel sesbírat pozůstatky agenta do plastikového pytle…

Bylo jich hodně. Poslední, kapitán Džugder Khov, synovec generála a velitele SDPP, skončil na obětišti a poslední, co v životě spatřil, bylo srdce, zaživa vytržené z vlastní hrudi…

Ray nebyl obyčejný android, jaké si může člověk, jen trochu při penězích, objednat a koupit. Člověku, který byl zvyklý androidy občas potkávat, by neuniklo, že Ray není člověk. Na druhé straně obyvatele světů zahrnutých do kategorie primitivních planet nic podobného ani napadnout nemohlo. Byl statný, trochu podobný Markovi, jen o něco vyšší. Mohl jíst a pít a „spolknutá strava“ byla v malém generátoru uvnitř těla přeměňována v energii. Maskovací podprogramy zajišťovaly i růst vousů a vylučování „potu“, aby na misích na cizích planetách nebyl domorodcům nápadný. Patřil k malé výrobní sérii, u níž se předpokládala vybavenost psychickým zesilovačem, který umožňoval telepatické spojení s majitelem. Vzhledem k tomu, že mezi pozemšťany bylo jen málo jedinců s podobnými mentálními schopnostmi, byla výroba brzy zastavena.

Kapitán Mark Stone byl člověk, který dovedl této Rayovy schopnosti dokonale využít. Sám byl telepat a během mise na planetě obydlené dvěma formami inteligentních rostlin si tuto schopnost ještě zdokonalil. Možná i díky ní vzniklo mezi oběma zvláštní pouto, o němž by se v případě dvou lidských bytostí dalo mluvit jako o přátelství až za hrob. V krizových situacích se Ray dokázal vymanit z labyrintu vzájemné nadřazenosti zákonů a příkazů a prioritou se pro něj stávalo Markovo bezpečí.

„Marku! Je všechno v pořádku?“

Mark Stone mlčel. Samozřejmě že schopnost telepatického spojení byla omezena vzdáleností, ale Mark by tak daleko být neměl.

Jen na ostrově, odděleném od východního pobřeží kontinentu úzkou úžinou. Navíc se před chvílí přece ozval…

Ray bleskově nahrál zprávu pro záchrannou expedici, která by sem dorazila, kdyby se oni dva nevrátili, rychle se převlékl do oděvu, jaký nosili místní domorodci, a vyšel z astronefu.

Byla noc a světlo Severního měsíce pableskovalo po sněhových polích na horských svazích, mezi nimiž se ukrýval jejich astronef. Ray zajistil letoun proti vniknutí cizí osoby, i když to bylo tak vysoko v horách celkem zbytečné, a zapnul antigrav. Vznesl se nízko nad suťové pole a zamířil přímo na východ…

Každou chvíli volal Marka, ale ten neodpovídal. Bylo to však jiné, docela jiné, než kdyby byl Mark Stone již po smrti. Ray vnímal podivnou, nesrozumitelnou změť nesmyslných a zmutovaných myšlenek, u nichž ani nedokázal určit, zda opravdu pocházejí od Marka, jak vskrytu své duše, zakleté do paměťových krystalů, doufal.

***

Mark Stone otevřel oči a první, co uviděl, byly hvězdy. Od chvíle, kdy se vyšplhal na temeno skály nad mořem, uběhla už pořádná část noci. Souhvězdí se pootočila a Severní měsíc klesl o něco víc k obzoru.

Mark se posadil a rozhlédl se. Vzpomněl si rychle. Stříbrná mlha! Pokud byly informace ve svodce, kterou agenti SDPP dostávali při každém návratu na Zemi a jež obsahovala všechny důležité novinky a události, správné, pak mu teď odumřela dvanáctina všech buněk v malém mozku. Ještě pět šest dávek a začne ztrácet orientaci, po deseti se neudrží na nohou…

Loupl očima po Vanaiovi. Ten stál kousek od něj a nic nenasvědčovalo, že by mu dávka stříbrné mlhy nějak uškodila. I ostatní stáli kolem, v temném šeru bylo vidět jen jejich bílé, doširoka vyceněné zuby. Na domorodce to zřejmě takový ničivý účinek nemělo.

„Ochutnal jsi stříbrnou mlhu dnes poprvé?“ promluvil Vanai. „Mám pravdu, Marku?“

Vanaiův bratr se zachechtal a potřásl teatrálně hlavou: „Můj syn vypadal stejně, když se stříbrné mlhy poprvé nadechl… Jenomže mu byly jen tři roky. Tři roky! Pššš!“ Většina mužů se rozchechtala.

„Neznám tu věc,“ odpověděl Mark opatrně. „Odkud ji získáváte?“

„Neznáš?“ Vanai se zamračil. „Pak nejsi z tohoto světa!“ dodal ponuře. Veselá nálada byla ta tam. „Před několika lety přišli cizí muži a stejně jako ty se ptali, odkud máme stříbrnou mlhu! Dnes přicházejí, berou si ji sami a jen se smáli, když jsem jim říkal, že kvůli tomu můj lid umírá!“ Vanai se sehnul a vytrhl Markovi od pasu jeho zbraň. Připomínala staré malajské šavle a byla vyrobena přesně podle předlohy získané od domorodců. Jen byla z daleko pevnějšího a lehčího materiálu. Vanai ji udiveně potěžkal v ruce. „Opravdu nejsi odtud, ty, který si říkáš Mark…! Proč jsi přišel?“

„Rozeslal jsi poselství se žádostí o pomoc, nevzpomínáš si?“ odvětil Mark drze.

„Jsi z jiného světa!“

Mark se ošil: „I kdyby tomu tak bylo, nepatřím k těm, co sem přicházejí a berou vám, co je vaše…“

„Marku! Ozvi se!“ Rayovo volání zadunělo v Markově lebce jako řinčení na poplach.

„Klid. Už jsem při vědomí. Všechno v pořádku. Byla to jen malá dávka stříbrné mlhy.“

„Máš na mysli drogu distribuovanou pod tímto názvem?“

„Zrovna tu. Narazili jsme na její zdroj! Šéfovi to bude fuk, ale admirál Neuman, velitel Vesmírné policie, se zblázní radostí!“

„To je mrzuté,“ ozval se zase Ray. „Kdybych věděl, že zrovna prožíváš extázi štěstí, nemusel jsem si vybít baterie!“

„Rayi! Snad za mnou neletíš!“

„Už se to nestane," odsekl android. „Sestupuju do lesa a počkám na denní světlo. Až si dobiju energii, vrátím se k astronefu."

***

„No tak?" rozkřikl se Vanai na svého zajatce. „Usnul jsi?"

„Ne," zavrtěl Mark hlavou. „Ptej se, Vanaii, ale přísahám, že jsem přišel jen proto, abych pomohl tobě a tvému národu…"

„Ta se zobákem," skočil mu do řeči Vanaiův bratr a jeho hlas zněl tiše. „Ona přichází!"

Všichni muži najednou přešli k okraji skalní plošiny. Dva z nich vykřikli hrůzou a ustoupili zase zpět.

I Mark zvědavě vstal, ale hned zase padl na kolena. Hlava se mu ještě točila. Na pár vteřin zavřel oči a pak po čtyřech dolezl za ostatními k okraji skalní plošiny.

Ta se zobákem přicházela.

Ne, připlouvala. Jako netvor z příšerných snů…

Z černomodrých vln se k pobřeží blížilo klubko hadů, rozdivočelých anakond, bičujících vodu kolem sebe. Modravé světlo Severního měsíce však bylo k lidem příliš laskavé, protože neukázalo všechno.

„Sakramentská práce!" vydechl Mark ohromeně, když spatřil, jak se první z těch „hadů" tápavě dotkl písku pláže a neomylně se začal sunout k tělu mrtvého dobytčete. Pochopil, co vidí. Sjel očima k pomyslnému středu toho chaosu, vířící vody a tlustých, temně černých hadích těl, a pak se podíval dál na moře.

„Chobotnice!" zašeptal, když spatřil, jak se dobře padesát šedesát metrů za pletencem chapadel vynořuje nad hladinu velká tykvovitá hlava s obrovskýma vyboulenýma očima. V tu chvíli docela zapomněl, že je kapitánem SDPP. Ucítil prvotní hrůzu člověka před nebezpečím, před netvorem, na něhož nestačí a před nímž by nedokázal uprchnout, kdyby se s ním střetl tváří v tvář.

„Takoví jako ty, Marku, z jiného světa, dopustili, aby se lid, který si mne vyvolil za svého vůdce, stal její potravou," promluvil do ticha Vanai, náčelník ostrovanů.

„Sami ji lákáte ke břehu," odsekl Mark a ukázal na mrtvé zvíře.

„Tvůj smích zkysne," zavrčel Vanai. „Budeš naším rukojmím, a jestli lidé odtamtud, co přicházíš, zabijí strážce i v zátoce, pak první sousto, které najde Ta se zobákem uvázané ke stromu, budeš ty…"

„A kdy mají přijít?"

„Začal odliv Severního měsíce. Možná už dnes…"

Mark nebyl v lehké situaci, ale tohle jej uklidnilo. Měl dost času, nejméně do zítřka. Od moře bylo za odlivu ke stromům dobře sto metrů. Tak daleko nedosáhne ani tahle potvora…

Najednou zjistil, že dosáhne. Chapadla nestvůrného hlavonožce se roztáhla do vějíře, opřela se o dno a Ta se zobákem vystoupila z vody. Zpěněný příboj se stáhl z pláže, jako by se voda oceánu nechtěla smísit s krví obětovaného dobytčete. V ponuré modré záři Severního měsíce se matně zaleskl zobák chobotnice, umístěný asi půl metru pod očima…

„Ona může na pevninu?" vydechl Mark a zvedl oči k Vanaiovi.

„Už jsem to řekl. Může, kam se jí zachce," odpověděl ostrovan. „Její chapadla jsou silná a tuhá, ne jako u podobných menších tvorů." Odkašlal si a ukázal dolů. „Může, kam chce! A hledá cestu!"

Moře se vrátilo na pláž, zabouřilo mezi roztaženými chapadly a zase couvlo zpátky.

Netvor sevřel v chapadlech mršinu nešťastného dobytčete a jediným trhnutím ji rozerval na kusy. Sunul se ale dál, až ke skalní stěně uzavírající cestu do vnitrozemí. Další z mužů s těžkým vzdychnutím ustoupil od okraje skály a zabořil hlavu do dlaní. Nestvůrný hlavonožec se teď přímo pod nimi tlačil proti útesu a chapadly ohmatával skálu do dvacetimetrové výšky…

„Proto vymíráte?" vydechl Mark.

Vanai přikývl a hned se otočil, protože Gorys z Gejzírových údolí zachrčel, jak bylo na Gatagéwě zvykem, když se muž chystal říct něco důležitého.

„Volal jsi nás zbytečně, Vanaii z ostrovů!" pronesl hlasem, který přiškrtil strach. „Od malička jsem slýchal staré zkazky o Té se zobákem. O tom, jak dlouho trvalo a kolik mužů zahynulo, než naši předkové konečně roznesli strážce po všech zátokách a útesech, aby svou září příšeru zaháněli od pobřeží. Těšil jsem se, že budu jedním z těch, jejichž jména se budou zpívat spolu se jmény hrdinů, o nichž jsem slýchal od potulných pěvců. Ale teď, když vidím, s kým máme bojovat…" Zavrtěl hlavou. „V tom boji se nedá zvítězit! Snad dřív, když ještě všude bylo hodně strážců a stačilo počkat na odliv, obložit útes oharky, vyčkat, až se strážci sami pustí, a pak je přenést na pobřeží, kudy Ta se zobákem pronikala na břeh lovit… Ale dnes je strážců málo, protože hloupí muži jako on…" ukázal na Marka a plivl mu na břicho, „…strážce kradou a nenechávají ani malé!"

„Proč? K čemu?" vyhrkl Mark. V podvědomí cítil, že odpověď je blízko, ale v hlavě ještě pořád cítil vliv stříbrné mlhy a podivné prázdno. Teď by si netroufal ani na malou násobilku.

Vanai jej neuznal za hodna odpovědi. Otočil se a ukázal na zátoku, po jejíž pláži před chvílí přišli. Až sem bylo vidět jemnou, opalizující záři stříbřitých mušlí. „Všechny ostrovy už o strážce kvůli lidem z tvého světa přišly. Na tomto ostrově jich také zbylo už jen pár," řekl. „Jen proto ještě žijeme, že tento ostrov má jediný přístup, a to je tahle zátoka. Až je odtud tví soukmenovci uloupí taky, začneme zpívat písně mrtvých…"

„Mám právo dokončit řeč!" vztekle vykřikl Gorys z Gejzírových údolí.

„Nemáš," uťal ho Vanai, „protože hovoříš o věcech, na něž se tě nikdo neptal! Nevolali jsme vás proto, abyste Tu se zobákem zabili, protože v oceánu jich jsou stovky, a po té, jíž byste společnými silami usekali chapadla, by přišly další, a možná ještě hroznější a větší!"

Pár mužů nesouhlasně zamručelo a ostatní je okřikli.

„Té se zobákem nemůže vzdorovat nikdo z nás. Zavolali jsme vás, abyste nám pomohli a poradili, jak proti nim postupovat," řekl Vanai a po několika vteřinách ukázal k východnímu obzoru. „Přicházejí vždy po tři noci, kdy vrcholí odliv a moře táhne na sever za měsícem. Tehdy zůstane na suchu nejvíc strážců. Dnešní noc je právě jednou z nich…" Obzor podivně plál, jako by se tam kdesi rozkmotřili bohové a házeli po sobě ohnivými koulemi.

Mark byl jediný, kdo věděl, že to nemůže být nic jiného než neznámý astronef, blížící se k ostrovu jen pár metrů nad mořskou hladinou. Parta gaunerů si přicházela pro strážce… Došlo mu to dost pozdě, ale přece. Stříbřitě svítící lastury – a stříbrná mlha!

„Ta stříbrná mlha…" začal a vzrušeně sebou trhl. „Získáváte ji z těch lastur? Tedy ze strážců? Usušíte je, že? A potom…"

„Ty mlč!" okřikl jej Vanai, ale v jeho hlase bylo víc znát zoufalství než zlost.

„Můžu vám pomoct!" řekl Mark. Zavřel oči a zavolal Raye:

„Máme problém, Rayi! Byl bych moc rád, kdyby sis přece jen skoro vybil baterie a dorazil sem!"

V rychlosti přítele seznámil se vším, co se tu dělo.

„Ne! Nejdřív se vrátím a pošlu zprávu," namítl k Markovu překvapení Ray. „Pak se vypravím za tebou, ale s výsadkovým člunem, abych se šetřil. Ta cesta by mi opravdu dost vyčerpala články, a jestli tě tví hostitelé vážně míní předhodit té chobotnici, bez energie bych ti nebyl nic platný!"

„Rayi! Ta obluda má zobák a je schopná se pohybovat po souši!"

„Nic nového. Chobotnice se zobákem dodnes žijí na Zemi ve větších hloubkách. Japonské rybářské pověsti jsou plné hrůzostrašných příhod o obrovských hlavonožcích vylézajících na břeh a číhajících na lidi sbírající na pláži dřevo. Když jeden rybářský člun ztroskotal na opuštěném ostrůvku, každý večer prý vylezla z moře chobotnice a vybrala si jednoho z trosečníků… Teoreticky to možné je. Zejména za předpokladu, že by procento kolagenu v chapadlech bylo vyšší než obvykle a blížilo se absolutním hodnotám. Chapadla by tak získala takovou pevnost, že by hlavonožec byl opravdu schopen…"

„Hlavně rychle, Rayi! Blíží se astronef a nejspíš to nebude žádná přátelská návštěva. Jestli ti domorodí blázni něco zkusí, tak nás tady všechny rozsekají na nudličky!"

***

„Svažte ho, ať nemůže varovat své druhy," řekl Vanai a ukázal na Marka. „A pak se dívejte, moudří a stateční. Přilétá původce zla. To proti nim potřebujeme vaši pomoc a radu. Dnes ale nemůžeme dělat nic jiného než se dívat a přemýšlet. Bojovat budeme zítra!"

3

Astronef se už přiblížil k pobřeží natolik, že Mark mohl pod přídatnými diskovitými pevnostními věžemi identifikovat účelově upravený exemplář lodi třídy Viracocha. Tiše hvízdl. Tyto lodi byly vysílány výhradně na vědecké expedice do končin vesmíru, kde nefungovaly fyzikální zákony. Kosmických plavidel tohoto typu existovalo jen pět, i když jich původně bylo postaveno osm. Tři lodi i s posádkami se už nikdy nevrátily z pokusného přeletu mezihvězdným sektorem, plným gravitačních a časových anomálií, astrofyziky zvaným Oceán Diraca. Mark měl takový neodbytný pocit, že jednu z těch „ztracených" lodí právě vidí.

Teď už všichni rozeznávali, co se to nad mořskou hladinou vznáší, a i těm nejmoudřejším a nejsilnějším došla řeč.

„Za chvíli!" hlesl do ticha Vanai. „Vypustí návnadu!"

Obrovská temná hmota astronefu, ozářená jen světlem jeho vlastních reflektorů odrážejícím se od mořské hladiny, se tři kilometry před pobřežím zastavila a paprsky světlometů olízly hladinu moře až k pobřežním skalám.

„Při bozích…!" vydechli muži z vnitrozemských klanů.

Mark si i se svázanýma rukama klekl a podíval se na moře. Všude podél pobřeží, kam až oko dohlédlo, se oceán vlnil jinak, než mu velel vítr a přitažlivost Severního měsíce. Desítky, stovky hlavonožců obklíčily ostrov a tlačily se k pobřežním skalám, příkře se zvedajícím přímo z mořských hloubek. Mark si vybavil vratký člun, kterým se dostal z pevniny na tento ostrov, stabilizovaný na hladině čtyřmi velkými plováky ze zvířecích kůží vysmolených pryskyřicí, a po zádech mu přeběhl mráz.

Něco se chystalo. Dvojitý automatický záblesk žlutého a modrého světla zasignalizoval otevření nákladového prostoru. Svist pneumatického katapultu na okamžik přehlušil i burácení oceánu a hned nato se povětřím mihl beztvarý, temný kus hmoty.

Bóje! blesklo Markovi hlavou.

Signalizační bóje, užívaná při nouzových přistáních na oceánech, se zabořila do vln asi kilometr od pobřeží a vzápětí, dřív než se stačila vynořit nad hladinu, vybuchla jasným rudooranžovým světlem.

Hlavonožci se líně odvrátili od pobřežních skal a jako živá hráz se pohnuli směrem, kam se je snažilo odlákat světlo. V prvních chvílích před sebou hrnuli i mořskou vodu, ale ta se nakonec jako rozdivočelá, vzteklá vlna přes ně přelila a udeřila s prudkostí do skalisek.

Na astronefu uhasla poslední světla a temný kolos se začal sunout blíž k pobřeží. Strnul až těsně před ústím poslední zátoky, kde na útesech ještě žily lastury, jimž domorodci říkali „strážci". Astronef klesl skoro až na úroveň dvou metrů nad hladinu a z otevřeného průlezu se vysunul schůdkový žebřík. Trvalo jen chvíli, než se zaryl do dna. Mark odhadl, že by v tom místě mohly být tak dva tři metry hloubky. Z kloubových uzlů žebříku vyjely do stran teleskopické nohy a ukotvily jej. Pak se z útrob astronefu vynořil první člověk.

Pochopil to ale jen Mark, ostatní o krok couvli, když spatřili žabího muže. Vypadal neforemně, jeho neoprénová kombinéza byla zřejmě vyztužena nějakými nárazuvzdornými polštáři, což bylo mezi pobřežními útesy víc než účelné. Obezřetně se rozhlédl na všechny strany a pomalu, krok za krokem, sestupoval k hladině. Za ním se objevil druhý a po něm další.

Z astronefu vylézal už pátý potápěč, když ten první konečně dorazil vodními masami, převalujícími se mezi ním a nejbližšími útesy, k prvnímu trsu lastur, topících se ve stříbrném světle.

Vanai vztekle přidupl, ale neříkal nic. Všichni viděli odlesk vzdálené rudooranžové boje, odrážející se na obnažené čepeli nože, jejž svíral potápěč v rukách. Titanoocel zaskřípla o skálu, potápěč obkroužil čepelí celý trs, zastrčil nůž do pouzdra a začal odlamovat jednu lasturu po druhé. U opasku se mu pohupoval vak ze síťoviny, do něhož umírající měkkýše strkal.

„Dobře se, bojovníci, dívejte," zašeptal Vanai. „Dobře se dívejte!"

Druhý ze žabích mužů začal pracovat na vedlejším skalisku a stejně jako ten první se nejprve pozorně rozhlédl kolem. Spěchali. Bylo to znát z jejich přehnaně rychlých pohybů. Lastury cpali do vaků poslepu, často jim některá upadla mimo a příští vlna, plazící se po dně, ji spláchla s sebou.

Muži se stále ohlíželi, jestli se Ta se zobákem a její suita nevracejí. Zřejmě ze zkušenosti věděli, že světlo boje upoutá pozornost hlavonožců jen na nějakou dobu.

„Marku?" zaťukal na Markovo vědomí Rayův hlas. „Poslal jsem hlášení a zažádal jsem o posilu. Odpověděli mi, že se SDPP nesmí vměšovat do vnitřních záležitostí…"

„Ksakru!" Mark rozčileně zabořil prsty do provazu ze spletených sítinových stébel, kterým jej spoutali. „S kým jsi mluvil, Rayi?"

„Přímo s Peggy, se sekretářkou tvého šéfa. Generál Khov ti prý vzkazuje, že už předal zprávu na velitelství Vesmírné policie. Slíbili, že udělají, co budou moct, aby tu kocábku narkomafiánů zparalyzovali. Ale teď to nemůžou udělat, protože by příliš mnoho domorodců vidělo válku bohů a to by nebylo moc dobré."

„Jestli nikdo nezakročí, tak žádný domorodec nepřežije! Už se vylodili potápěči a jde jim to pěkně od ruky! Až zmizí lastury z téhle zátoky, už nic ty chobotnice nezastaví. Pak prý tu s těmi chobotnicemi zažiju pořádné safari!"

Čekal odpověď, ale dočkal se až za chvíli: „Jsem na cestě, Marku!" V ozvěně Rayova hlasu jako by zazněl starostlivý tón. Mark už to znal. Za roky, co spolu tvořili tým, už se těmto – u androida nezvyklým – projevům emocí dávno nedivil.

„Kolik potřebuješ času, Rayi?"

„Tři a půl hodiny!"

„To bude pozdě! Lastury už nezachráníme!"

„Před rozedněním ti ale neublíží. Aktivita těch hlavonožců zřejmě za dne klesá a stahují se do hloubek. Jinak by ses na ten ostrov ani nedostal. Do té doby se domorodci neodváží sejít dolů ke stromům. Najdi si zatím místo, kam se chobotnice nevyšplhají, kdyby se přece jen dostaly na břeh. Taky by se tam mělo dát přistát s výsadkovým člunem. Domorodce tam budeme muset nechat, palivo mi sotva vystačí na cestu s tebou zpátky na pevninu. Tak nikomu z nich neslibuj záchranu!"

„Jsem svázaný, Rayi!"

„Z toho se dostaneš, znám tě!"

Ray zrušil spojení a sklonil plochý nos výsadkového modulu trochu níž. Temně modrý brouk, na noční obloze téměř neviditelný, se přehnal nad ledovcovými splazy a ostře řezaným údolím největší řeky na kontinentu se hnal k pobřeží…

***

„Dobře se, bojovníci, dívejte! Dobře se dívejte!"

Dva útesy, sahající nejdál do moře, už zhasly, jako by žabí muži jen sfoukli svíčky. S plnými síťovými vaky se vraceli zpátky a zavěšovali je do karabin na koncích lan, visících ze zejícího otvoru přechodové komory. Náklad mizel nahoře a dolů se vracely prázdné vaky.

Mark jen třeštil oči do tmy. Nic jiného dělat nemohl. Čekat na Raye s tím, že android stejně přiletí, až už bude po všem, se mu nechtělo, ale nic jiného mu nezbývalo. Hned jak se dostane k vysílači, promluví si s generálem Khovem pěkně od plic!

Až po chviličce si uvědomil, že se napravo od něho něco děje. A vzápětí pochopil, co to je, a bleskově se otočil.

Pozdě! Ovard z Roklin už pouštěl tětivu svého luku. Potápěč, který byl nejvíc nalevo od ostatních, zmizel v moři, na chvíli se vynořil z vody až po pás, křečovitě se vypnul a zády se skácel na hladinu. V křeči si pod vodou strhl přilbu a gejzír bublin z dýchacího přístroje vířil hladinu.

Žabí muži zřejmě usoudili na útok krakatic. Semkli se k sobě a v rukou se jim objevily dlouhé nože. Pomalu, krok za krokem, začali ustupovat k astronefu, nehnutě visícímu nad hladinou moře sotva padesát metrů od nich.

„Kdyby ostrované hned první den napjali luky jako já, smetli by zloděje do vln," pronesl Ovard z Roklin do hučení moře.

„Volal jsem statečné a moudré muže," zavrčel Vanai. „Z Roklin přišel hlupák, jak vidím…!"

Potápěči se rychle stahovali od břehu a Mark si zatraceně dobře dokázal představit jejich pocity z té temné vody kolem…

Pak jeden z nich škobrtl o tělo mrtvého druha. Mrtvý se přetočil na záda, vzduch unikající z jeho kyslíkových bomb se dostal pod něj a na okamžik jej vynesl k hladině. Z mrtvého těla trčel šíp.

Žabí muži okamžitě zvedli hlavy a pohlédli směrem k nim.

„Teď už musíme bojovat," hlesl Vanai. Dalších pět šípů hvízdlo vzduchem a černá voda ztmavla lidskou krví ještě víc.

Kapitán narkomafiánského kosmoplánu se rozhodl neztrácet čas. Nechal žabí muže ve vodě a astronef se začal zvedat.

„Schovejte se!" vřískl Mark. Vyskočil na nohy a s rukama svázanýma za zády se rozběhl po skalní plošině na opačnou stranu, než kde se zvedal kosmoplán. Před okrajem plošiny padl na zem. Ve tmě neviděl, ale doufal, že tam někde dole, za hranou skály, najde římsu, na níž by se mohl ukrýt.

Po břiše se připlazil až těsně k okraji a jednu nohu opatrně spustil přes okraj skály dolů. Nic. Ani skulinka. Skála byla hladká jako stůl. Znovu se zvednout a přeběhnout tam, kudy se předtím s ostatními vyšplhal nahoru, nemohl, protože právě tam se za chvíli musí vynořit pirátský astronef.

V povětří zabzučely střely s kovovým hrotem a s dunivým zvukem se odrážely od pláště kosmického plavidla. Mark zvedl hlavu a uviděl pětici mužů s luky v rukou a šípy připravenými v tětivách.

„Schovejte se!“

Neposlechli a zahynuli první. Paprsek z laserového děla jim čistě oddělil hlavy od zbytků těl a teprve pak se začaly nad vrcholem útesu vynořovat disky bojových věží astronefu. Druhý paprsek mířil níž a těch pár mužů, kteří ještě zůstali stát a nekryli se, náhle ztratilo rovnováhu. Sotva stačili ztlumit pád rukama. Padli tváří do vlastní krve a sežehlých zbytků toho, co zbylo z jejich nohou.

Astronef se už vynořil nad skálu celý a přestal střílet.

Ve větru bylo slyšet zajíkavé díky bohům, ale Mark věděl, že to ještě není konec a že biodetektory z astronefu prohmatávají tmu a hledají ty, kteří ještě přežili.

„Nebylo to s tebou špatné, Rayi! Vzkázal bych ti, že můžeš dopít všechnu mou whisky, kdybys to dokázal ocenit.“

„Přestaň s těmi emocemi! Co se děje ?“

Mark Stone přerušil spojení a vyklonil se přes hranu skály dolů. Skočit? Ne, ani náhodou! I kdyby nakrásně přežil dopad na písek udusaný příbojem, netrvalo by dlouho a potkal by se s některou z těch příšer se zobákem.

Laserový paprsek se dotkl nejzazšího cípu skalní plošiny a vmžiku smetl dolů muže hledající tam záchranu. Vtom děsivý skřek ze zátoky na okamžik přerušil masakr. Mark se ani nemusel podívat, aby pochopil. Tu se zobákem přilákal pach krve k potápěčům… Velitel pirátského astronefu se musel rozhodnout. Teď šlo o každou vteřinu!

Astronef se pohnul dozadu, aby dostal útočící krakatice do úhlu střelby.

V tom okamžiku obloha zjasněla. Obrysy mraků protnuly blesky běsnící kdesi v horních vrstvách atmosféry. Alespoň to si Mark v první chvíli myslel. Pirátský astronef náhle vyrazil vzhůru, nedbaje kleteb potápěčů a jejich ustrašeného křiku. Muži si strhli masky a snažili se dostat blíž ke břehu, z dosahu smrtících chapadel… Rozhodli se pozdě.

Dole začínala hostina hlavonožců a nahoře…

Mark Stone uslyšel podivné, tlumené, vzdálené hřmění, jaké bývá slyšet, když do atmosféry vstupuje kosmická loď vybavená difuzním kryogenním motorem. Zvedl hlavu a olízl si spodní ret.

Oblohu rozčísl útočný paprsek a hned nato temné nebe rozpáraly stříbřité kondenzační čáry za motory atmosférických torpéd. Daleko za obzorem se cosi obrovského vynořilo z mraků.

Tam nahoře se něco dělo…

O pár vteřin později se obzor rozsvítil vzdálenými výbuchy světla.

„Myslím, že už se nevrátí…“ Mark se ohlédl po tom hlase a spatřil siluetu Vanaie na okraji útesu.

Jako by bohové chtěli dát vůdci ostrovanů za pravdu. Nad noční klenbou Gatagéwy vyšlo nové slunce. Rudooranžová plamenná koule na dlouhé vteřiny strnula v povětří. Zářila jako rozžhavený lávový balvan, ale jas se měnil a pulzoval…

„Rozpadá se to!“ vydechl vůdce ostrovanů.

„Zakryj si oči, Vanaii!“ křikl Mark. Sám sotva stačil sklopit zrak.

Výbuch na vteřinu oslepil ty, kdo měli tu drzost se dívat, jak válčí bohové. Vzápětí světlo pohaslo. Znovu se setmělo a jen narudle zářící segmenty zničené kosmické lodi se rozlétly oblohou do všech stran. Daleko na moři se zvedly vlny a hnaly se k pobřeží.

Vítr od moře přinesl vzdálené zaburácení.

„To je hlas bohů,“ hlesl Vanai. „Přejí si…“

„Přejí si, abyste to byli vy, kdo přežije,“ přerušil ho Mark. Hlavou se mu mihla myšlenka, co asi se zdejší populací udělá zbytkové záření z trosek kosmické lodi, ale hned ji zahnal.

Přímo nad nimi se z mračných hradů, zastiňujících hvězdy, vynořil rotující rozžhavený blok pirátské lodi, se svištivým jekotem jim přeletěl nad hlavami a daleko na západě zapadl do lesů. Vzplály jako hranice březových polen…

***

Svítalo. Seděli na kůžích a už dlouho mlčky hleděli k obzoru, kde dohasínalo světelné divadlo.

„Přece se vracejí,“ pronesl zničehonic Vanai. Žádný z těch pěti mužů, kteří přežili, se nepohnul a jejich pohledy zůstaly netečně upřené do prachu u jejich zkřížených nohou. Jen Mark zvedl hlavu a vzápětí vzrušeně vyskočil. Kosočtvercový kosmický člun zůstal viset asi pět set metrů nad nimi a pak začal pomalu klesat.

„To nejsou oni!“ řekl tiše.

Čekali ještě dost dlouho, než kosmický člun sestoupil až dolů, zakolébal se v náhlém poryvu větru a konečně přistál.

„Při bozích, kteří neumějí umírat!“ vydechl jeden z domorodců.

Tohle si někdo odskáče, blesklo Markovi hlavou, když si uvědomil, kolik základních zákonů o nevměšování dnes už bylo porušeno, a šťastně se usmál.

Půlkulatá, podivnými ornamenty zdobená dvířka přímo pod přídí neznámého plavidla (a to si Mark až do dnešního dne myslel, že zná všechny typy astronefu a soukromých kosmických jachet) se tiše otevřela a po svažité rampě sešel na skalní plošinu muž o hlavu vyšší než Mark, ve žluté tunice, natřikrát řemenem přepásané a ozdobené stejnými ornamenty, jaké byly na dvířkách letounu. Na řemení kolem pasu mu téměř ve vodorovné poloze visela jakási bodná nebo sečná zbraň v pouzdře z měděně se lesknoucí kovové tkaniny. Neznámý Markovi ukázal prázdné dlaně, aby dal najevo, že nemá žádnou zbraň, a přistoupil blíž.

Ve světle rodícího se dne náhle bylo vidět jeho tvář. Půvabně tvarované oči a světlounce modravá kůže svědčily o tom, že není pozemšťan.

„Nebeská..á válečná..á loď Jeho Výsosti Brusutcha..a V. vám zachránila..a život, kapitáne Stone," řekl kostrbatou galaktičtinou a lehce, skoro dětsky, se usmál, když si všiml překvapení na Markově tváři. „Můj pán a..a vládce očekává..á, že pro něj učiníte totéž!"

4

„Vůbec se mi to nelíbí," vybuchl Mark Stone a popadesáté se zastavil u monitoru. Zářil na něm ten neznámý kosočtvercový člun a měl pořád otevřený vchod na znamení pozvání dovnitř.

Zdejší slunce už dávno vystoupilo nad východní obzor a krakatice se s prvním svítáním stáhly do hloubek.

Zbylí domorodci v čele s Vanaiem teď mlčky sestupovali ze skalní plošiny a co chvíli si třeli čela, jako by pořád ještě nemohli uvěřit tomu, co viděli. Stačil jim slib, že piráti, kteří měli spadeno na stříbřitě zářící lastury, se už nikdy nevrátí, a za to dali slib svůj, že nikdy a nikde nebudou vyprávět o tom, co se stalo.

„Co se ti na tom nelíbí?" zeptal se s trochou ironie Ray. „Rapidní úbytek humanoidů na tomto světě jsi vyřešil a rovnováha životních forem se pomalu vrátí k normálu. Podél pobřeží největšího kontinentu přece ještě zůstaly kolonie lastur, kterým místní říkají ‚strážci', netknuté. Sem už se ty potvory nedostanou. Chemická substance ve výměšcích stříbřitých lastur, která je při větší koncentraci zabíjí, jim prostě nedovolí proniknout až k plážím. Časem jich mořské bouře pár odtrhnou a několik se jich uchytí na útesech mezi ostrovy, odkud pochází Vanaiův kmen. Zdejší vody se znovu stanou pro Ty se zobákem smrtelnou pastí a jednoho dne, za slunečního světla, kdy ti netvoři pravděpodobně spí v hloubkách, se vory ostrovanů zase vrátí k břehům svého původního domova…" Spokojeně se usadil do pilotního křesla. „Všechno dobře dopadlo, Marku. Mise, jak má být!" Pohlédl svému druhovi do tváře a pokývl hlavou: „Pravda, nesplnil jsi svou obvyklou normu – alespoň jednu krásnou domorodou dívku přesvědčit o svých mužných kvalitách…"

„O to přece vůbec nejde, Rayi!" zavrčel Mark Stone. Ukázal na monitor a potom do průhledu v čelním skle výsadkového modulu. Cizí kosmický člun tam pořád stál, tak jako před dvěma hodinami.

„Jestli se ptáš, kam zařadit ten cizí helijet, pak ti nemůžu odpovědět," zopakoval android to, co už jednou řekl. „Znovu jsem projel svou kompletní databázi, a dokonce jsem se napojil na databázi našeho astronefu. Nic. Napadlo mě, jestli ty ornamenty třeba nejsou nějakým písmem, ale byla to planá stopa."

„Rozčiluje mne, že se na cizí planetě setkám s inteligentní bytostí kdovíodkud, o jejímž světě Pozemská unie podle všeho vůbec nic neví, ta bytost mi zachrání život a osloví MĚ MÝM JMÉNEM!"

„Ještě jsi mi neřekl, o čem všem jste si povídali!"

Mark pokývl. „Nalej mi skotskou, Rayi."

Polkl vydatný doušek a šel si natáhnout kombinézu uniformy kapitána Služby pro dohled nad primitivními planetami. Poválel zlatavě hnědožlutou tekutinu své oblíbené značky Glengoyne po jazyku, jako kdyby vychutnával vzácné víno, a ne whisky z podhůří Beinn Dorainu, a nakonec pokrčil rameny. „Řekl mi, že za záchranu můžu vděčit Jeho Výsosti Brusutchovi V. a že on očekává totéž ode mě…"

„Brusutch V?" I když byl Ray jen android, bylo na něm znát, že to jméno zaregistroval poprvé.

„Přesně tak. Pak za mnou ten chlapík přišel znovu, že mu přístroje hlásí, že se od západu blíží letoun a že se jen chce ujistit, že to letíš právě ty. A potom mě pozval na oběd… Na pohoštění, mám-li být úplně přesný. I tebe, Rayi! Prý v jejich společnosti nejsou androidi zrovna oblíbení, ale v tvém případě bude učiněna výjimka. Dokonce se mě ten chlapík v tunice zeptal, který druh stravy je pro tvoje zařízení, kterým přeměňuješ jídlo v energii, nejlépe zpracovatelný." Mark se usmál, když spatřil, že ta slova Raye zaujala. „Třeba mají strach, aby tě nepálila žáha."

„Na to, že o nich není v databázi ani bajt, toho na nás vědí nějak podezřele mnoho…"

„A to nejlepší nakonec, Rayi. Prý o našem setkání ví jak generál Khov, šéf SDPP, tak i admirál Neuman, velitel Vesmírné policie!" Mark dopil a protáhl se. Konečně se zase cítil příjemně. Hygienická kabinka ve výsadkovém modulu sice neskýtala stejné pohodlí a osvěžení jako vířivky na palubě astronefu, ale pořád to bylo lepší než týden stará špína a vrstva zaschlého potu, bez nichž by mezi obyvateli planety Gatagéwa budil zbytečné podezření.

Ray vzal láhev whisky s charakteristickou zlatou korunkou na vinětě a uložil ji na místo. „Pokud jsem to dobře pochopil, měl jsi počkat na mě, upravit se a navštívit svého zachránce?" zeptal se a Mark přikývl. „Pak jsi už hotový," pokračoval Ray. „Měli bychom jít."

Mark se zasmál: „Ty jsi zvědavý, Rayi."

„Pokud je zvědavostí touha po vysvětlení, pak jsem zvědavý," rezervovaně souhlasil Ray. „Jedna stará moudrost praví, že zvědavost, eufemisticky řečeno touha po poznání, je vlastností všech myslících lidí. A já tedy, Marku…

„Jak se ti mám omluvit, abys už byl zticha?" přerušil ho Mark.

***

„Automatickou ochranu," konstatoval Mark, sotva vystoupili z výsadkového člunu. „Nevím, nevím, jestli by mi tohle šéf schválil." Zavrtěl hlavou a vzpomněl si na generála Khova, dvoumetrového obra, který velel SDPP. Android zapojil systém ochrany člunu a oba pomalým krokem vykročili k cizímu plavidlu. Slunce ještě pořád viselo nízko nad obzorem a jeho paprsky se odrážely od hladiny moře jako oblázky, co třikrát čtyřikrát poskočí, než s konečnou platností zapadnou do vody… Mark musel přivírat oči, než se konečně dostali do stínu, sotva deset kroků před vchodem.

„Půjdu první," navrhl Ray. „Počkej, a jestli se neozvu do třiceti vteřin, utíkej zpátky!"

Ještě se ani nestačil pohnout, když se v černém otvoru cosi hnulo a z útrob helijetu vystoupil muž, s nímž se Mark už setkal. „Jsem velmi potěšen, že jste překonal oprávněné pochybnosti, kapitáne Stone, a rozhodl se přijmout mé pozvání. I vy, androide Rayi," obrátil se cizinec na Markova druha. O krok ustoupil a gestem, jež nemohlo znamenat nic jiného, je pozval dovnitř.

Sotva vstoupili, ztemnělým vnitřkem člunu se rozlila měkká nazelenalá záře. Cizí člun byl zhruba stejně velký jako Markův astronef ukrytý v horách na západě. Nicméně hned jak ušli pár desítek kroků dlouhou hlavní chodbou do

spirálovitě stoupající kabiny zdviže, Mark si uvědomil, že nejméně dvě třetiny celkového objemu lodi tvoří motorová jednotka…

Mark si odkašlal: „I když jsem si zvenčí váš helijet prohlédl pozorně, nikde jsem neviděl cokoli, co by mohlo mít něco společného s bojovým vybavením…“

„Tohle je jen neozbrojený člun. Astronef pirátů zničily hlavice torpéd vystřelených z křižníku kroužícího na parkovací dráze nad planetou. Už tam na vás čekají, kapitáne Stone!“

Cizinec si nejspíš všiml jejich váhání a chápavě se usmál: „Pro případ, že byste mi nevěřili, mám tu čest sdělit vám heslo přímo od vašeho velitele. Zní…“

„Nechme to být, tak jako tak nemůžeme nic dělat. Kdyby s námi měli nějaké křivé úmysly, už bychom viděli záři z výbuchů i nad západními horami, kde máme svůj astronef zase my. Zatím neudělali nic, co bychom jim mohli vyčítat.“

„Zatím,“ připustil Mark nevraživě.

„Tudy,“ ukázal jim jejich hostitel a zdvořile počkal, až se k němu připojí. „Škoda, že u toho nebyl váš android, když se vynořili z vln ti nestvůrní hlavonožci,“ začal zase. „To by byly skvělé záběry!“

„Vy víte, že Ray všechno nahrává?“ zeptal se Mark naoko klidně.

„Samozřejmě.“ Muž v tunice se zastavil před dvířky vyzdobenými stejnými ornamentálními znaky jako vchodové dveře. „Všechno nahrává a záběry zvláštních a nebezpečných forem flóry a fauny vaše Služba..a poskytuje jak exobiologům, tak, což už je pro mě méně pochopitelné, i tvůrcům dobrodružných hororových filmů. Alespoň tak nám to bylo řečeno… Kompletní záznamy pak SDPP předává..á do svého a..archivu, je to pravda..a?“ Nečekal na souhlas a pokračoval trochu zadrhávající galaktičtinou. „A..a pak ještě Jeho Výsosti Brusutchovi V.“

„Cože?“ vydechl Mark, a dřív než se stačil zeptat na další, jeho hostitel přiložil dlaň na čidlo vedle dveří a vchodová přepážka se zasunula do stěny. Otevřel se jim pohled do velínu lodi. Mark zapomněl, co chtěl říct, a udělal krok dovnitř.

Nic tu nebylo takové jako ve velínu kosmoplánů všech možných civilizací. Namísto řídicího pultu stála na měděné se lesknoucích vzpěrách elipsovitá krystalová drúza, plnící zřejmě funkci ovládacího panelu. Cizinec se protáhl kolem Marka a položil dlaň na osmihranný výčnělek.

„Uzavřel jsem vchod,“ oznámil. „A..a teď, jestli vás mohu požádat, zda byste se mohli posadit do ochranných boxů?“

Ray odtrhl pohled od karmínových a nachových krystalů. Rozhlédl se po místnosti a hned telepaticky upozornil Marka. Mark se ohlédl naznačeným směrem a překvapeně vytřeštil oči. Nad nízkým širokým průzorem byly na stěně umístěny holografické podobizny dvou mužů. První z nich byl vlastně ještě chlapec; podle šperků, jimiž byl ověšen, šlo nejspíš o panovníka Brusutcha V.

Z druhého hologramu se usmíval Mark. Žádný jeho dvojník! Kapitán Stone na stejném záběru, který zdobil síň v budově Služby pro dohled nad primitivními planetami.

„A sakra,“ vydechl Mark.

„Je zvykem, že v každé kosmické lodi je umístěn portrét našeho panovníka..a a..a jeho následníka..a,“ pronesl tiše cizinec a usmál se, když viděl, jak Mark strnul. „Náš pán a vládce je však dosud příliš mladý, a..aby měl syna..a, a..a tak vydal příkaz, a..aby na..a postu následníka..a byla..a prozatím umístěna..a vaše tvář, kapitáne Stone.“

„Proč?“ skočil mu Mark do řeči.

„Nevím, a nepřísluší mi to posuzovat. Na palubě křižníku Brusutchova..a pěst na..a vás již netrpělivě čeká..á vyslanec našeho pána..a a..a vládce, lord Abdalcharg. Odpoví vám na všechno, co si budete přát, a..a domnívám se, že si nenechá..á ujít příležitost osobně vám při slavnostní hostině dolévat víno.“ Usmál se: „Vám vlastně, pane Stone, whisky a..a ne víno, že a..ano?“

Helijet ve službách Brusutcha V. se zvedl nad pobřežní skaliska Gatagéwského oceánu, lehce se zakolébal ve větru a zmizel v mracích. Temně modrý oceán se zelenými korálky ostrovů zůstal kdesi hluboko pod nimi, obloha potemněla a vylouply se z ní první hvězdy. Byli ve vesmíru.

„Tahle akce vzala velmi rychlý a dobrý konec,“ bleskla Markovi v hlavě Rayova myšlenka. „To nevypadá dobře!“

„Co se ti nelíbí? Jsem v pozici následníka trůnu!“ odpověděl Mark s nádechem ironie, ale bylo znát, že i on cítí pochyby.

„Zapněte si monitory, prosím,“ ozvala se zpěvavá zadrhávaná galaktičtina jejich hostitele. „Za pár vteřin se Brusutchova..a pěst vynoří za..a planetou.“

Uhodnout, která ploška musí být lehce přetřena prstem, nebylo těžké. Na monitoru, dobře dva metry dlouhém, sloužícím pro obě jejich pasažérská křesla, se v horní části objevila výseč Gatagéwy s oslňující žlutozelenou koronou. A opravdu to netrvalo dlouho a z temné polokoule, odvrácené od Slunce, se nad kontinent vynořil černočerný stín cizího křižníku. Vůbec se nepodobal výsadkovému člunu, na jehož palubě byli. Namísto geometricky vykrojeného kosočtverce jím výhled na hvězdy zaclonil velký disk s chaosem nosníků ve tvaru parabol, tečujících těleso korábu a trčících do vesmíru na všechny strany. Byl obrovský. Možná desetkrát větší než Markův astronef.

Shluk řídicích krystalů potemněl a vzápětí vyslal do místnosti sérii krátkých záblesků.

„Vypadá impozantně,“ poznamenal Mark. „A zdraví nás.“

„Ne… Připravuje se k útoku. Jako by to a..ani nebyla..a Brusut-chova..a pěst!“ hlesl pilot.

„K útoku?“ vydechl udiveně Mark. „Proti komu?“

„Naváděcí paprsky označkovaly nás,“ odpověděl pilot. Jeho ruce se ponořily mezi krystaly, ale podle pozice hvězd na monitoru se ani nehnuli. Jako by pilot vyčkával na další krok mateřské lodi.

Mark vzrušeně poposedl. Ne, neměl strach, byl v podobné situaci už nejméně padesátkrát, ale předtím měl vždycky osud ve svých rukou. Teď byl jen obyčejným pasažérem, jehož život závisel na pilotáži mimozemšťana kdovíodkud a na schopnostech jeho helijetu.

Panely, clonící ve výhledu do všech stran, se s tichým zabzučením odsunuly a Mark měl pojednou pocit, jako by

docela sám visel v kosmickém prostoru a přímo proti němu se hnal válečný kosmický koráb.

„Rayi! Hádám, že ani tuhle plechovku nemáš v databázi!“

„Hádáš správně.“

„To vypadá na kamarády těch narkomafiánů! Zmocnili se Bru-sutchovy pěsti a…“

Na trupu přibližujícího se válečného plavidla se cosi dvakrát zatřpytilo a od trupu se odpoutala dvě útočná torpéda.

Ruka jejich pilota náhle zmrtvěla ve vzduchu. „Připravte se, kapitáne Stone!“ zachrčel. „Přetížení dosáhne kritické úrovně!“ Jeho prsty se vzápětí mihly vzduchem a helijet sebou trhl. Uhnul do strany, v tomtéž vektoru opsal osmičku a vzápětí vyrazil přímo proti útočícímu křižníku.

Ten třpyt před startem torpéd byl studený zážeh kryogenního difuzního motoru. Je to stejná technologie, jaká byla využita při stavbě tohoto člunu, zaťukalo to v Markově hlavě.

Mark neodpověděl. „Kam letí ten blázen?“ jen stačil vydechnout, ale pilot zřejmě dobře věděl, co dělá. Jejich člun se řítil přímo proti cizímu křižníku. V čelním průzoru byla torpéda vidět zatím jen jako drobounké, oslnivě modré a rychle se pohybující hvězdičky.

„Pokud vás zajímá..á, proč zaútočili, pak musím odpovědět, že nevím,“ ozval se pilot, „a..a už se to asi nedozvíme,“ dodal ponuře.

Dřív než Mark stačil zaklít, ze svítícího bodu byl náhle terčík a vteřinu nato získala torpéda tvar.

„Nedozvíme…? Snad to nechceš vzdát?“

„Vzdát? To slovo nebylo zařazeno mezi slovíčka..a galaktičtiny, která..á jsem se měl naučit, kapitáne Stone!“

Jejich letoun se řítil přímo proti torpédům, která mírně poopravila kurz a rychlost. Pár sekund před nárazem helijet prudce zpomalil a setrvačnost s nimi v ochranných boxech zadriblovala jako s míčem. Mark ucítil na jazyku chuť vlastní krve, jež mu začala téct z nosu, a zlomek vteřiny nato jejich helijet prudce změnil směr a s největším možným zrychlením zamířil zpátky k planetě Gatagéwa.

Torpéda už znovu zareagovat nestačila a v bodu, kde mělo dojít k jejich setkání s cílem, se střetla spolu. Záblesk je na okamžik oslepil a natavil průhlednou hmotu průzorů.

„Umíš to skvěle,“ ozval se po chvíli Mark. „Takhle bych to nedokázal ani já.“

„Opravdu?“ Mladík ve žluté tunice uvolnil svůj ochranný box a na tváři se mu mihl šťastný úsměv. „Můj pán a vládce na mne bude za ta..a vaše slova..a hrdý, a..až si přehraje dnešní záznam od vašeho a..androida..a, kapitáne Stone!“

Mark vztekle mlaskl. „Musíme na kontinent, kde jsi nás vyzvedl,“ řekl místo odpovědi. „Ostatní pevnina a všechny ostrovy jsou už v moci hlavonožců!“

„Nebudeme přistávat, kapitáne Stone,“ odpověděl pilot. „Obletím planetu a..a za..a tu dobu si snad dají naváděcí a útočné systémy na křižníku do pořádku.“

„Chceš říct, že to byla jen chyba obranného systému?“

„Někdy se to stane.“

„Ksakru! Mně spíš připadá, že nás chtěl velitel toho korábu sundat z orbity!“

„K tomu by neměl důvod,“ namítl pilot. Navedl helijet k vulkanickému pohoří na západě a spojením dvou větších karmínových krystalů zaktivoval atmosférický štít. „A..a navíc, jsem tu s vámi přece já..á!“

„Velitelé občas obětují své podřízené!“

„To ne, kapitáne Stone! Lord vyslanec má..á jediného syna..a, který jednou zdědí jeho postavení a majetek…“ Helijet prosvištěl mezi dvěma vulkány a na okamžik zmizel v jedovatě žlutém mračnu kouře. „Ten syn jsem já..á,“ pokračoval pilot, když se vynořili z mračen. „Mé jméno je A..Abdalaj a..a jsem si jist, že by mne můj otec neobětoval a..ani…“ Zarazil se a zrakem se dotkl Raye.

„Právě jsem vypnul nahrávání,“ poznamenal do nastalého ticha android.

„Neobětoval by mne a..ani pro našeho pána..a a..a vládce, chtěl jsem říct,“ šeptem dokončil mladík rouhačskou větu a odmlčel se.

Helijet se hnal nad oceány stále k západu a z těch, kdo byli na palubě, pouze Abdalaj, syn lorda vyslance Abdalcharga, si byl na sto procent jistý, že až se znovu vynoří z atmosféry, bude už přivítání docela jiné.

5

Helijet opustil atmosféru ještě na noční straně planety, v radarovém stínu Severního měsíce.

„Nevědí o nás, ale slyším je,“ promluvil vzápětí Abdalaj. „Přístroje zaznamenaly jejich volání zkreslené odrazem od planety.“

„Dal bych si pozor!“ varoval ho Mark.

„Velí tam přece můj otec!“

„Možná už ne!“

I Ray přerušil své mlčení: „Nestalo se už párkrát, že se posádka válečného křižníku vzbouřila, Abdalaji! V takovém případě se jeví jako nejlogičtější zbavit se všech svědků.“

Pilot zavrtěl hlavou. „A..analyzátor hlas mého otce poznal!“

„To ještě nic neznamená! Křižník, na němž tvůj otec velí, na nás poslal dvě torpéda!“

„Zase se jim dokážu vyhnout, kapitáne Stone!“

„Zatím zůstaň na odvrácené polokouli. Jestli mají problém, tak ať si ho nejdřív vyřeší sami mezi sebou.“

***

Trvalo to skoro celý den, než se rozhodli ukázat. Motory helijetu zahřměly a třpytivé ledovcové pláně Severního měsíce se pod nimi rozeběhly tak rychle, že by si ani nestačili všímat všech ledovcových puklin a ledem chlazených špiček skal trčících z mělkých jezírek rozlitých po povrchu ledovce.

Brusutchova pěst se vynořila nad nízkým skalním hřebenem.

„Zůstaň v dosahu jejich vysílače, Abdalaji. A bud ve střehu!“ Mark se vymanil ze zajetí ochranného boxu a teď spolu s Rayem nahlíželi pilotovi pod ruce. „Kdyby ti cokoli připadalo nezvyklé, jdi na výšku tři sta metrů a zarejduj mezi ty skály! V nejhorším se vrátíme na planetu a tam počkáme, až pro nás přiletí naši.“

„Volají nás,“ odtušil pilot vzápětí. „Znovu. Omlouvají se za tu… nepříjemnost.“

„Kupředu,“ kývl souhlasně Mark. „Ale opatrně.“

Výsadkový člun se vyhoupl na vyšší orbitu kolem Severního měsíce, helijetem se rozlehlo temné hučení difuzních motorů a člun vzlétl vstříc své mateřské lodi.

„Mám takový nepříjemný pocit, jako by si nás tam někdo prohlížel skrz zaměřovači zařízení,“ zavrčel Mark.

„To by přístroje zaregistrovaly,“ odtušil Abdalaj.

Výsadkový člun opsal půloblouk, aby se dostal k zádi, kde se zřejmě nacházel přechodový hangár pro výsadkové čluny, a vzápětí celá zádová maska křižníku zaplála jasnou modří. Skryté zdroje světla vzápětí uhasly a válečná kosmická loď pro změnu tonula v žluté záři. Po obvodu, kde ještě zůstala modrá světla svítit, se vyklopily luminiscenční panely a zážehy modrého a žlutého světla se rozehrály do nádherné zelené aury.

„Světelné salvy na..a vaši počest,“ pronesl Abdalaj vesele.

Před člunem se jako tlama nějaké gigantické příšery rozevřela široká, metr silná vrata přechodového hangáru a spolkla je.

„Teď vás čeká..á dezinfekční komora..a a..a lord Abdalcharg vás přijme hned poté. Pravděpodobně se už nesetkáme, protože já..á dosud nejsem hoden sedět u stejného stolu s tak vysoce postavenými muži, jako jste vy a..a můj otec. Chci vám jen říct, kapitáne Stone, že ještě nikdy jsem se necítil tak poctěn jako za..a tu dobu, co jsem strávil s vámi!“

***

Abdalaj vešel do kapkovité kabinky zdviže, nalepené na tenké kolejnici, a Mark s Rayem zůstali sami. Mark se rozhlédl po neskutečně velké prostoře a v duchu hvízdl. Hangár měl tvar ležícího osmibokého hranolu. Všechny strany kromě té, která podle místní gravitace měla být podlahou, připomínaly gigantickou včelí plástev, v níž namísto larev vykukují z jednotlivých buněk přídě bojových kosmických stíhaček a bitevníků, určených k boji v atmosféře planet. V zadní části, kam právě jeden z techniků pomocí jakéhosi antigravitačního transportního zařízení odtahoval Abdalajův helijet, zely černé otvory, v nichž se podle všeho ukrývaly právě takové letouny, jaký je dopravil na palubu Brusutchovy pěsti.

„Nikde nikdo,“ nadhodil Mark. Ještě pořád stáli na rampě, na niž vystoupili po přistání.

„Čekal jsi uvítání s hymnou?“ odtušil Ray ironicky.

„Minimálně vysvětlení, proč po nás střílelí.“

Sem tam se někdo mihl mezi nosníky až docela vzadu, ale jinak budil hangár křižníku zdání, že přítomnost dvou cizinců nikdo nezaregistroval.

„Jsem tu, abych vás přivítala,“ náhle uslyšeli nad sebou hlas. Dívka s mandlovýma očima a ve žluté tunice po kolena, nadvakrát přepásané v pase a pod ňadry, se právě vynořila z nízkého průlezu na přistávací rampě o patro výš. A zdálo se, že ovládá galaktičtinu o poznání lépe než Abdalaj.

„Taky nemá vlasy,“ sykl Mark. „Škoda. Při té barvě pokožky by mohly mít barvu do…“ Zmlkl.

Dívka seběhla po úzkých profilovaných schůdcích na jejich úroveň a lehce se uklonila.

„Oči má modré,“ telepaticky vyslal Mark Rayovi svůj postřeh.

„Ale chybí jí obočí. Abdalaj je měl,“ odpověděl android. „Zřejmě nejde o absenci ochlupení, ale spíš o nějaký zvyk.“

„Mám rozkaz vás uvést k lordu vyslanci Abdalchargovi. Čeká vás v soukromí vám přidělené kajuty, kapitáne Stone.“ Chladně přehlédla Raye a pokývla hlavou: „I toho androida.“

***

„Lord vyslanec mi přikázal, abych se vám omluvila za případné příliš zvědavé pohledy našich bojovníků. Brusutchova pěst je válečná loď, která už nejednou zavítala do svrchovaného sektoru Pozemské unie, ale muže s takovou barvou obličeje, jako máte vy, většina naší posádky dosud nespatřila.“ Usmála se. „Zřejmě je tomu obdobně i na vašich kosmických křižnících, nemýlím se?“

Mark potřásl hlavou. „Ani já, ačkoliv mě příkazy mých nadřízených už zavedly do všech možných končin Pozemské unie, jsem se dosud nesetkal s rasou podobnou vaší. Pohoršovat se kvůli zvědavosti vaší posádky by mě ani nenapadlo. Spíš bych čekal cosi jako omluvu ve věci útoku vaší lodi na helijet, v němž jsem se v tu chvíli zrovna dost nudil.“

Pokývla. „Lord vyslanec měl za to, že by v této záležitosti měl přednést omluvu on. Pro vaše prozatímní uklidnění vám mohu sdělit, že viník byl již popraven.“

„Popraven?“ vydechl Mark. „Střelba byla tedy úmyslná?“

„Ne,“ zavrtěla dívka hlavou. „Kdyby šlo o úmysl, poprava by ještě neskončila.“ Otevřela dveře výtahové kabiny a ustoupila, aby mohli vejít dovnitř. Vešla za nimi a přiložila dlaň na trojici srostlých krystalů na stropě. Zdviž se hnula. „Ten útok nebyl cílený na vás, kapitáne Stone,“ vrátila se k rozhovoru. „Došlo k chybě, ale v době války náš pán a vládce chyby neodpouští!“

Odmlčela se. Zdviž stoupala šílenou rychlostí po spirálovité dráze a přetížení jim bralo dech. Zastavili už po pár vteřinách, ale chvíli trvalo, než se jim žaludek vrátil na své místo.

„Jaká válka?“ zeptal se Mark.

Dívka se zarazila. „To má být zvláštní žert? V posledním roce byli zavražděni dva naši panovníci. Co jiného je to než válka? Proto jste přece přijali pozvání na Iladamani od našeho pána a vládce?“

„Žádný žert, modroočko!“ ucedil Mark. „O žádné válce nic nevím a slovo Iladamani jsem právě uslyšel prvně v

životě!“

„Iladamani je svět, odkud pocházím, pane. Tam náš panovník čeká na vaši návštěvu a pomoc!“

O zlomek sekundy později ucítili, že křižník Brusutchova pěst uhnul z parkovací dráhy na orbitě Gatagéwy a zamířil kdovíkam.

„Letíme?“ vykřikl Mark. „Na planetě zůstal náš astronef!“

„Zcela jistě jej v nejbližších dnech nebudete potřebovat, kapitáne…“

„Tohle vypadá na únos!“ nenechal ji Mark domluvit.

„Řekli nám, že jste nejstatečnější muž ve vesmíru, kapitáne. Je to pravda?“ usmála se a ukázala k další zdviži. „Tudy!“

Mark se ovládl. „Víte o mně opravdu všechno,“ utrousil a vykročil za ní.

***

Mark nasupeně přešel kolem čehosi, co se podobalo nástěnnému oltáři a čemu vévodily busty Brusutcha V. a jeho vlastní. Zastavil se, až když se před ním náhle otevřely dveře z temně modrého, černě žíhaného kovu.

Muž, který se v nich objevil, se od těch, s nimiž se tady zatím setkali, výrazně lišil. Na první pohled patřil ke stejné rase, ale neměl vytrhané obočí a dlouhé rovné šedivé vlasy, jakoby hustě pokropené černou tuší, mu spadaly až na ramena. I jeho tunika nebyla ozdobená ornamenty, ale byla čistě žlutá.

„Jsem lord vyslanec Abdalcharg,“ představil se, jakmile spatřil Marka, a na jeho zakaboněný pohled odpověděl strojeným úsměvem. „Je mi ctí, kapitáne Stone! Vás i vašeho androida vítám na palubě Brusutchovy pěsti. Snad ta podivná příhoda před několika hodinami, kdy se samovolně aktivovala dvě torpéda a…“

„Ta torpéda měla podle všech indicií naprogramovaný cíl letu,“ přerušil ho Ray. „Neútočila na náhodný objekt ve své blízkosti.“

Lord vyslanec nespokojeně pohodil hlavou a šedivá hříva se rozlétla do všech stran. „Snad bych vás hned na počátku měl upozornit, že v naší kultuře není zvykem, aby android mluvil, aniž k tomu byl vyzván. Nechci…“

„Zato já chci věřit, že jsem teď špatně rozuměl,“ zasyčel Mark ledově.

„Rozuměl jste dobře, kapitáne,“ opáčil Abdalcharg. „Na Iladamani představují androidi synonymum zla. Proto vás oba prosím, až Brusutchova pěst přistane, nechlubte se zbytečně tím, že jeden z vás nemá přirozený původ… Oni vlastně ani nejsou totéž co váš Ray, ale galaktičtina příhodnější pojmenování nemá. Je to stará historie a pro můj lid velmi citlivá.“

„Jaký je důvod?“ zeptal se Ray.

„Je to důležité?“

„Vy jste o tom začal mluvit jako první, pane!“ vmísil se Mark.

Lord vyslanec pokývl. „Náš pán a vládce při našem loučení projevil přání, abych vám vyhověl ve všem, co bude třeba, a stejně tak zodpověděl vaše otázky, na něž budu znát odpověď. Takže prosím…“ Abdalcharg pokrčil rameny. „Kdysi přišli na náš svět a dodnes představují zlo… Slovo ‚štítit se‘ nejvýstižněji vyjadřuje postoj našich lidí k androidům a k umělému životu vůbec. Taková je skutečnost a tu nezměníme za jeden den.“

„Z vašich slov vyvozuji, že ještě na vaší planetě jsou?“ zeptal se Ray.

„Ano,“ pokývl souhlasně Abdalcharg. „A ti bezbranní, kteří se s nimi setkají, umírají strašlivou smrtí, věřte mi…“

Ray chtěl něco říct, ale Mark jej předběhl. „Kvůli nim žádáte naši pomoc?“

„Ne, to ne,“ usmál se Abdalcharg. „Šajtani, o nichž jsem teď mluvil, jsou podružný problém, s jakým by si náš pán a vládce vás nikdy nedovolil obtěžovat.“ Odkašlal si. „Ale to není téma, při jakém se navazuje přátelství. Mám tu čest…“ Bezděčně ukázal na stojan umístěný pod dekorativním keřem v rohu místnosti. Sňal z něj trojité řemení, bohatě zdobené ornamenty, jakým si Iladamani stahovali svoje tuniky, a obrátil se k Markovi. „Mám tu čest vám předat znak příslušnosti k vojskům Iladamanů…“ Přistoupil k překvapenému Markovi, který přemýšlel, co na to povědět, a šesti sponami řemení sepnul. „Jménem Brusutcha V. vás jmenuji svobodným mužem Iladamani a předávám vám vaši zbraň…“ Znovu se otočil, stáhl ze stojanu plandavé, měděné se lesknoucí pouzdro z kovové tkaniny, stejné, jaké měl sám, a připevnil je druky k řemení. Přešel ke stolku, otevřel otlučené pouzdro z jakéhosi tvrdého dřeva a vytáhl nádhernou bodnou zbraň s třiceticentimetrovým vlnovitým ostřím a rukojetí z měděně se lesknoucího kovu, zdobenou filigránem. „Není nová, kapitáne Stone. Čím je zbraň starší a čím slavnější jména nosili muži, kteří ji vlastnili, tím je hodnotnější.

Tento kus rudé oceli sloužil před vámi Jeho Výsosti Brusutchoví IV., otci našeho pána a vládce!“

„Nádherná zbraň,“ hlesl Mark a myslel to vážně.

„Jen vy ji můžete zastrčit do pouzdra na prostředním ze tří opasků, Marku Stone,“ dodal lord vyslanec s patosem.

„Nádherná zbraň, velká čest, ale nemohu ji přijmout, lorde vyslanče!“ zarazil jeho proslov Mark. „Ačkoliv si vážím těch poct, jichž jsem si nemohl nevšimnout, zřejmě jste špatně informováni. Ale po pořádku… Víte toho o mně dost, a proto zcela jistě víte i to, že nejsem soukromá osoba a nejsem ani oprávněn vstupovat do služeb kohokoli, pokud mi takový čin neuloží můj nadřízený. To ale není všechno. I když pominu fakt, že dosud pořád nevím, oč vlastně jde, musím připustit, že ani já, ani Ray, jehož paměť je neskonale obsáhlejší než lidská, nedokážeme nikam zařadit jméno Brusutch V, stejně jako vaše kosmické plavidlo. Vzhledem k tomu předpokládám, že váš svět se nachází mimo sektor Pozemské unie a já jako kapitán SDPP, tedy zaměstnanec této Unie, nemůžu…“

„Dříve než zde bude cokoli řečeno, jsem pověřen vám oznámit, že Jeho Výsost rozhodla o tom, že vám mám tento dar předat i v případě, že byste nám odmítl pomoc… Pravdu pak máte v tom, že o nás nic nevíte,“ pokývl hlavou Abdalcharg. „Ale to se změní. Planeta, na níž před miliony let z ničeho povstali naši předkové, má jméno Iladamani a obíhá kolem hvězdy, jíž u vás říkáte Algol.“

Lord s mandlovýma očima obkroužených stařeckými vráskami sebou náhle trhl, vlasy se mu rozlétly kolem hlavy a rychle přešel ke stěně nad terminálem počítače. „Než budeme pokračovat, mohu vám nabídnout vaši oblíbenou

whisky?“ zeptal se s úsměvem a ukázal na sotva viditelný obdélník ve stěně. Dotkl se jej, uzávěr se odsunul do strany a v objímce upínacího zařízení se objevila velká láhev, plná hnědavě zlatavé tekutiny.

Mark zvědavě vstal a přešel blíž. „Glengoyne, from the Southern Highlands,“ přečetl nahlas a zasmál se. „Napodobujete skutečně skvěle. Jestli i ta chuť…“

„Tohle JE pravá skotská! Naše rasa nemá ve zvyku cokoli napodobovat, kapitáne Stone!“ Hlas starého lorda poněkud ochladl. Vzápětí se obrátil k panelu počítače, jeho ruce přejely po uspořádané, i když na první pohled chaotické změti pětistěnných krystalů a na obrazovce terminálu se ze tmy vyloupla zjizvená tvář generála Khova.

„I on je pravý, kapitáne,“ neodpustil si Abdalcharg.

„To bych řekl, že jsem pravý, na to, Stone, můžete vzít jed!“ Khovovy zešikmené oči, svědčící o dávných mongolských předcích, se zúžily ještě víc. „Nelíbí se vám ta situace, nemám pravdu?“

„Máte. Jako vždycky,“ zavrčel Mark a v duchu se zapřísáhl, že už se nebude ničemu divit. „Moc náhod na můj vkus. Předpokládám, generále, že už víte, co se stalo na Gatagéwě. Ray odvysílal zprávu a žádost o případnou pomoc, ale už nevíte, že…“

„Vím všechno, kapitáne,“ skočil mu do řeči jeho nadřízený. „Křižník Brusutchova pěst iladamanské kosmické flotily byl na cestě k Zemi. Vyslanec Abdalcharg měl za úkol jménem svého panovníka požádat prezidenta Pozemské unie o pomoc kapitána Marka Stonea.“

„V jaké věci, hrome?“ vybuchl Mark. „Jsem tu na palubě lodi ze světa, o němž ani Ray nemá ponětí, a…“

„Iladamani je druhá planeta systému Algol,“ odpověděl generál Khov téměř okamžitě. „Společenství pod správou Brusutcha V. zahrnuje pět obydlených planet ve třech hvězdných systémech. Před jistou dobou s nimi Pozemská unie navázala kontakt. Tehdejší panovník, děd toho současného, se nechal podrobně informovat o politických a mocenských vztazích v Galaxii a poté podmínil vzájemné kontakty tím, že s existencí Iladamanského impéria nebude seznámena naše veřejnost. Jednak neměli zájem, aby se k jejich teritoriu stáhli piráti, kterých na periferiích Pozemské unie operuje dost a dost, jednak nechtěli, aby se o nich dozvěděli Denebané… Ostatně naši analytici usoudili, že dynastie vládnoucí na Iladamani zřejmě tak jako tak pochází odněkud z prostoru Denebského císařství… Možná ji před třemi sty lety založil jeden z rebelů, kteří se zachránili po velkém povstání…“

Mark střelil pohledem po lordu Abdalchargovi a zachytil jeho opatrný úsměv. „Při vší úctě, generále Khove, já ale teď nemám ani trochu náladu na dějepis! Je tu moc neznámých! Vědí o mně všechno, mají v lodi vedle hologramu jejich vládce taky můj! Dokonce prý dostávají nesestříhaný záznam všech mých misí na planetách!“

„Tak tohle vám vadí?“ Generál Khov se nucené zasmál. „Ty nesestříhané záznamy byla jedna z podmínek naší spolupráce. Chtěli znát naše postupy při mapování nových primitivních civilizací, s nimiž se setkáváme.“

Na obrazovce se vedle generála Khova objevil zadýchaný admirál Neuman, velitel Vesmírné policie. „Už jsem tady!“

Generál Khov přikývl, ale výraz jeho tváře se změnil. Sáhl mimo záběr a z neviditelné krabičky si vzal jeden ze svých pověstných doutníků, které začínal kouřit ve chvílích největšího rozčilení. „Aby bylo jasno, Stone,“ řekl ještě. „Dnes vám nikdo, ani já, ani sám prezident, nemůže poručit, abyste tu misi vzal. Brusutch V. nás požádal o pomoc při vyšetření vražd svých příbuzných a my v zájmu dobrých vztahů souhlasili. Bohužel jeho podmínkou je, že vraždy jeho otce a děda musíte vyšetřovat právě vy!“

„Ale proč?“ vyhrkl Mark pobouřeně. „Proč já? Jsem snad detektiv?“

„Jste muž, jehož Jeho Výsost obdivuje a vzhlíží k němu jako k hrdinovi,“ ozval se po dlouhé době lord vyslanec. „I když už dnes musí řešit náročné státnické záležitosti, s nimiž mu často ani Rada moudrých příliš nepomůže, je to přece jen ještě chlapec. Věří, že ty vraždy můžete vyšetřit jedině vy… Viděl vás mnohokrát v akci.“

Mark se po dlouhé době zase usmál. „Ty záznamy?“

„Ano,“ přikývl Abdalcharg. „Tráví s nimi celé večery a netrpělivě očekává kurýrní letoun, který má za úkol spojení s Pozemskou unií.“ Zakašlal. „Popravdě řečeno, nevím, co udělá, až zjistí, že z vaší poslední mise není natočených ani pět minut.“

„Jsem vázaný Službou, naší SDPP,“ namítl ještě jednou Mark.

„Nemůžu vás na takovou akci vyslat, to snad chápete,“ promluvil z obrazovky generál Khov, „ale prezident by ocenil…“

„Už nemluvte dál,“ skočil mu Mark do řeči. „Říkám si, že bych si po návratu domů mohl konečně vybrat dovolenou, současně i s mimořádně uděleným měsícem navíc za bezchybné provedení úkolu.“

„Stone!“ zahučel varovně generál Khov, ale admirál Neuman po jeho boku se rozesmál. „Jste si nějak jistý, že to dopadne dobře!“

„Nemám na mysli tuhle akci, admirále Neumane,“ oplatil mu úsměv Mark. „Těch úspěšných, za něž jsem měl ten měsíc dopředu přislíbený, už bylo dost. Má přítelkyně Elsa Swansonová pořád čeká, až budu mít trochu volno, abychom si mohli zaletět na tyrkysové pláže na Vadimově světě. Je to planeta…“

„Vím, co je to za planetu, a taky bych si dal říct,“ zahučel admirál Neuman. „Pláže, mixdrinky ze zdejšího ovoce… Prý chutná jako…“

„…ještě líp,“ ušklíbl se Mark.

Generál Khov zuřivě potáhl z doutníku. „Zkoušíte mě vydírat, ale žádnou dovolenou nedostanete, jasné?“ vybuchl. „Naopak, svou dovolenou si vyberete právě na tuhle akci! V zájmu utajení!“

„Pak s díky odmítám,“ štěkl Mark a obrátil se na vyslance iladamanského krále. „Lorde Abdalchargu, dopravte mě, prosím, k mému astronefu. Slyšel jsem od vašeho syna Abdalaje, že se chystá recepce. Bude se, bohužel, muset obejít beze mě! A bez Raye.“

Generál Khov se náhle otočil, ustoupil do pozadí a přísná protáhlá tvář admirála Neumana, velitele Vesmírné policie, zabrala skoro celou obrazovku. „Obávám se, kapitáne, že generál Khov nechce říct vše. Dobré styky s říší Iladamani

jsou ze strategického hlediska, už vzhledem k neustálému napětí na hranici s Denebským císařstvím, prioritní. Muž jako vy vždycky musí odmítnout vydírání, ale v tomto případě se podvolte, prosím! Přišel jsem k vysílači trochu pozdě, určitě jste si všiml. Závěr z té porady, která se tolik protáhla, je ten, že pokud odmítnete, končíte ve službách SDPP.“ Admirál se odmlčel a ohlédl se po generálu Khovovi. „V takovém případě by musel odejít i generál Khov,“ dodal ještě. „Abych se přiznal, je to poprvé, co jsem rád, že jste všechny mé nabídky, abyste se stal mým podřízeným, vždycky odmítal.“

Mark Stone vztekle plácl do krystalů počítačové klávesnice a obrazovka zhasla. „Slyšíš to, Rayi?“ zahučel a pohlédl ven z kajuty průzorem do černého prostoru mezi hvězdami.

***

Neuplynula ani minuta a Abdalcharg přerušil mlčení.

„Můj pán a vládce mne požádal, abych vás seznámil s některými fakty ohledně obou vražd. To pro případ, kdybyste chtěl odmítnout. Jak už jsem řekl, Jeho Výsost je dosud chlapec. Podle našich zvyků už ale nadešel čas, aby poprvé přistoupil k ženě jako muž… O čem jsem se však dosud nezmínil, je skutečnost, že k oběma vraždám došlo v serailu, v panovníkově harému. Je to komplex budov a zahrad, kde žijí dívky a panny, zasvěcené jen jemu. Kromě nich, eunuchů a samozřejmě našeho pána a vládce sem nemá nikdo přístup. Nikdo ani nemůže – kromě panovníka – tento komplex opustit. Za současné situace, kdy se v prostorách serailu zdržuje vrah, se tam Brusutch V. nemůže odvážit ani se setninou eunuchů. Koneckonců nejsou to praví muži a jen bozi vědí, jak by se zachovali, kdyby se ocitli tváří v tvář skutečnému nebezpečí. Vrah nikdy nebyl dopaden, ale ve dvorských kruzích koluje všeobecný názor, že hledat pachatele mezi nimi je nesmysl.“ Abdalcharg se usmál a položil ruku Markovi na rameno. „Na druhé straně jistě chápete netrpělivost Jeho Výsosti.“

Mark se uvolnil z jeho sevření a posadil se do křesla. Pár vteřin těkal očima kolem a pak se vrátil pohledem k Abdalchargovi. „Přece si nemyslíte, že se nechám vykleštit jen proto, abych mohl vyšetřovat zločin v harému! Nejsem detektiv, a už vůbec ne blázen!“

Zarputilý výraz iladamanského diplomata se rozpustil v úsměvu, až se mu na levé skráni zabělala jizva. „Je jasné, že takovou oběť po vás nemůžeme žádat. Muž je mužem jenom jednou. Přes své mládí si to uvědomuje i Jeho Výsost.“

Mark odfrkl. Služby u SDPP by se vzdával velmi nerad a v tomhle by mu nejspíš nepomohly ani konexe jeho snoubenky Elsy Swansonové. „Tak jak si to představujete? Chystáte se snad serail na dobu vyšetřování vyklidit?“

„To jistě ne. Není kam.“ Lord vyslanec zavrtěl hlavou. Přešel ke dveřím a zprudka je otevřel, jako by se chtěl přesvědčit, jestli za nimi někdo neposlouchá. Pak se vrátil do místnosti s nanejvýš tajuplným výrazem. „Vzhledem k místu činu je okruh podezřelých velmi omezený. Přesto sílí podezření, že za záhadnými vraždami jsou agenti Denebského císařství… Můj pán a vládce, Brusutch V, věří už jen ve vás a vaše schopnosti.“ Abdalcharg si odkašlal. „Jsem zplnomocněn vám sdělit, že pro potřebu vyšetřování rozhodla Jeho Výsost o cti, jaké se nedostalo ještě nikdy nikomu.“

„A to?“ zeptal se Mark potichu, jako by nechtěl zaplašit myšlenku, která mu v té chvíli vytanula na mysli.

„Budete mít volný vstup do areálu serailu a ven, kapitáne Stone. Můj pán a vládce o vás ví mnoho a jsem zplnomocněn vám sdělit, že vám po dobu vyšetřování udělil, pokud jde o harém a ženy v něm, doložku nejvyšších výhod.“

Mark na něj udiveně pohlédl. „Pochopil jsem to správně?“

„Ano,“ uklonil se diplomat. „Jeho Výsost Brusutch V. rozhodl o vašem privilegiu vstoupit mezi harémové ženy nejen jako vyšetřovatel zločinu, ale i jako muž. Pozemsky řečeno jako uživatel.“

„To vyšetřování bude trvat hodně dlouho, nemám pravdu?“ uslyšel Mark Rayovu telepatickou poznámku a v duchu se usmál.

„Může to být zajímavé,“ pokývl a napřáhl k Abdalchargovi ruku. „Co by jeden pro dobré vztahy mezi civilizacemi neudělal?“

6

„Škoda, že tu nemůžeš být, Rayi!“

Android ale neměl čas odpovědět. Zastavil se a bleskově couvl. Nevšimli si ho, určitě ne! Už by po něm šli!

Opíral se zády o plastovou příčku mezi chodbou a ubikacemi posádky a pokoušel se odrušit hluk ventilace doléhající sem z vnitřku lodi. Těch pár slov, která před chvílí zaslechl, totiž nepatřilo do slovní zásoby iladamanského jazyka. Opatrně vyhlédl za ohyb chodby…

„Vnímáš mě, Rayi?“

„To teď není důležité!“ odsekl Ray svému parťákovi, který si právě na recepci cpal břicho pikantními masovými buchtičkami, aniž by tušil, že to jsou marinované žaludky pouštních ještěrek.

„Marku! Na téhle lodi je ještě někdo, o kom nás Abdalcharg neinformoval!“

Mark se právě na Abdalcharga, sedícího po jeho levici, usmál a vzal si z tácu další buchtičku. „Koho máš na mysli, Rayi?“ zeptal se. Podle rozvrhu, který si určili, když se dohodli, že Ray namísto recepce tajně prohlédne loď, by teď android měl být někde na nejspodnějších palubách.

„Tak oč jde, Rayi? Nenech se chytit, Abdalcharg stále věří tomu, že z lodní databáze stahuješ informace o jazyku a zvycích jeho národa.“

Navenek se Mark nepřestával usmívat na své okolí. Nejvíc na dívku, která s tácem obcházela kolem stolu a už nejméně podesáté přišla až k němu. Buď chce, abych se přejedl, nebo neví, jak navázat rozhovor, mihlo se mu hlavou.

„Máme problém…“ Rayovy myšlenky se na pár dlouhých vteřin vytratily. Mark poposedl a rozhlédl se. Uvědomil si, že jestli ti kolem něj viděli alespoň některé Rayovy záznamy z jejich misí, pak musí vědět, že je se svým androidem telepaticky spojen.

„Přestalo vám chutnat?“ promluvil lord vyslanec Abdalcharg a lehce se dotkl jeho ramene. „Něco se stalo vašemu Rayovi?“

„Snad ne, jen se neozývá… Po dobití baterií má za úkol během této noci stáhnout z vaší databáze všechno, co bude přístupné. Jazyk, dějiny, zvyky, všechno o vaší kultuře… Na astronefu mám psychický induktor, díky němuž je možné velmi rychle vstřebat potřebné množství informací. Vzhledem k tomu, že Ray nedostal oprávnění ke vstupu do serailu, budu s ním během akce v neustálém telepatickém kontaktu. Už proto, že při výslechu harémových žen nebudu rozumět ani slovu…“

„Tsss!“ Abdalcharg po něm šlehl pohledem. „Tiše, pane,“ hned šeptem dodal. „Vaše privilegium je natolik neobvyklá a tabu porušující záležitost, že je součástí státního tajemství. Z těch, kteří mohou opustit zdi serailu, o této věci vědí jen Jeho Výsost, jeho matka Dorjana, já, vy a váš android.“ Odkašlal si, jak bylo jeho zvykem. „A nemusíte mít obavy. Psychický induktor tu máme také a hned zítra jste měl absolvovat první lekce. Na naší planetě existují dva živé jazyky. Hovorová řeč, jíž rozumí všichni obyvatelé Iladamani, a jazyk užívaný na panovníkově dvoře a v armádě…“

„Proč?“

„Hovorová iladamanština je primitivnější jazyk a její slovní zásoba je chudá…“ Lord vyslanec se rozesmál.

„Marku!“

„Ozval se!“ Mark poposedl a přestal Abdalcharga vnímat.

„Právě jsem v blízkosti motorového terminálu. Viděl jsem tu Denebana! Mluvil s někým z posádky!“

„Víš to určitě?“

„Hloupá otázka, kapitáne,“ neodpustil si Ray uražený služební tón. „Vím, jak vypadají Denebané! Už několikrát jsme se s nimi setkali, ne? Vysocí, přehnaně vyklenutý hrudník, bílá kůže… Pokud se nemýlím, tak tahle kocábka patří Iladamanům a ti mají kůži světlounce modrou. Jako… jako…“

„Jako nebe po ránu,“ napověděl mu Mark a ohlédl se za dívkou, jíž si všiml už před chvílí. Její tunika byla vzorně sepnuta přesně na těch místech jako u ostatních iladamanských vojáků na lodi, a přece na ní vypadala, jako by to byl královský šat.

„Nemá vlasy a obočí, to vás zajímá?“ Abdalcharg si špatně vyložil Markův pohled. „Je to hierarchická záležitost. V našem světě platí, že čím vyšší postavení, tím více vlasů může dotyčná osoba mít. Totéž se týká obočí a ochlupení.“

„Všeho?“ zeptal se Mark a střihl po dívce pohledem ještě jednou.

„Úplně všeho,“ usmál se Abdalcharg.

„A ona?“ hlesl Mark a nespustil z dívky zvědavý pohled.

„Onzakaorg je na lodi nováček, vojín. Stojí na tom nejnižším stupínku služebního žebříčku, kapitáne Stone… Mohu jí dát rozkaz, abyste se mohl přesvědčit.“

„Marku! Potřebuju pomoc!“

„Krucinál!“ Mark sebou trhl a vyskočil od stolu. „Vemte s sebou deset mužů, Abdalchargu!“ křikl a rozběhl se ke dveřím. „A ať si vezmou zbraně! Rychle na patro, kde jsou terminály motorů!“

***

Hlasy se zatím nepřibližovaly, ale to nic neznamenalo. Ray se přitiskl zády ke stěně a tiše se začal sunout pryč.

Když před hodinou přerušil příjem informací o civilizaci Iladamani, aby se mohl porozhlédnout po lodi, ještě neměl osvojenu kompletní slovní zásobu hovorového iladamanského jazyka. Přesto byl ochoten potvrdit, že těch pár slov, co před chvílí zaslechl, k nim nepatřilo. Ti dva muži u motorového terminálu se bavili nějakým dialektem denebštiny… Docela jistě!

Co se vlastně přihodilo… Jestli jsou vraždy iladamanských panovníků dílem agentů Denebského císařství, pak se možná pokusí Brusutchovu pěst zlikvidovat, pokud jsou jen trochu přesvědčeni, že pátrání v serailu by mohlo jejich plány překazit. Za stávající situace, kdy mezi Pozemskou unií a Denebským císařstvím vládlo ozbrojené přiměn jen proto, že síly byly víceméně vyrovnané, existence suverénní říše Iladamani, spolupracující se Zemí, mohla znamenat rozhodující závaží na mističce vah. Iladamani v chaosu a bez panovníka by naproti tomu byla snadnou kořistí.

„Marku! Jdu do akce!“ vyslal Ray zprávu a pak se začal vracet. Neměl u sebe žádnou zbraň, jen laserový dezintegrátor v prstu levé ruky. Jeho ničivá síla by ale mohla poškodit zařízení ukrytá ve stěnách lodi. Technický popis kosmického křižníku nebyl mezi přístupnými informacemi, a tak netušil, kudy vedou životně důležité rozvody, vzduchová ventilace, kabely či cirkulační vodovodní síť.

„Rozkaz zněl: zvýšit výkon!“

Denebština! Teď už si byl Ray jistý. Poposunul se ještě blíž…

„Jsme na tom nejvyšším výkonu, pane!“ odpověděl Iladaman. „Další zrychlení by mohlo znamenat nebezpečí pro integritu lodi!“

Deneban rozčileně pohodil hlavou. „Musíme to zkusit! Krátkodobě lze neutralizovat pojistné tyče ve vyvíječích výkonu! Proveďte, poručíku!“

„Je to riziko, pane! Pokud nevydrží plášť difuzní komory a kryogenní látka se dostane do prostor lodi, všichni zmrzneme!“

„Bez diskuse!“ vřískl Deneban. „Možná jsi jeden z těch, jimž by se hodilo, kdyby…“ Zarazil se, málem řekl něco, co ani sám nechtěl. „Vysunout pojistné tyče! Pokud mě teď neuposlechnete, poručíku, dám vás vysadit ve skafandru na první planetoidě, kterou potkáme, a vaši rodinu dám přesídlit k Solným jezerům! Bude to?!“

Ray se odlepil od stěny a vystoupil do středu chodby, aby měl v případě protiútoku kam uskočit. „Odstupte dál! Oba!“

Vrhli se každý na jednu stranu a v pádu sáhli po zbraních. Světlo zářivek vnitřního osvětlení se zalesklo na vlnitých čepelích tasených dýk. Ray žádnou zbraň neměl, ale předpokládal, že Deneban bude nebezpečnější, už proto, že agenti

přistižení při sabotáži nemohou čekat žádnou milost… Skočil přímo proti němu a o zlomek sekundy později jej svým tělem přirazil ke stěně chodby.

***

„Kde jsou terminály motorů?“ křikl Mark a v běhu se ohlédl po Abdalchargovi.

Diplomat teprve vstával ze židle a udiveně na něj hleděl.

„No tak! Lorde vyslanče! Ray tam právě zadržel špiona!“

„To je nesmysl.“ Abdalcharg nerozhodně přešlápl, ale nakonec mlčky pokynul mužům sedícím kolem stolu a všem třem dívkám v krátkých vojenských tunikách, které při recepci obsluhovaly. „Běžte! Veďte ho! Jste jeho oči a jeho štít!“

***

Ray zaznamenal vzteklý výkřik Denebana, ale ten mu vzápětí splynul s ostatními zvuky lodi. Něco se stalo! Bleskově vyhodnotil situaci a uvědomil si, že nárazem došlo k ochromení některých činností jeho mozku. Jeden paralyzovaný uzel elektroneuronů znemožnil fungování dvou sousedních. Ale tím to neskončilo! Elektroneuronový zkrat se šířil strukturou jeho paměťových a logických obvodů a propojení do všech koutů jeho mozku. Ve zlomku vteřiny mu bylo jasné, že to nebude dlouho trvat a řetězová reakce, rychle ochromující jeho mozek, jej za chvíli vyřadí z činnosti. Stačilo by na okamžik se vypnout a při příštím uvedení do života už bude všechno v pořádku. Docela obyčejný řešet! Mohl by nové sepnutí neuronických spojů i sám naprogramovat, ale současně si uvědomoval, že těch několika sekund jeho nečinnosti mohou spiklenci využít.

„Mám problém, Marku! Jsou dva a já brzo zkolabuju. Možná se budu muset vyřadit z činnosti, aby nebyly ohroženy paměťové krystaly!“

„Vydrž, Rayi! Jsme na cestě!“

***

Mark rozkopl dveře zdviže a podvědomě zaštítil dívky, když si všiml Denebana a jeho komplice, jak stojí nad ležícím Rayem.

„Odstupte od něho!“ křikl denebsky a ani si nepovšiml úžasu na tvářích ostatních. Cítil se beze zbraně jako nahý, ale v rukou jedné z dívek si všiml čehosi, co mohlo být laserovou pistolí nebo něčím velmi podobným. Aniž by spustil zrak z těch dvou, hmátl po tom a vytrhl jí pistoli z ruky. Pak ji otočil hlavní proti těm dvěma.

„Ztratil vědomí docela sám, kapitáne Stone,“ řekl Deneban s podivně chladným úsměvem a pohledem se dotkl zbraně v jeho rukou. „Dokonce na nás zaútočil, aniž bychom mu zavdali jakoukoli příčinu. Snad na něj působí druhotné záření z kryogenní reakce v motorech? Na našich lodích, pokud vím, nikdy žádný pozemský android nebyl.“

„Na vašich lodích?“ zavrčel Mark. „Kdo, u čerta, jste?“ Nerozhodně loupl očima po dívkách, ale zdálo se, že je objevení Denebana na palubě Brusutchovy pěsti příliš nezaskočilo. Poklekl k nehybnému androidovi, rozepjal mu overal na hrudi a vytrhl kryt schránky na místě srdce. Věděl, co dělat, a taky to hned provedl.

„Kdo jste, ptal jsem se!“ štěkl znovu, když mu nepatrné zachvění Rayovy kůže napovědělo, že se vrací k životu.

„To je kapitán Elchor, náš pán na palubě Brusutchovy pěsti,“ hlesla vojačka vzadu. Už dávno sklonila hlaveň své zbraně k zemi.

„Vždyť je to…“ Zdviž se vrátila a za Markovými zády se začaly otevírat dveře. Mark se letmo, pro jistotu, ohlédl…

„Je to velitel této lodi, ta dívka nelhala, kapitáne Stone,“ ozval se od zdviže hlas Abdalcharga. „Přesto je chování vašeho androida omluvitelné. Nemohl tušit, že…“

„Že co?“ Mark pomalu přešel k dívce, které před chvílí sebral zbraň. „Že téhle lodi velí Deneban? To jste si mysleli, že ho nepoznám? Nebo vlastně spíš ano, proto se přece schovával, že?“ Střelil očima po dívce a konečně jí zbraň vrátil. „Pán na lodi? Tenhle? I když pominu to, že jste jako velitel Brusutchovy pěsti vystupoval vy, Abdalchargu, i pak je to velmi zvláštní!“ Tón jeho hlasu přešel do ironie. „Denebané chtějí zabít krále, prosím pomozte…“ Zakroutil hlavou. „Nebylo to poprvé, co jsem se potkal s touhle rasou, a znám jejich povahu, jejich krutost a zákeřnost! Mají to v krvi…“

„Prosím, mlčte, kapitáne,“ zahřměl Abdalcharg. „Dřív než řeknete něco, co bych jako poddaný svého pána a vládce nemohl akceptovat! Generál Khov vám již řekl, že naši vládnoucí dynastii založil jeden z rebelů, kteří museli před třemi sty lety po velkém povstání uprchnout z planet, kde platí válečné zákony denebského císaře! Až se tváří v tvář setkáte s naším pánem a vládcem, bude před vámi stát dospívající mladík, jehož předkové už na první pohled z naší planety nepocházejí.“

Mark Stone zaváhal, ale chvíle nebyla vhodná pro otázku, kterou chtěl položit. Nakonec jen přelétl pohledem po kapitánovi kosmického křižníku. „On je tedy… hmm… jedním z vás?“

Abdalcharg přikývl. „Elchor pochází z vedlejší větve vládnoucí dynastie a s Brusutchem V. má společného předka…“

„Hmm…“

„…A to prvního pána a vládce. Je velitelem lodi a jeho místo je na řídicím můstku a v sekci motorů. Proto se nemohl zúčastnit recepce na vaši počest, což by mu jinak jistě bylo ctí.“

Elchor se mírně uklonil na znamení souhlasu.

„V tom případě se omlouvám.“ Mark vrátil úklonu a pohledem vyzval Raye, aby udělal totéž.

„Slyšel jsem, jak se domlouvají, že nechají přetížit motory,“ pronesl android do ticha.

Kůže Abdalcharga na okamžik ztratila namodralý nádech.

„Ne tak docela,“ drnčivě promluvil kapitán iladamanského křižníku. „Nemusím se však zodpovídat androidovi.“

„Ale mně ano!“ zahřměl Abdalcharg.

Kapitán Elchor úsečně kývl. „Beru vaši výtku na vědomí, lorde vyslanče,“ zadrnčel studeně jako podle protokolu. „Nicméně po skončení mise vás vyzvu na souboj. Pochybujete o mé loajalitě a tím jste mne urazil… Nicméně k věci. Těsně před startem z Iladamani jsme, jak sám víte, obdrželi zprávu, že Fatemaldoru, velitel panovníkovy osobní gardy, byl nalezen mrtev v palácové čtvrti. Zavražděn…“

Abdalcharg chvíli mlčel a pak kývl.

„Každý muž oddaný panovníkovi si musí uvědomit, že ochrana našeho pána a vládce je nyní po té ztrátě svěřena muži bez potřebných zkušeností, ať už jmenovali kohokoli. Měl jsem to být já a popravdě řečeno věřím, že jen já dokážu panovníka ochránit. Dostal jsem však příkaz dopravit kapitána Stonea na Iladamani a snažím se jej provést co nejrychleji, abych byl co nejdříve zpátky a mohl střežit život Brusutcha V. Brusutchova pěst právě opustila planetární systém a může zvýšit rychlost. Nic jí nestojí v cestě a předpokládaná zátěž motorů byla v minulosti už vyzkoušena.“

Lord vyslanec se uklonil. „Přijměte mou omluvu, kapitáne Elchore. Moje reakce byla unáhlená. Pokud trváte na souboji, pak se od vás nechám zabít, abych dosvědčil, že se vám stala křivda.“

„Rozhodněte sám, lorde vyslanče,“ nenechal ho domluvit kapitán Elchor. „Po dobu své přítomnosti na palubě mého křižníku jste mým představeným. Určete tedy vy, zda zvýšit tah motorů a počítat se zvýšeným rizikem.“

Abdalcharg zavrtěl hlavou. „Ne. Ani v tomto případě nemáme právo vystavovat kapitána Stonea nebezpečí.“ Odkašlal si. „A jak už jsem řekl, pokud se týká…“

„Zapomněl jsem, co se stalo,“ strojeně se usmál kapitán Elchor s denebanskou krví v žilách a jeho zrak se střetl s Markovým.

„Ne, nezapomněl,“ zamumlal si Mark pro sebe, když si přečetl, co v těch očích bylo.

Napětí však polevilo. Mark se ještě díval, jak kapitán lodi odchází, a pak se konečně otočil na iladamanského diplomata: „Abdalchargu, chtěl bych se zeptat…“

„Třeba uhodnu vaši otázku, kapitáne Stone,“ pokývl vyslanec. „Ano, když loď s denebskými uprchlíky a rebely před třemi sty lety přistála na naší planetě, jen na třech místech stála hrazená města. Většina příslušníků mého národa se živila pastevectvím a primitivním zemědělstvím. Prapředek Brusutcha V. celý náš svět změnil.“ Po výrazně modrých tenkých rtech mu přeběhl zamyšlený úsměv. „Kdyby už tehdy existovala Pozemská unie, byla by naše planeta typickým místem pro zásah vaší Služby pro dohled nad primitivními planetami.“

„Utlačují vás?“ sykl Mark.

„Ne,“ zavrtěl diplomat hlavou, „to ne. I kdyby chtěli, jejich příliš málo, než aby se něčeho takového mohli odvážit.“

Mark se zamračil: „Ale jsou dost mocní, aby vám vnucovali svoji kulturu. Uhodl jsem?“

„Drtivé většině to nevadí,“ odpověděl diplomat opatrně.

„Ale kdyby došlo k tomu, že by vládnoucí dynastie vymřela, mohl by se vývoj zvrátit, nemám pravdu?“ ťal Mark. „Vidíte, ještě tam nejsme, a už musíme uvažovat o motivu, který vypadá nadějně!“

Abdalcharg přešlápl. „Z vašeho úhlu pohledu možná… Snad. Ale je to nesmysl, kapitáne Stone. Některé zvyky nám zůstaly a nikdo nám v nich nebrání. Třeba… třeba vnější znaky společenského žebříčku.“

„Myslíte to, že tahle dívenka nemá ani vlasy, ani obočí?“ skočil mu Mark do řeči.

„Ano, vojínka Onzakaorg je živým příkladem přežití jednoho našeho zvyku,“ souhlasil Abdalcharg. „A jak už jsem řekl, je to jen nováček, takže jí kromě vlasů a obočí chybí i…“

„Nemá ještě žádnou pecku,“ vysvětlil Mark Rayovi.

„Můžete si ten zvyk prostudovat, kapitáne Marku Stone,“ dodal Abdalcharg a popostrčil dívku, o níž mluvil, před Marka. Její kratičká tunika se při těch rychlých krůčcích vyzývavě zavlnila.

„Rád se poučím,“ přikývl Mark. „Čemu jinému se také na dlouhých cestách věnovat než studiu?“

7

Když o deset dnů později přistával výsadkový člun iladamanského kosmického křižníku na červených pláních severně od Mathribu, sídelního města pána a vládce Brusutcha V., Mark už znal všechno, co potřeboval. Vedle výuky hovorového jazyka na psychickém induktoru a lekcí o intimních zvyklostech Iladamanů, které mu po tři noci za sebou dávala půvabná vojínka Onzakaorg, s ním denně trávil několik hodin i lord vyslanec Abdalcharg.

„A tohle je co?“ zeptal se Mark v předvečer přistání a naklonil se nad široký osmihranný talíř, na němž leželo cosi, co nejvíc připomínalo čerstvě vykuchaného netopýra.

„Asi se vám to příliš nezamlouvá,“ usmál se Abdalcharg. „Je to marinovaný létající živočich. V noci létá nad vodou a vydává slabou záři. Tak láká k hladině rybí plůdek a tím se živí.“

Mark vzal váhavě do ruky vidličku. „Bez urážky, lorde vyslanče, ale vypadá to poněkud… hmm… strašidelně,“ našel konečně to nejvhodnější diplomatické slovo a nuceně se usmál.

„Souhlasím,“ pousmál se Abdalcharg. „Vždy, když dojde na tuhle delikatesu, taky přemítám, zda mi moje postavení stojí za to…“

„Teď to ale ještě můžu odmítnout?“

Diplomat pokývl hlavou. „Teď ano, ale v přítomnosti pána a vládce ne. Rovnalo by se to urážce. I proto to tu dnes máme na stole. Přešel za Marka a vlastní vidličkou ukázal na jakýsi sytě žlutý vnitřní orgán rybožravého netopýra. „Na tohle si musíte dát pozor, propíchnutí, byť neúmyslné, se rovná společenskému faux pas. I kdyby se vám to podařilo nějak zamaskovat, vzápětí vás usvědčí nakyslý zápach… A teď nejdůležitější rada: nemusíte jej sníst celého, stačí nabodnout na vidličku játra.“ Vyslancova vidlička se zapíchla do rudofialové kupičky roztřesené tkáně. „Jsou marinovaná v oleji z horských růží, takže chutnají poněkud nasládle. Stačí sníst jen je a talíř odsunout. V takovém případě k žádné urážce nedojde. Sám uvidíte, že nebudete sám, kdo se této dvorské povinnosti takto vyhne.“

„Měl bych to ochutnat hned, ať to pak nevyprsknu někomu do tváře,“ ucedil Mark a ohlédl se po Rayovi sedícím v křesle u počítače.

„Jen do toho,“ ozval se android, „už jsem to analyzoval a nic závadného v tom není, ani kdyby ses rozhodl sežvýkat to i s křídly.“

„Aspoň mi trochu fandi! Vypadá to ještě hůř než strava ve vězení na denebské základně, pamatuješ?“

„Jestli si pamatuju? Infantilní otázka! A pokud jde o to fandění… Palce jsem ti držel poslední tři noci, když ti ta

dívenka od iladamanské kosmické pěchoty ukazovala svoje výložky. Jen do toho, Marku, a nezdržuj! Ve výukovém programu, který nám Abdalcharg poskytl, nebyla zanesena mapa hlavního města Mathrib. Pokouším se ji vyhledat v databázi, třeba se to bude hodit."

Mark vzal z Abdalchargovy ruky vidličku, strčil si sousto do úst a opatrně skousl. Pak ještě jednou a ulehčené se usmál. „Dá se to vydržet," prohlásil s plnými ústy. „Teď byste mě ale už konečně mohl informovat o podrobnostech případu. S reáliemi vašeho světa jsem se jakžtakž seznámil, takže bych snad byl schopen pochopit…"

„Nemohu, pane," přerušil jej lord vyslanec a rozhodil rukama. „Co jsem věděl, to jsem vám řekl. Ani já nejsem zasvěcen do nejtajnějších příběhů vládcova harému."

„Musím si přece udělat nějakou představu! Nemůžu zítra předstoupit před Brusutcha V. a říct: ‚Oč jde, Výsosti?'" Mark se natáhl pro karafu s iladamanským zeleným vínem, napil se a pokračoval: „Vy mi od začátku nabízíte hypotézu, že otec a děd současného vládce byli zavražděni na popud denebského císaře. Ta myšlenka se opravdu jeví jako nejpravděpodobnější, zároveň však zapomínáte, že není jisté, zda o existenci vaší říše na planetách Denebského císařství vůbec někdo ví!"

„To je pravda," přikývl Abdalcharg.

„Moje verze je jiná," pokračoval Mark. „Vzhledem k tomu, že vašemu světu a vašemu národu vládne panovník z jiné rasy…"

„Tohle je ovšem nesmysl," usekl vyslanec Markova slova možná břitčeji, než sám chtěl. „Rozbroje mezi původními Iladamany a uprchlíky z Denebu nikdy nebyly, ani v prvních letech ne. Denebští rebelové naše předky mnohému naučili a oni přijali jejich jazyk jako svou druhou řeč a z vděčnosti je povýšili na své vládce. Je to jako…"

„Je to jako pohádka a ty se nestávají," skočil mu Mark do řeči. „Do jaké míry to bylo dobrovolné, Abdalchargu? Už jsem se s Denebany setkal a vím, jak dokážou přesvědčovat původní obyvatelstvo. Vždycky si vyberou pár jedinců z řad domorodců za prostředníky. Bez urážky, lorde vyslanče. Ale já jiný motiv než snahu o svrhnutí vládnoucí dynastie nevidím. Ovšem… ovšem stejně jako vaši soukmenovci může za vraždami stát nějaká jiná mocenská skupina z řad potomků původních denebských uprchlíků… Mimochodem, kolik jich dnes na vaší planetě žije?"

„Sotva padesát…"

„Tak málo?"

Abdalcharg pokrčil rameny. „Sám vidíte, že nás silou ovládat nemohou. Nikdy jich nebylo moc. Reprodukce mezi jedinci obou ras není možná, a tak časem tak jako tak vymřou. A co se týče vaší hypotézy, žádná opozice vůči Brusutchům, vzešlá z jejich řad, není a nikdy nebyla. Všichni vědí, že můj lid by nikoho jiného z té rasy za vládce nepřijal."

„To je sporné," namítl Mark.

„To je jisté, kapitáne Stone. Existuje o tom smlouva. V ní, hned v prvním článku, se praví, že pokud vyhyne dynastie, jíž se dnes říká Brusutchova, k moci bude uveden jiný rod, a to z řad původního obyvatelstva. Pravda, dnes je na místě následníka uváděno vaše jméno, ale tento… rozmar pána a vládce není právně podložen, takže pokud byste o něčem takovém uvažoval…"

„Dejte s tím pokoj!" Mark vztekle vyskočil. Ještě se chystal něco dodat, když si všiml elipsovitého obrazu nad vchodem. Připadal mu jako chaotická mazanice z období postmodernismu. Nebo… Zarazil se. Takové kresbičky maloval jako dvouleté dítě a jeho matka je všechny dodnes schovávala. Proboha, pokud se dostali k tomu… „To je vaše umění?" zeptal se opatrně.

„Naše vlajka," odtušil vyslanec. „Představuje…"

„To mi stačí, děkuji, Abdalchargu! Proč mám dojem, že mi něco tajíte? Řekl jste, že opozici nemáte, ani mezi Brusutchovými příbuznými… Pokoušíte se obrátit mou pozornost k Denebanům, ale současně tvrdíte, že o vás císařství údajně neví…?"

„To právě není tak jisté, kapitáne Stone. Dlouho tomu tak skutečně bylo, až do doby, kdy jsme navázali první kontakty s Pozemskou unií. Izolujeme se, ale tehdy v počátcích došlo k některým obchodním transakcím s pozemšťany, byť ne s oficiálními místy. Před sedmi lety se během jisté obchodní výměny dostal na naši planetu se zakoupeným zbožím i agent, jehož jsme zpočátku nedokázali odhalit. Pocházel… chci říct pocházela… z Denebu."

„Jak to můžete vědět?"

Abdalcharg se křečovitě zašklebil, až rysy jeho tváře ztmavly do temně modré. „Je tak těžké poznat, který jedinec patří k denebskému genovému fondu a který ne?"

„Moment!" Mark Stone ztišil hlas: „Použil jste předtím termín ‚zboží'", rozuměl jsem dobře? Vy obchodujete s lidmi?"

„Filozofie otrokářské společnosti je vaší kultuře cizí, to vím," odpověděl lord vyslanec klidně. „Naší také, alespoň většinou. V tomto případě jde spíš o nesvobodu. Abyste rozuměl, kapitáne, komnatami serailu se neprocházejí jen dívky z mého národa s hebce modravou kůží, byť jsou to nejpůvabnější ženy z celé Galaxie… Říká se, že o blaho našeho pána a vládce se starají i ženy z primitivních světů, jejichž vášeň je prý taková, že před nimi bledne všechno ostatní, konečně vám to asi nemusím vysvětlovat. Možná vás překvapí, že v pokojích obložených tapiseriemi z nejjemnějších tkanin ochutnávají ovoce z panovníkova stolu i pozemšťanky, samozřejmě dobrovolně a na základě smlouvy… Své ložnice tam mají i ženy, jejichž rty skrývají jedové zuby, jaké mají na našich světech jen plazi; tři ze čtyř pohlavních humanoidních forem Llondengů se skrývají v závěsech palácových chodeb a samy netuší, která z nich má nejblíž k ženám, jak je chápeme my… A jen bohové znají panovníkovy myšlenky, když otevírá pancéřové dveře ke komnatám hadích žen…"

„Ta Denebanka, co k vám proklouzla, byla určena pro harém?"

„Celá zásilka. Těch žen bylo několik, každá z jiné rasy. V této záležitosti se za Brusutcha III., děda současného pána a vládce, spolupracovalo se skupinou, kterou byste u vás označili za piráty. Vládce projevil přání přivítat ve zdech

serailu i dívku stejné rasy, jako byl on sám. Chyběla tam – kromě jeho manželky, matky budoucího panovníka, ovšem – a po zlikvidování té agentky chybí dodnes. Chápete, že dívky, mezi jejichž předky byl náš první pán a vládce, nemůžeme určit za konkubíny, jejichž posláním je rodit děti. Jak už jsem řekl, je jich málo a panovník má právo jen na jednu, jako ostatní potomci Denebanů…“

„U které z nich byli minulí vládci nalezeni?“ skočil mu Mark do řeči.

„To nevím,“ vzdychl Abdalcharg. „A domnívám se, že kdyby to bylo tak jednoduché, Brusutch V. by vás nevolal.“

Mark krátce pokývl. „Vrátím se ještě k té agentce… Když se k vám pokusila proniknout, znamená to, že oni o vás musí vědět!“

Vyslanec pokrčil rameny. „Uvažoval jsem stejně, ale bylo mi řečeno, že tomu tak není. Prý to byla náhoda. Brusutch III. ji osobně vyslýchal, aby si byl jistý, že se všechno dozví.“

„Co se dozvěděl?“

„Nevím nic víc, kapitáne. Jen to, co už jsem řekl.“

„Hmm.“ Marka Stonea začínala celá záležitost zajímat víc, než by si byl před pár dny připustil. „Uvažujte se mnou, Abdalchargu. Pokud o vás Denebané opravdu vědí, poslali už jistě jinou, méně nápadnou! Přibyla do harému od té doby dívka patřící k nějaké rase nepodobné Denebanům, ale přežívající v jejich područí?“

Vyslanec pokrčil rameny. „Nevím, opravdu nevím, kapitáne. O těchto věcech se u dvora moc nemluví. Vlastně vůbec.“

„Takže mám s otázkami počkat až k Jeho Výsosti?“

„K Jeho Výsosti a jeho matce. Náš pán a vládce má nad sebou kromě bohů jen jednu autoritu a tou je Dorjana, manželka jeho otce. A pokud jde o vaše otázky…“ Škodolibě se zasmál: „Pro první dny se spíš připravte na autogramiádu. Jeho Výsost Brusutch V. vás nekriticky obdivuje, jak už jsem se zmínil. Bude trvat nejméně týden, než se osvobodíte z recepcí a dostanete se k práci.“

***

Pásové vozidlo se přehouplo přes terénní vlnu a zastavilo.

„Vystoupíme,“ vyzval Abdalcharg Marka a Raye a sám šel příkladem.

Mark se vysoukal ven a zatvářil se znechuceně, když spatřil zvířený prach. Pás narudlých dun se táhl na obě strany od skalního schodu, který překonalo jejich vozidlo před chvílí. Pak si ale všiml hrubě dlážděné stezky, zřejmě udržované, která mírně stoupala k plochému vrcholku skály, zvedající se z dun sotva dva kilometry daleko.

„Pojďte za mnou, prosím,“ požádal je Abdalcharg, a když určil jednoho z mužů jako velitele jednotky na dobu, co budou pryč, vykročil po stezce.

***

Stezku na větrem umeteném skalnatém podkladu označovaly hromádky kamenů naskládaných na sebe. Překonali dvě stě metrů širokou plošinu a přímo pod nimi se otevřelo údolí, na obou koncích se zužující do nepříliš širokého kaňonu. Viděli ohrady, ohraničené zdmi z volně naskládaných kamenů, které měly zadržet písek hnaný větrem těsně nad zemí.

Abdalcharg ukázal dolů. „Sem míří poutníci z celé Iladamani. Když sem dorazí, kůži jim pokrývá rudý prach z pouští, oči mají zanícené a žízní jim opuchne jazyk, protože v době vzpomínky na mrtvé jich tu bývá tolik, že pramen v údolí, ani ten na druhé straně skály nestačí.“

„Proč jsme tady?“ zeptal se Mark.

„To je nekropole,“ odpověděl místo Abdalcharga Ray. „Jsou zde pohřbena těla iladamanských vládců…“

„Tak,“ pokývl souhlasně vyslanec. „Teď sejdeme dolů.“

Trvalo další půlhodinu, než sestoupili na dno údolí. Stezka se zatočila kolem vydlážděného jezírka, z něhož vytékal tenký pramínek vody, mezi kamenné ohrady. O pár metrů výš spatřili ve skalní stěně temný čtyřhranný otvor.

Abdalcharg začal mlčky stoupat stezkou vzhůru. Před otvorem se zastavil a ukázal do tmy.

„Toto je nekropole našich vládců a jednou za tři roky se do údolí scházejí poutníci z celé planety poděkovat zemřelým za to, co pro náš svět učinili. Tam uvnitř odpočívají i těla obou zavražděných. Asi byste je měl vidět.“ Sáhl do tuniky a vytáhl svítilnu.

„Uvnitř se udržuje stálá teplota a je zajištěno proudění vzduchu. Všechny mrtvoly jsou dokonale vysušené a mumifikované,“ dodal ještě.

Podzemní chodba nebyla dlouhá, měřila sotva třicet metrů a byla zakončena bránou z temného kovu, ozdobenou ornamenty a obskurními výjevy radovánek ze světa mrtvých.

Abdalcharg si obřadně sňal z krku plíšek z nauriové slitiny a zasunul jej do téměř neznatelné škvíry. Křídla brány se vysunula do stran…

„Tudy,“ vybídl své společníky. Světlo svítilny prostoupilo tmu a ozářilo nízké katafalky. Na plochých deskách z rudého, černě žíhaného kamene ležela těla oděná do jemných mušelínových rubášů. Nebyl tu cítit pach hniloby a vzduch byl chladný a určitě svěžejší než venku v poušti. Zato vychrtlé tváře a smrtí zdůrazněné vystouplé hrudníky mrtvých nevyvolávaly ani trochu příjemné představy.

„Rayi? Je tu něco, co by tu být nemělo?“

Mark podvědomě zpomalil a rozhlédl se kolem sebe. Neviděl nic než tmu, ještě zdůrazněnou světlem svítilny Abdalcharga, kráčejícího pár metrů před nimi.

„Všechno v pořádku. On a my dva jsme tu jediní živí.“

„Jen aby to tak zůstalo,“ zavrčel Mark a pak už všechno přehlušil vyslancův hlas.

„Tady je to, kapitáne Stone! Posmrtné lože Jeho Výsosti Brusutcha IV., a na márách za ním odpočívá tělo Brusutcha III.!“

Podzemním sálem se rozlehly šoupavé kroky a Mark Stone se zastavil vedle Abdalcharga. Natáhl ruku, aby se dotkl

okraje rubáše, skoro umělecky nařaseného, a zase ji stáhl zpět.

„Jsme zde proto, abyste si mohli bez problémů prohlédnout zranění, následkem kterého zemřeli."

Mark mlčky přikývl. Abdalcharg se naklonil nad katafalk s mrtvolou otce současného pána a vládce a opatrně rozhrnul lehounkou látku na hrudi. Na spodním okraji žeber se černala hluboká rána, z níž ještě teď trčely kousky polámaných žeber.

„Náš pán a vládce poručil, že tělo jeho otce nesmí být před uložením do krypty nijak upravováno, abyste si je mohl dobře prohlédnout. Tělo jeho děda však upraveno bylo, celý hrudník byl sestaven do původního stavu, ale obě zranění byla prakticky totožná."

„Vypadá to, jako by ho někdo plnou silou udeřil kladivem přímo do hrudníku," řekl Mark po chvíli a narovnal se.

„Přesně tak, kapitáne Stone," přikývl lord vyslanec. „Úder byl namířen do míst, kde by pro jedince jejich rasy byla i rána vedená s daleko menší intenzitou smrtelná… Tak co o tom soudíte?"

Mark se otočil. „Žádná klasická zbraň, jejíž použití by přivodilo takové zranění, pokud vím, ve vašem světě neexistuje. Mimochodem. .." Zmlkl a otočil se na Raye. „Můžeš udělat rozbor krve, jestli v ní nejsou zbytky jedu?"

„Jedu?" vyhrkl vyslanec překvapeně. „Přece vidíte, jak byl zabit!"

„To může být pokus zakrýt stopy. Představte si, že by se ten nápad s jedem potvrdil. Okruh možných pachatelů by se hned zúžil a tomu se třeba vrah chtěl vyhnout… Muž tak vysokého postavení, jako byl váš panovník, určitě nepil víno s kdekým. Kdyby se potvrdilo, že byl otráven, a teprve potom mu byla rozdrcena hruď, padlo by podezření na jeho nejbližší. Nemám pravdu?" Mark pokrčil rameny. „Možná rodinné neshody? Vztahy mezi jednotlivci se vyvíjejí u všech ras velmi podobně… Z lásky často vykvete nenávist."

„Třeba se Brusutch IV. chystal zapudit svou ženu a stejně tak i syna," ozval se android. „Z databáze vašich dějin vysvítá, že by to nebyl ani první, ani poslední případ…"

„Ale ne!" vydechl Abdalcharg a bezděčně ustoupil Rayovi, který se chystal odebrat vzorek. Zavrtěl hlavou. „To je vyloučeno, nic takového se nechystalo. Jednak byli zavražděni dva vládci půl roku po sobě, a i kdybyste měli pravdu… Musel bych o tom jako první rádce Jeho Výsosti vědět."

„Vy jste první rádce?" překvapeně hvízdl Mark.

„Teď jsem dočasně lordem vyslancem, ale už zítra budu zase nosit červený kaftan, jak mému postavení náleží… Ne, ona neměla nejmenší důvod a riskovala by všechno."

„Pak by v případě jedu zbývala už jen jedna možnost," pokračoval Mark naprosto vážným hlasem.

„Jaká?"

„Udělal to ten chlapec!" Všiml si nechápavého výrazu na vyslancově tváři a potřásl hlavou: „Brusutch V. přece! Aby měl možnost vidět mě na vlastní oči!" Mark se nezdržel úsměvu, ale u Abdalcharga jeho pokus o vtip nezabral.

„Za podobné žerty je smrt, kapitáne Stone," pronesl lord vyslanec mrazivě a tázavě se podíval na Raye. Ten mezitím dokončil rozbor černomodré krve zachycené na úlomcích kostí.

„Žádný jed," odpověděl android na jeho nevyslovenou otázku. „Alespoň v krvi ne, ale existují jedy, zejména rostlinné, které se mohou soustřeďovat v určitých orgánech a v krvi po nich po smrti nezůstane žádná stopa."

„Něco se děje!" křikl Mark a vzhlédl. „Jak jsme hluboko?"

Skála pod jejich nohama se zachvěla.

Lord vyslanec namířil svítilnu na trámoví pod stropem hrobky, plnící funkci spíš ozdoby než výztuže, a podvědomě ustoupil ke stěně. V kuželu světla bylo vidět mračna prachu snášející se dolů. „Nad námi je padesát sáhů skály, ale…"

„Registruji sérii slabých záchvěvů půdy," ozval se Ray.

Skalní masy se otřásly znovu.

„Musíme pryč!"

Černě žíhaná kamenná deska pod tělem Brusutcha III. se svezla na stranu a mumifikované tělo se jim skutálelo k nohám.

Mark se otočil a vyrazil k východu z hrobky.

„Zemětřesení tu nikdy nebylo!" vyhrkl Abdalcharg. Jak se snažil vyhnout Markovi, který zpomalil a ohlédl se, v plné rychlosti narazil do kovové brány. Chvíli se pokoušel roztřesenýma rukama nahmátnout plíšek z nauriové slitiny a vsunout jej do otvoru, ale pak se zarazil. „Já tu bránu přece nezavřel!"

Mark jej popadl za paži a strhl stranou. V okamžiku, kdy se křídla brány odtrhla od sebe, zaduněl na druhé straně výbuch a plamenný jazyk vyšlehl dovnitř. Mušelínové rubáše mrtvých vládců v mžiku vzplály a vysušená těla se zkroutila žárem jako papyrové svitky. Mark kopnutím podrazil Abdalchargovi nohy a padl na něj, aby uhasil jeho tuniku. Vzduch prosycený kouřem se nedal dýchat.

Po několika nekonečných vteřinách Mark ucítil na rameni Rayovu ruku. Vstal a ve světle dohořívajících plamenů pozoroval pohřební komoru.

„To… to je…" Lord vyslanec nemohl popadnout dech. Seděl na zemi, tvář a ruce, které mu tunika nezakrývala, měl ošklivě popálené. „To je svatokrádež! Asi jste měl pravdu, kapitáne Stone! Někdo se bouří! A chtějí zničit i mrtvé!" Do jeho drmolení se mísilo bolestné sténání.

„Musí na operační stůl, jinak to nepřežije," sdělil Ray Markovi telepaticky. „A ještě něco. Zkusil jsem vypočítat pevnost těch zlámaných kostí. Úder byl veden takovou silou, jakou by žena jakékoli humanoidní rasy nebyla schopná vyvinout!"

Mark kývl, ale bylo znát, že myslí na něco docela jiného. „Tohle nevypadá na vzpouru proti panovníkovi. Kdyby někdo chtěl svrhnout vládnoucí dynastii, tímhle gestem by na sebe jen zbytečně upozornil. Brusutch V. si teď bude dávat větší pozor. A taky bude vědět, že nepřítel není jen uvnitř…"

Ray vyhlédl ven skrz napůl vyraženou bránu, na jejíž vnější straně se ozdobné reliéfy žárem slily do kovových slz, a

podél stěny se připlížil až k ústí tunelu.

Venku nikoho nespatřil. Údolí vypadalo stejně opuštěně, jako když se sem plahočili pískem. Zaregistroval ale, že se změnil směr cirkulace prašných mračen nad údolím. Mohlo to znamenat jediné. Bleskově ustoupil a vzápětí mu tepelný výboj z protější strany údolí ožehl tvář.

„Číhají venku," zavrčel Mark a poklekl k Abdalchargovi, který ležel na jeho a Rayově bundě.

„Oni… Ten útok nedává smysl, kapitáne… kapitáne Stone," vyrazil ze sebe lord vyslanec.

„Ale ano," smutně se ušklíbl Mark. „Chtějí se zbavit všech, s jejichž věrností dynastie Brusutchů stojí a padá… Říkal jste, že existuje smlouva o nástupnictví… Kdo má tedy nárok?" otázal se. „Asi někdo z vaší rasy. To bude ten vrah, Abdalchargu! Už nechce čekat, až Brusutchové vyhynou! Rozumíte? Kdo je tím nástupcem?"

„Já… já, kapitáne Stone!" vydechl Abdalcharg. Lord vyslanec už neměl sílu. Pokusil se zvednout na loktech, ale vykřikl bolestí, vytřeštil oči a upadl do bezvědomí.

„Měl ses ho spíš zeptat, kdo by se stal vládcem, kdyby zemřel i on," ozval se Ray.

„Abdalaj!" uvědomil si Mark.

„Jenomže i po něm přece stříleli, když jsme spolu letěli z Gatagéwy!"

„Hra o trůn," zamumlal Mark a zamrazilo ho. „Kdoví, jestli ten chlapec ještě žije!"

„Abdalaj?"

„Ten taky. Ale teď jsem měl na mysli toho kluka, co si hraje na krále."

Tepelný výboj zvenčí vnikl do tunelu, olízl kamennou stěnu a vzduch uvnitř se zatetelil žárem…

8

„Zdá se, že se stáhli," zabručel Mark. Opatrně vyhlédl z ústí tunelu a přelétl zrakem skalní hřeben zvedající se nad protější stranou údolí. Syčení tepelných výbojů už hodnou chvíli nebylo slyšet, i když si sám několikrát troufl do nekrytého prostoru před vchodem do hrobky iladamanských vládců.

„Může to být past," namítl Ray, který se snažil ošetřit Abdalcharga. „Přece musí vědět, že odtud není jiný východ… Čekají, až vyjdeme ven a dostaneme se na nekrytou stezku přes údolí."

Mark si myslel totéž. Zaklel a vztekle kopl do kamene. „Zajímalo by mě, kdy ty pitomce v transportéru napadne, že by se po nás mohli jít podívat…"

„Nemůžeme už čekat, Marku. Musíme odtud. Abdalcharg je v šoku a každou chvíli může zkolabovat. Nemůžu mu dát ani uklidňující injekci, jeho tělo by žádnou z látek působících na lidi nepřijalo. Máme málo času."

„Zapni antigrav a doprav ho do Mathribu!"

„Tolik energie nemám, je to skoro dvě stě kilometrů. Taky je tu riziko, pokud číhají někde v záloze. S ním v náručí bych nemohl manévrovat. Poletím pro pomoc, ale sám. U transportéru zůstalo několik vojáků. Přivedu je."

„Dej pozor, Rayi, mohli dostat i je! Jsou dobře vybavení. Ty první otřesy, když se začal sypat prach ze stropu, určitě nebylo žádné zemětřesení! Někomu zatraceně hodně záleží na tom, aby se už Abdalcharg do hlavního města nevrátil."

Ray mlčky kývl. Vyšel před tunel a tam se vznesl přímo vzhůru. V té chvíli ze skalního hřebene naproti a z temene skály, v jejímž nitru se ukrývali, současně vytryskly dva dobře viditelné vějíře tepelné energie. Android na okamžik ztratil orientaci. Propadl se sice o nějakých dvacet metrů, ale vzápětí měl už vše pod kontrolou. Střemhlavou vývrtkou unikl z křížové palby a spustil se až na dno údolí. Manévr, který by každému letounu urval křídla, vybral těsně nad vlnami červeného prachu a zakličkoval pryč z dosahu iladamanských zbraní.

Mark vztekle sevřel rty a pohlédl na zraněného. Lord vyslanec byl v hlubokém bezvědomí a jen křečovité záškuby svalů ve tváři svědčily o tom, že ještě nevydechl naposledy.

***

„Jak to vypadá Rayi?"

Chvíli musel počkat, než se mu android ozval. „Pokračuju! Měl bych je zneškodnit, ale sám to nedokážu. Při střelbě mi poškodili zbraň. Zbyl z ní jen škvarek plastu, a kdybych použil dezintegrátor, jen bych si vybil baterie. Už tak jsem sotva na padesáti procentech. Něco budu muset vymyslet. Mohli by nás zaskočit, až se budu vracet s vojáky!"

Ray se už dostal dostatečně daleko a zpomalil. Údolí se tady zužovalo do sotva deset kroků širokého kaňonu. Za příští zákrutou se vznesl vzhůru, zastavil u úpatí nejkrajnější duny a lehce přistál. Natáhl prsty před sebe, zabořil je do rozžhaveného písku a opatrně popolezl výš. Po čtyřech, zabořený do písku až po lokty, se vyšplhal k vrcholku duny…

***

Ray vyhlédl na druhou stranu a zaktivoval zoom. Obraz se přiblížil a Rayovi blesklo hlavou, že kdyby byl člověk, asi by zaklel. Tuniky útočníků měly až příliš povědomý žlutý odstín.

„Marku! Mají stejné uniformy jako vojáci! Kdyby se objevili před vchodem, nenech se ošálit! Možná je sebrali těm našim z transportéru. Pravděpodobně je už nenajdu živé a budu muset hledat pomoc jinde. Jak je na tom Abdalcharg?"

Ale kapitán Mark Stone neodpovídal.

„Marku…?"

Pořád nic. Ray sklouzl po písku níž, až k úpatí duny, vznesl se půl metru do výšky a zamířil zpět…

„Sakra, kde jsi, Rayi? Stalo se něco? Pokouším se s tebou spojit už nejmíň pět minut! Už jsem myslel, že tě dostali!"

Ray neuvažoval dlouho. „Byls pořád na stejném místě, Marku?"

„Ne. Klečel jsem u Abdalcharga. Až teď jsem se vrátil ke vchodu do tunelu."

„V tom to bude! Hrobka má izolaci proti okolním vlivům, která nejspíš funguje i proti telepatickým vlnám. Dokud budeš uvnitř, nespojíme se… Dej pozor, Marku, útočníci už zřejmě vyřídili náš doprovod, mají na sobě jejich tuniky. Ještě se k transportéru podívám, ale…"

Náhle si Ray všiml, že se na temeni skály přímo nad vchodem do hrobky něco děje. Přiblížil si obraz na maximum. Dva z útočníků drželi v rukou jakousi nádobu a ostatní, jeden za druhým, k ní přistupovali, nechali se udeřit do nosu a

skloněni nad nádobou čekali, až jim z nosu přestane kapat krev.

„Marku! Chystá se nějaký rituál! Sbírají svou krev. Možná to má být nějaká oběť, než znova zaútočí."

Náhle bylo po všem. Útočník s miskou přešel k okraji skály a vylil krev dolů, přímo před vchod do královské hrobky. Ostatní se otočili a začali sestupovat po stezce na druhé straně skály. Ray pohlédl na protější skalní hřeben, ale i tam spatřil jen záda vzdalujících se útočníků.

„Zdá se, že je po všem, Marku! Odcházejí."

„Pokud ano, tak nás považují za mrtvé."

„Nebo si jsou příliš jistí, že jejich cíle nijak neohrožujeme. Nezapomeň, že tentokrát je to jiné než při jiných misích! Nemáme modrou kůži a nemůžeme se ztratit mezi domorodci. Nemáme svůj astronef a nemáme možnost se z planety dostat… Jedině s pomocí a z vůle toho, kdo nás sem pozval!"

Ray se vznesl asi o pět metrů výš a pak ještě výš.

„Marku?" ozval se po chvilce. „Nešli pryč! Jen se stáhli k prameni, co je na druhé straně hory. Tam odtud mají stezku k hrobce jako na podnose. Radši ustup hloub do podzemí. Nejspíš zas ztratíme spojení, počítej s tím! Jestli nenajdu vojáky, budu hledat dál!"

„Co chceš hledat? Jsme v poušti, Rayi!"

„I poušť bývá obydlená!"

***

Ray klesl na zem a zkontroloval zásobník energie. Čtyřicet procent, nic moc. A chlazení životně důležitých orgánů v téhle výhni se ve spotřebě energie projeví taky dost výrazně.

Vypnul antigrav a postavil se. Od nepřátel jej dělil souvislý hřeben dun, táhnoucích se hluboko do pouště. Ray se vydal podél něj. Sice žádnou hlídku nezpozoroval, ale to neznamenalo, že se mezi skalisky, trčícími z návějí červeného prachu, někdo neskrývá. Příslušníci rasy, jejíž koráby křižují Galaxii, přece neuvěří tomu, že Marka udrží v tunelu jejich rituál se zachycenou krví!

Chráněn skalní stěnou uběhl asi tři kilometry, než se zastavil a odbočil v pravém úhlu, tak aby měl nekropoli vládců po levé ruce. Vyškrábal se na dunu, zkontroloval svou pozici a zase se skutálel dolů. Znovu se rozběhl a běžel tak dlouho, dokud se podle svých propočtů nedostal tak daleko, aby se mohl přiblížit k transportéru z opačné strany. Stíny už se začaly prodlužovat, když narazil na vysoký plot z děrovaných plastových panelů, lemujících silnici od kosmodromu a bránících dunám v dalším postupu. Odtrhl plastovou desku z rámu, protáhl se na silnici a rozběhl se k jihu, k místu, kde opustili transportér.

Na prvního mrtvého narazil za chvíli. Muž ležel na břiše a při dlouhém a bolestivém umírání zaryl křečovitě zkřivené prsty do písku uválcovaného pásy transportéru. Výboj z termické pistole mu přiškvařil tuniku ke kůži na zádech a tam, kde se temně modrá krev vpila do žluté látky, se teď zelenaly nepříjemně páchnoucí skvrny.

Ray poznal muže, jehož Abdalcharg pověřil velením, než se vrátí. V rychlosti jej prohledal, ale nenašel žádnou zbraň, jen dýku s vlnitým ostřím. Ani moc nepřemýšlel, stáhl mrtvému jeho řemení i s dýkou a navlékl si je sám. Pak se vrátil zpátky k místu, kudy pronikl přes plastovou ohradu na silnici, a prolezl zpět mezi duny. Na silnici by byl příliš snadným terčem a transportér byl ještě o nějakých pár set metrů dál…

***

Kotouč Algolu se západního obzoru ještě ani nedotkl, když se ozval křik prvního nočního ptáka a temný stín protějšího skalního hřebenu se rychle přelil přes údolí a dosáhl až k ústí tunelu vedoucího ke královské hrobce. Mark aspoň doufal, že to byl jen pták. Houkavý, jakoby dýchavičný skřek mohl zrovna tak ohlašovat začátek nočního lovu, na nějž se vydala smečka pouštních šelem.

Oslnivě oranžový přísvit Algolu ustupoval stínům skal, až se docela rozplynul. V tom okamžiku se pohnul písek před vchodem do hrobky. Mark podvědomě uskočil a zaklel. Had, nebo škorpion? Sáhl po zbrani, namířil a zatajil dech. I tvor v písku strnul, jako by vycítil, že mu hrozí nebezpečí.

Mark přikročil blíž a vystřelil, ale žádný smrtící paprsek ze zbraně nevyšel. Mrkl na indikátor energie a v duchu zaklel. Jeho laser byl k ničemu. Rychle se vrhl k Abdalchargovi, vzal mu jeho termickou pistoli a vrátil se. Teď bude muset šetřit ještě víc. Náplň hořlavé směsi není nevyčerpatelná… Opatrně přešel na druhou stranu chodby a kolem stěny se došoural až k východu.

„Rayi?"

„Našel jsem jednoho mrtvého, Marku. Jinak byl transportér prázdný! Vypadá to, že po nás jdou vojáci z našeho doprovodu. Kromě toho jednoho ovšem. Hledám oázu, někde tu musí být lidi, stezka od silnice k hrobce je pravidelně udržovaná…"

„Na to se tě teď neptám. Máš nastudovanou i místní faunu?"

„Co tě chce kousnout?"

„Je to zavrtané v písku, alespoň zatím. Mohl by to být had nebo něco podobného."

Ray okamžitě pochopil, oč vojákům šlo při tom vylévání krve před vchod do tunelu. Žádný rituál! Její pach měl přilákat tyhle potvory!

„Zbav se toho! Nejspíš to budou masožraví červi! Mrchožrouti, ale klidně zaútočí i na živou kořist, pokud je jich dost. Jejich sliny obsahují jed, který po kousnutí spouští rozkladný proces. Drž se zpátky, Marku! Abdalcharg možná má určitý stupeň imunity, ale ty ne! Střílej z dálky a nehraj si na hrdinu!" Rayovy myšlenky se na chvíli vytratily. Pak se android ozval znovu. „Vracím se!"

„Já to zvládnu, Rayi! Je jenom jeden!" Mark přepnul režim své nové zbraně na termický výboj a zmáčkl spoušť. Temně rudý zášleh přetavil písek do sklovité krusty.

„Je po něm, Rayi!" Mark spokojeně spustil ruku se zbraní, ale ta vzápětí sama vystřelila vzhůru. Zpod okraje

zpečeného písku se vynořila půlkulatá hlava masožravého červa. Nepřestál Markův útok bez zranění, ale přežil. Písek jej ochránil před největším žárem a tvor instinktivně vytušil, odkud mu hrozí nebezpečí. Nehledal úkryt, chtěl útočit.

Termická vlna spekla další hromádku červeného prachu do sklovitého koláče, červ se bleskově prosmýkl pod ten první a v okamžiku, kdy výboj uhasí, vymrštil se jak útočící mamba vpřed. Mark ještě stačil vyskočit do vzduchu. Červ se převalil a zespodu po něm sekl zuby. Ty na zlomek vteřiny uvízly v tlusté podrážce bot, a jak Mark dopadl na zem, vylomily se z lůžek v trubkovité tlamě. Hlava na okamžik zůstala pod Markovýma botama, ale tělo se hned stáhlo na téměř poloviční délku a červ se vmžiku zavrtal do písku…

„Objeví se další," rozlehl se vstupním tunelem královské hrobky Abdalchargův hlas. „Když se…" – muž sykl bolestí – „když se trochu pohnu, praskají mi puchýře a ti mrchožrouti cítí mou krev."

„Už vím, jak na ně." Mark se nucené zasmál.

Abdalcharg zavrtěl hlavou. „Ne, kapitáne, ach…!" Nápor bolesti musel být silnější než ten předešlý. Zraněný se zkroutil, nadzvedl se a padl na bok. Ze sežehnuté kůže na pažích vytrysklo pár kapek temně modré krve, které se slily v jedinou stružku a skáply do písku. „Přilezou další."

Abdalcharg se vleže opřel zády o stěnu chodby, zapřel se nohama a zvedl se do sedu. „Když se něco takového… takového stane v poušti, mají ostatní právo nechat zraněného svému osudu," zasípal.

Mark vyhlédl ven, a když nespatřil žádnou pohybující se kupičku písku, zase se vrátil. „Jak to, že se nedostali na mrtvoly vašich vládců?"

„Hrobka není přirozená jeskyně. Byla za prvního vládce, zakladatele dynastie Brusutchů, vybudována jako kryt pro případ útoku kosmické flotily denebského císaře. Už při stavbě se s červy počítalo. Krypta je odizolovaná proti všemu možnému a jak vstup, tak výstup ventilace mají dvojité pachové uzávěry…" Abdalcharg stočil zrak k vyvráceným veřejím kovové brány. „Teď už budou porušeny…"

„Klid, Abdalchargu. Žádní červi nejsou vidět a já nejsem z těch, kteří by vás tu nechali!"

„Věřím vám, kapitáne Stone, ale nakonec vám nic jiného nezbude. Oni přijdou. Já to cítím! Můj rod vzešel z rodu pouštních knížat. To říká i druhá část mého jména ‚charg'. Každý, kdo je užívá, pochází odtud. Pro nebezpečí z pouště máme vyvinutý šestý smysl… Teď!" vykřikl náhle. „Hleďte!" V ústí tunelu se pohnul písek.

„Zpátky!" zavelel Mark sám sobě. Sklonil se k Abdalchargovi, popadl ho za nohy a táhl dozadu do krypty.

Návěje rudého prachu u vchodu do tunelu začaly vřít.

Mark se se svým břemenem skoro rozběhl.

„Půjdou za námi!"

„Tam není písek," štěkl Mark. „Jestli budou chtít za námi, budou muset vylézt ven!"

Konečně mu pod botami přestala skřípat zrnka písku. Mark se pro jistotu ohlédl a pak ve světle dohasínajících plamenů zamířil k nejbližšímu katafalku. Jediným pohybem smetl na zem ohořelou mumii starého vládce a na její místo položil Abdalcharga.

***

V mělkých údolíčkách mezi nachově červenými dunami se tetelil rozžhavený vzduch a v paprscích zapadajícího Algolu se leskl jako hladina jezírek.

Ray vystoupil ještě o dalších sto metrů výš – a pak ještě o padesát. Teď už měl daleko lepší představu o krajině. Jižní obzor ztrácel červenavou barvu a šedozelené skvrny mohly znamenat jen okraj pásu vegetace kolem řeky. Tam, ještě o nějakých dvě stě kilometrů dál, ležel Mathrib, sídelní město Brusutcha V.

Pohledem přejel temeno skály, v jejímž nitru se skrývala krypta králů. Nahoře žádný písek nebyl, tam chamzin, pouštní vítr, obnažil temeno skály a o to lépe bylo vidět kruhy vypálené do kamene výbušnou náloží. Vojáci neponechali nic náhodě. Na východ od hrobky až ke hranici viditelnosti se táhlo jen nedozírné moře nízkých pouštních dun. Ray se pomalu otočil k západu.

Sotva pět kilometrů odtud se v podvečerním vánku chvěly koruny nevysokých vějířnatých cykasovitých stromů. Oáza.

Indikátor energie v tu chvíli na sebe upozornil s nebývalou naléhavostí. Ray sestoupil na zem a vydal se tím směrem pěšky.

***

Termický výboj z Markovy zbraně ožehl mezeru mezi veřejemi brány a půlkulaté hlavy mrchožravých červů zmizely v temně rudém plameni.

Mark mrkl na ukazatel hořlavé směsi. „Vystřelím ještě tak desetkrát," dodal směrem k Abdalchargovi.

Lord vyslanec se se zasténáním překulil na bok a natáhl k Markovi ruku: „Podejte mi zbraň a běžte pryč. Až dozadu! Můžete tam vyšplhat k otvoru ventilace."

„Hrome! Proč jste to neřekl dřív?"

Abdalcharg zavrtěl hlavou. „Vy jste mne nepochopil. Tudy se nedá uprchnout. Jen vylézt po kovovém žebříku nahoru a tam počkat, až se nasytí… Pár jich zničím a pak obrátím zbraň proti sobě. Vy se snažte dostat do Mathribu, do hostince Pouštní růže. Pošeptejte dívce, která tam obsluhuje hosty, že jsem vás poslal já. Přivede vám někoho, kdo podá zprávu Jeho Výsosti! Tu zbraň, kapitáne Stone!"

Ve veřejích se zakomíhala půlkulatá hlava. Mark zvedl pistoli, ale zase ji nechal klesnout. Až jich bude víc…

Zvedl se z dřepu a místo dozadu zamířil přímo k torzu kovové brány. V prachu mezi veřejemi se červi svíjeli jako klubko vydrážděných zmijí. Dál na umetenou kamennou podlahu se jim zřejmě nechtělo. Mark natáhl ruku a ze vzdálenosti sotva tří metrů stiskl spoušť. Pak opatrně přistoupil blíž a další výstřel spálil tunel až k jeho ústí.

„Běžte už," uslyšel za sebou vyslancův hlas. „Dokážou se dorozumívat na velké vzdálenosti. Za chvíli tu budou další."

„Tolik se vám chce umírat?“ zavrčel Mark. „Chcete se vzdát? Vás nezajímá, kdo vás chtěl zabít?“

„Už to přece vím,“ zasténal Abdalcharg. „Vy jste se té teorie držel od začátku, ale já vám ji vymlouval. Tvrdil jsem, že žádná iladamanská opozice neexistuje. Není to pravda. Jsou takoví. Žijí v horách a doufají, že jednou přijde den, kdy vyženou všechny potomky Denebanů zpátky do vesmíru. Nemají ale žádný politický vliv a už vůbec by nemohli proniknout do serailu a zabít tam panovníka…“ Povzdychl. „Na takovéhle akce ale mají sil dost.“

Mark potřásl hlavou. „Mýlili jsme se oba, Abdalchargu. Řekl jste mi, že v případě vymření vládnoucí dynastie se máte stát panovníkem vy.“

Lord vyslanec přikývl. „Jako představitel nejvýznamnějšího rodu z pouštních klanů.“

„A v případě vaší smrti?“

„Můj syn Abdalaj.“

„A pokud ani on nedostane možnost usednout na trůn?“

Abdalcharg se nadzvedl na loktech: „Jak to myslíte, kapitáne?“

„Není to ani čtyři dny, co se někdo pokusil sestřelit jeho helijet i se mnou na palubě…“

„To byla náhoda! Ostatně viník byl okamžitě popraven!“

Mark se zašklebil: „Možná aby nestihl říct něco, co neměl?“

„Naznačujete, že na palubě Brusutchovy pěsti byl zrádce?“

„Nerozčilujte se…“ Mark zahlédl ve vchodu do tunelu pohyb a vystřelil. Pak se otočil zpátky k Abdalchargovi: „Ray se se mnou před chvílí telepaticky spojil. Našel transportér a nedaleko něj mrtvého muže, kterého jste předtím pověřil velením.“ Lord vyslanec zesinal.

„A ti ostatní?“

„Ti ostatní jsou na skále nad námi a občas na nás pálí ze svých termických zbraní… Tak kdo by se stal panovníkem, kdyby už nežil ani váš syn?“

„Z mého rodu…? Nikdo. Abdalaj ještě nemá ženu. Ale… Ale to není možné, kapitáne Stone!“

„Tak kdo?“

„Další v pořadí by byl vůdce rybářských klanů od jižních jezer.“

Mark se ušklíbl. „Možná máme vraha!“

Lord vyslanec zavrtěl hlavou. „Ne! Ten muž nosil jméno Fatemaldoru!“

Mark na něj udiveně pohlédl: „Velitel palácové stráže? Ten, kterého zavraždili v palácové čtvrti?“

Abdalcharg pokývl. „Nikdo další neexistuje. Fatemaldoru měl jen dcery a ženám nepřísluší usednout na trůn… Ach, bohové! Je to horší, než jsme čekali!“

„Opravdu nikdo další není?“

„Už ne. Muži, kteří vládli horským klanům a jejichž právo na trůn bylo ještě větší než mé, zemřeli všichni při epidemii před čtvrtrokem. Z horských klanů přežili jen ti, kteří se nezdržovali doma…“

„Třeba ve vesmíru…?“ pokývl hlavou Mark. „Nebyl jeden z nich tím, kdo poslal na Abdalajův helijet ta dvě torpéda?“

Abdalcharg pokývl. „A co tím chcete říci?“

„Třeba vás podezírají, že jste to byl vy, kdo zavinil vymření jejich klanů. To je jejich pomsta, Abdalchargu. Skoro bych se vsadil, že ta epidemie nebyla tak úplně přirozená! A jen vy musíte vědět, jestli s tím má váš rod co do činění…“

Abdalcharg zavrtěl hlavou. „A proč tedy musel zemřít Fatemaldoru, kapitáne Stone?“ Náhle se zarazil a hlavou ukázal směrem k povalené bráně: „Červi! Bohové moji, a čím dál víc! Musíme se bránit, kapitáne! Nenapadlo mne přemýšlet o tom tak jako vy! Ale teď vidím mnohem víc spojitostí! Musíme se bránit! A pak vyrazit proti nepříteli… Ale tím nemyslím ty červy, Marku Stone! Po jejich tělech musíme jít dál!“

Plamen z Markovy zbraně olízl hladové bestie a Mark se otočil zpět: „Nedomluvili jsme to! Pokud nepřežijete ani vy, ani Abdalaj, kdo získá nástupnictví?“

„Nikdo. Smlouva výslovně jmenuje jen tyto tři rody ze tří klanů. Nastal by chaos.“

Z ústí tunelu k nim dolehl nějaký nový zvuk. „Co je to?“ vykřikl Mark. Tohle nebyli červi! Když uviděl, co se děje, vyrazil tomu vstříc. Měl poslední dva výstřely…

9

„Hej!“ zastavil Raye výkřik. „Vůbec se mi nelíbíš, pane! Zastav se, anebo jdi dál a umři jako blázen! V každém případě však odlož svou zbraň!“

Ray si vybral tu lepší možnost a zvedl hlavu. Nepříliš vysoký, ale strmý a táhlý skalní hřbet chránil oázu před postupujícím pískem pouště. A hlídka na něm před nevítanými návštěvníky.

„Nejsem ozbrojený,“ odpověděl Ray nejčistší iladamanštinou a ukázal na řemení, které vzal mrtvému vojákovi. „Kromě této dýky!“

„Hadí dýku si nech,“ křikl muž na hlídce. Zřejmě narážel na vlnité ostří iladamanské zbraně. „Nic jiného nemáš?“

„Ne. Proto jsem tady. Byli jsme přepadeni kousek odtud a potřebujeme pomoc!“

Muž na skále vystoupil ze svého úkrytu a ukázal se. „Nejsi odtud!“

Ray přikývl. „Ani z této planety.“

„Jdi k prvnímu stromu před sebou a v jeho stínu počkej, co ti vzkáže Pán oázy.“

„Není moc času,“ křikl Ray zpátky. „Nechci se vrátit a jenom pohřbívat mrtvé!“

„Spěch je bratr smrti! A nejhorší pohřeb bývá vlastní!“ houkl strážný zpátky. „Udělej, co jsem řekl, pane!“

Ray zamířil mezi pahýly uschlých cykasovitých stromů k místu, které mu strážný určil. Zřejmě tu před časem vyschl jeden z pramenů a oáza musela postoupit část svého území červené poušti, ale těsně pod úpatím skaliska ještě pár stromů přežívalo.

Nečekal dlouho. Na okraji temně zelené oázy, necelých dvě stě metrů odtud, se objevil muž v modrém šatu, připomínajícím spíš burnus než tuniku. „Odkud jsi přišel?“ křičel už zdálky. „Nejsi náš a k příbuzným našeho pána a vládce nepatříš! Znal bych tě!“

„Není jen Iladamani,“ namítl Ray, „jsou i jiné světy!“

„A nejsou jen hlupáci, co to nevědí!“ Pán oázy došel až k Rayovi a pozorně si jej prohlédl od hlavy k patě. Oči a obličej skrýval za průhledným, snad plastikovým štítkem, našitým ke kapuci burnusu a chránícím oči před pouštním prachem. „Kdo vás přepadl?“

„Vojáci. Navštívili jsme hrobku vašich vládců. Vojáci nahoře na skále odpálili nálože a ostatní dosud drží pod palbou uvnitř.“

„Kolik vás bylo?“

„Tři. Jeden je těžce raněný. Proto jsem sem přišel. Jestli nebude ošetřen, zemře ještě dnes.“

„O jednoho šajtana víc nebo míň…“

Ray kývl. Nemělo smysl lhát. „Nepatřím k těm, kterým říkáte šajtani. Jsem android, umělý člověk, ale z jiného světa. Nicméně poznal jsi mne a náš rozhovor teď může být kratší.“

Pán oázy odhodil kapuci dozadu a zasmál se. V záhybech látky se objevila hlaveň termické pistole a zamířila Rayovi na břicho. „Bude krátký, slibuji. Lidé z pouštních klanů nejsou jen hlupáci.“ Jeho hlas zhrubl. „V pustinách u Solných jezer vás zbylo ještě dost a já u sebe nosím indikátor DNA bioplazmy pořád, nejen když se ocitnu v těch prokletých krajích… Každého si kontroluji. Zvlášť když má takovou barvu kůže…!“

„Mluvíš dlouho,“ skočil mu do řeči Ray. „Nedaleko odtud umírá vysoce postavený muž tvého národa. Jeho jménem tě žádám o pomoc!“

„Kdo?“

„Abdalcharg. Je to…“

„Vím, kdo je Abdalcharg!“ Pán oázy poodstoupil a zkoumavě si Raye změřil. „Odkud máš hadí dýku?“

„Jeden voják odmítl zradit a už nežije. Zastřelili ho zezadu. Vzal jsem jeho dýku, abych ji mohl předat vašemu pánovi a vládci!“

„Slyšeli jsme výbuchy,“ připustil Pán oázy. „Ale to mohlo znamenat cokoli… Abdalcharg je jeden z nás a v Mathribu chrání zájmy pouštních klanů. Stálo by za to pro něj zemřít, ale… Kolik je těch vojáků?“

Ray zaregistroval vzdálený zvuk motoru a vzhlédl k obzoru. Pán oázy si zatím ničeho nevšiml, jeho smysly nebyly tak citlivé. „Pokud ses rozhodl pomoci, Pane oázy, pak je nejvyšší čas vyrazit.“ Ray ukázal k severu. Ještě nebylo slyšet nic, v šustění písku, hnaného chamzinem, zanikaly i zvuky z oázy a jen občas se daly rozeznat údery kovářského kladiva nebo zvuky mechanického mlýnu na sůl.

„Helijet?“ pochopil muž v burnusu okamžitě.

„Ne,“ odtušil Ray. „To není výsadkový člun, ale bojový letoun. Směřuje někam sem…“

„Pak není třeba spěchat. Pomoc je již na cestě!“

„Lidé z pouštních klanů nejsou hlupáci, ale žár slunce jim zatemňuje úsudek,“ neodpustil si Ray. „Abdalcharg ani Mark Stone, ten druhý, který jej brání, nemohli posilu přivolat. Kdo tedy ten letoun přivolal?“

Pán oázy tiše zaklel. „K jakému klanu patřili?“

„Ti vojáci? Jejich jména končila slůvkem org.“

„Klany z hor,“ zamumlal muž. „Už jsem zaslechl, že nám vyčítají nemoc, která vyhubila jejich vesnice…“ Cosi křikl k hlídce na skále a pak se obrátil k Rayovi. „Věřím ti, androide, a bozi vědí, že sám sebe nepoznávám.“

Jeho slova zanikla v pronikavém zatroubení. Ray vzhlédl. Muž na skále se dvakrát zhluboka nadechl a zatroubil znovu.

„Za chvíli vyrazíme,“ řekl Pán oázy. „Zůstaň tady! Musím připravit své muže na to, že na naší straně bude bojovat tvor jako ty.“

Otočil se a hvízdl. Mezi cykasy se na okraji oázy objevilo vidlorohé zvíře, tvarem těla připomínající buvola. Zastavilo se mezi pahýly suchých stromů a zavětřilo. Pán oázy hvízdl znovu a pouštní buvol se těžkopádným během rozběhl přímo k nim. Zpod obrovských cykasových listů mezitím vyjeli další bojovníci na svých zvířatech.

Ray se v duchu ušklíbl. Tohle nebyla síla, jež by byla s to postavit se vojákům a navíc ještě bitevníku, který se rychle blížil.

„Máte alespoň odpovídající zbraně?“ zeptal se. „Rohy těch zvířat asi stěží prorazí plášť bojového letounu!“

„Tvá víra v naši pomoc je tenčí než solná slupka na vodě!“

Poslední slova Pána oázy zanikla v hřmění motorů. Mezi tlustými cykasovými kmeny vyrazily široké čumáky šestikolých bojových vozidel. Vpředu a po stranách byla kryta lehkým plastovým pancířem, nad řídicí kabinou trčely do vzduchu krátké hlavně a na korbě za řidičem se tísnili válečníci v temně modrých burnusech. Křik mužů se mísil s nespokojeným frkáním zvířat a hukotem motorů…

„Muži Chargu!“ vykřikl Pán oázy. „Na nás záleží, zda Abdalcharg, největší z mužů pouštních klanů, ještě zítra uvidí světlo dne! Pomůže nám přitom i tento posel z vesmíru!“

***

Mark mohl vystřelit už jen dvakrát, což bylo určitě méně než mohli ti dva ve žlutých tunikách, kteří se tak náhle objevili ve vchodu do tunelu. „Jsou tady!“ křikl přes rameno na Abdalcharga a uskočil za vyvrácené křídlo kovové brány. Oči mu sklouzly po spečených tělech červů pod nohama a zlomyslně se zašklebil, některá se ještě cukala ve smrtelných křečích. Sehnul se a vzal jedno do dlaně. Vysunul hlaveň pistole do chodby, ale hned zase ucukl. Docházela mu hořlavá směs, takže plamen by už neměl sílu sežehnout všechno až k ústí tunelu. Tím pohybem nicméně vyprovokoval Iladamana k dalšímu výstřelu. Počkal, až se vlna smrtícího žáru přežene, rozmáchl se a mrštil tělem červa

ke stěně tunelu.

Na kratičký okamžik strhl letící červ vojákovu pozornost. Výstřel z termické pistole se rozplizl na kamenné stěně tunelu a jeho oslnivá záře vojáka na dvě tři vteřiny dezorientovala, což Markovi stačilo, aby se dostal o deset metrů blíž.

Voják v panice ještě stačil vystřelit, ale vějíř žáru šel kamsi nahoru. Mark padl na kolena, prudce švihl hlavou dolů, ale i tak ucítil žár a zápach svých pálících se vlasů. Zvedl hlavu a ještě na kolenou zmáčkl spoušť.

Voják před ním se zkroutil v plamenech.

Mark vyskočil a vrhl se po tom druhém. Ten řval bolestí, i jeho zasáhl výboj z Markovy pistole, i když ne z tak bezprostřední blízkosti. Muž zatínal nehty do písku a válel se v prachu vedle jakéhosi zařízení, skládajícího se z pěti válcových nádržek, zřejmě s nějakou tekutinou. Mark okamžitě pochopil, oč jde. Útočníci ztratili trpělivost a rozhodli se, že výbuchem zavalí tunel, jediný přístup do hrobky.

Mark se sehnul k raněnému, vzal mu pistoli a obě těla vystrčil ven z tunelu. Pak opatrně vykoukl taky. Přímo pod ústím tunelu číhali další dva vojáci se zbraněmi připravenými k výstřelu. Patová situace.

„Hej!“ křikl Mark. „Co chcete?“

Muži ve žlutých tunikách sklonili hlavně k zemi, ale neodpověděli. Napravo od ústí tunelu se začal sypat písek. Aby tam viděl, musel by Mark vystoupit z tunelu a tím by se dostal na mušku útočníků.

„Odlož zbraň, Marku Stone! A můžeme mluvit!“ uslyšel hlas, který dobře znal. Znal ho téměř ve všech podobách, v jakých dívčí hlas může znít. Pamatoval si odtažitý tón, když Onzakaorg poprvé vstoupila do jeho kajuty na palubě Brusutchovy pěsti, tichounký vzlyk, doprovázející její první zdráhavé polibky, šepot a vzdechy, steny a milostný výkřik… Jen ten dnešní tón jejího hlasu mu byl cizí. Nenáviděla. Čišela z něj nenávist. Syčela jako kobra, přibodnutá do žhavých oharků.

„Můžeme mluvit i takhle!“ křikl zpátky. Poodstoupil až ke stěně, aby viděl co nejdál doprava. Zřejmě se tam skála svažovala a dalo se po ní sejít dolů. „Jestli chceš můj život…“

„Tvůj ne!“ Slyšel, jak se jí hlas zachvěl. „Ale nastal čas, kdy za své činy musí zaplatit Abdalcharg.“

„Střílel jste i po mně!“

„Moji muži ti nemohli odpustit, cos udělal. V jejich očích jsi stejně vinen jako on!“

Mark se zarazil. „Tvoji muži? Máš přece nejnižší hodnost! Jsi nováček…“

„To řekl Abdalcharg…“ Seběhla dolů a zůstala stát pár metrů před ním, jen o kousek níž. „Onzakaorg je jméno, před nímž v horách tály ledovce a kamenné laviny hřměly v údolích na jeho počest. Můj otec byl vůdcem horských klanů, a kdyby vyhynul rod Brusutchů, stal by se pánem a vládcem on. Ale někdo – a Abdalcharg ví, kdo – zavlekl do horských pevností nemoc. Kůže našich lidí zfialověla a po celém těle jim naskákaly krvavé puchýře. Koho nedohnala nesnesitelná bolest a svěděni k tomu, aby sám skočil do propasti, ten dlouho v bolestech umíral. Přežila jsem jen díky tomu, že jsem zrovna byla v Mathribu u sestry mé matky. Neměla jsem na vybranou. Málokdo na Iladamani má takový původ, abych mu mohla podat ruku a zároveň nezneuctít čest svého rodu. Podle našich zvyků mi nezbývalo nic jiného než vstoupit do vojska nebo do harému našeho pána a vládce…“

Mark se ohlédl do tmy za sebou. „Proč jsi mi to neřekla, když jsem si tě poprvé odváděl?“

„Abdalcharg mi dal rozkaz. A za odmítnutí rozkazu je smrt, kapitáne Marku Stone!“ řekla tiše.

„A co za tohle?“ vykřikl. „Za tvoji vzpouru tě snad pochválí?“

„Má služba skončila po přistání,“ odpověděla. „Našla jsem vzkaz od svých mužů, že jedou do hlavního města s tebou a s Abdalchargem a že se mám radovat, protože ještě dnes vás stihne pomsta za to, co se mi stalo… Poprosila jsem kapitána Elchora o glider. Je rychlejší než transportér, ale stejně jsem dorazila pozdě. Jeden z vašeho doprovodu nepatřil k horským klanům, a tak padl jako první…“

„Proč mi to říkáš až teď?“ zeptal se Mark. „Kdybych tušil, že Abdalcharg úmyslně zvolil právě tebe…“

Váhavě se ohlédla a gestem ruky naznačila vojákům, kteří v ní zřejmě ctili nástupkyni klanového vůdce, aby zůstali na místě. Pak vystoupila těch pár kroků nahoru k Markovi. „Ten první den jsem si přísahala, že tě zavraždím. Jenomže ty jsi nic netušil a…“ Šeptala, možná se bála, aby vojáci nerozuměli tomu, co říká. „Choval ses hezky. Tu třetí noc jsem na tvé dveře už zaťukala ráda.“

„Ale střílel jste po mně,“ namítl. „Ještě před chvílí! Chtěli jste odpálit nálož a nechat zavalit tunel…“

„Dorazila jsem až teď, před chvílí, Marku Stone. Zastavila jsem akci a poslala zprávu na Brusutchovu pěst. Napadlo mě, že bude lepší, když bude Abdalcharg souzen samotným pánem a vládcem. Rychlá smrt by pro něj byla vysvobozením!“

Na jejích azurových rtech se na okamžik mihl lehký úsměv. „Můžeme to být přece i my, kdo tebe a tvého androida doprovodí k branám Mathribu.“ Přistoupila ještě blíž a natáhla k němu ruku…

Propletl prsty s jejími a vytáhl ji k sobě.

„Ještě žije?“ zeptala se a nahlédla přes jeho rameno do tunelu.

„Abdalcharg ano, tvoji muži ne.“

„Marku! Letí posila. Bitevník! Ještě chvíli vydržte! Za chvíli jsme tam!“ Rayův telepatický výkřik Marka nevytrhl ze zajetí černočerných očí tak úplně.

„Jaká posila?“ opáčil a vzápětí pochopil.

Jeden z mužů stojící na svahu pod nimi zvedl ruku a ukázal kamsi nahoru nad temeno skály. Vzápětí už všichni zaslechli zvuk připomínající sykot plynu. Cosi zaclonilo oblohu. Jen na okamžik, ale to stačilo, aby si Mark uvědomil, co se děje.

„Torpédo!“ vykřikl. „Torpédo, Rayi! Útočí! Kdo to je, hrome?“

Ještě je neviděl, ale ten zvuk se nedal zaměnit s ničím jiným! Popadl dívčinu ruku a prudce ji přitáhl k sobě. Koutkem

oka zahlédl, jak se jim vřeteno torpéda přehnalo nad hlavou.

Nemíří na tunel, uvědomil si a s úžasem vzhlédl. Smrtící vřeteno kovu a výbušnin zmizelo za skalním zubem a vzápětí se jim země zachvěla pod nohama.

Mark smýkl s dívkou do tunelu a skočil dovnitř za ní.

„Zacpi si uši!“ zařval. Sám udělal totéž a padl na podlahu mezi spálená těla masožravých červů.

Tlaková vlna zvedla prach a najednou nebylo vidět ani na krok. Venku zahřměla tryska difuzního kryogenního motoru a v červenavé mlze před vchodem se objevil nezřetelný, temný stín bitevního letounu. Ozvěna burácela ve stěnách tunelu…

„Přistává,“ sykl Mark, ale neslyšel ani sám sebe. „Onzako!“ křikl do červené prašné mlhy kolem sebe. „Onzako, jdi dál do hrobky a schovej se!“

10

Vzteklé řičení pouštních buvolů přehlušilo i řev šestikolých terénních vozů. Ray se zvedl, chytil se lana nataženého úhlopříčně přes korbu a natáhl se ke krátké hlavni. Ťukl na ni prstem a zase stáhl ruku zpět. „Keramika?“ zeptal se udiveně.

„Jo, každý kov by se roztavil už při první fosforové mině,“ pokývl muž vedle něho. „Pán oázy říkal, že jsi přišel z vesmíru. Proto vypadáš tak divně… ?“

„U nás mají všichni barvu kůže jako já,“ odvětil Ray.

„Pán oázy taky říkal, že nejsi člověk,“ zahučel muž sedící na druhé straně. Od ostatních se v ničem nelišil, měl stejně modrý burnus, plastovou krytku očí a zpod kapuce se mu draly stejně husté bílé vlasy s černým žíháním, jako měl Abdalcharg.

„Jsem umělý člověk,“ pokývl Ray. „A ty?“

„Já jsem Gofarancharg, druhý po Pánu oázy. I když tvrdil, že k šajtanům nepatříš, jen tě vidím, hučí mi v hlavě a svírá se mi žaludek, jako by mi dali napít jedu. Hned jak to skončí, tak tě zabiju,“ zavrčel. „Nebudeš první šajtan, kterému to udělám!“

„Hlavně se soustřeď, Gofarane, ať se ti hrůzou nerozklepou kolena,“ odsekl Ray. „Řidič by si mohl myslet, že má poruchu motoru.“

V očích ostatních se objevily pobavené ohníčky a muž, který chtěl vyvolat hádku, se nahlas rozesmál.

Vozidlo se přehouplo přes hřeben posledního pásu dun, sklouzlo dolů po ujíždějícím písku a znovu vyrazilo vpřed. Plnou rychlostí najelo do plastových zábran lemujících silnici, plastový panel se prohnul, vyletěl ze závěsů a šestikolka pronikla na cestu. Ray na okamžik zahlédl opuštěný transportér a kousek od něho vznášedlo, ale víc už v té rychlosti neviděl. Šestikolka prorazila zátaras i na druhé straně a znovu se začala šplhat na duny.

Plán Pána oázy byl jednoduchý. Stezka k nekropoli, po níž Raye a Marka vedl Abdalcharg, byla pro šestikolky neprůjezdná. Právě v tom místě se rozdělili. Vozidla objížděla horu s hrobkou přibližně po stejné trase, kudy předtím Ray prchal, a po stezce se vydala jen skupina jezdců na zvířatech.

Země se znovu zachvěla, už podruhé. Nad nekropoli iladamanských vládců se zvedl sloup prachu a ohně.

To bylo torpédo, uvědomil si Ray.

Řidičova pozornost na okamžik polevila. Šestikolka se stočila asi o dvacet stupňů doprava, právě pod vrcholkem další duny, písek pod levou stranou sjel dolů a všechna tři kola se na okamžik ocitla ve vzduchu.

Ray si první uvědomil nebezpečí. „Vyskočte!“ zařval. „Na druhou stranu!“

Vozidlo se začalo naklánět, několik vteřin zůstalo viset, ale pak se převrátilo. Kdosi vykřikl.

Ray se po dopadu zabořil nohama do písku a v první chvíli nebyl s to se z něho vyprostit. Vedle něj dopadl Gofarancharg a dlaní chránil ústí své termické pistole. Pár metrů od nich se nad vrcholek vyšplhala další šestikolka. Přední dvě kola zůstala na okamžik trčet do vzduchu, než se zhoupla dopředu a válečné vozidlo pouštního klanu zmizelo za písečným hřebenem.

„Hněte sebou!“ křikl Ray. „Jeden pod tím zůstal! Musíme ho vytáhnout!“ Kolem nich se přehnala ještě jedna šestikolka a o kus dál se začínala na dunu šplhat další.

Ray sjel dolů k převrácenému vozidlu. Raněný ležel kousek od něj, hlavou ze svahu dolů. Jedno kolo převráceného vozidla se mu opíralo o hrud a tlačilo jej do písku. Kdyby ležel na tvrdém podkladu, už by měl hrudník rozdrcený…

Ray přiskočil k převrácenému vozidlu. Koutkem oka stačil zaregistrovat bitevník, který se právě vyhoupl nad obzor. Šestikolka, která se hrabala pískem na hřeben dun nedaleko nich, zůstala stát. Desetipalcová keramická hlaveň se obrátila proti letounu.

„To přece nemyslíte vážně!“ vyhrkl Ray. Náhle je všechny oslepila oslňující záře. Protáhlý ovoid rozžhavené hmoty letěl vstříc bitevníku. Během letu z něho odskakovaly hořící kousky, jako by značkovaly cestu k místu, odkud bylo vystřeleno. „Vždyť ho přilákají na sebe!“ křičel Ray. „Rozstřílí ta vaše vozítka během jediného útoku, ani se nebude muset vracet!“

„Přesně tak,“ vzdychl Gofaran. „Ale musíme ho odlákat od hrobky! Přece se v ní skrývá Abdalcharg! Kdyby jediné torpédo vybuchlo v tunelu, už nikdy ho neuvidíme!“

Ray se ohlédl po raněném. „Teď ale musíme nejdřív ten vůz převrátit, abychom raněného dostali ven.“ Podíval se na Gofarana. „Vlezu si pod něj z druhé strany a pokusím se tu káru nadzvednout. Vy toho chlapa zatím vytáhnete ven. Už mám ale málo energie,“ pokračoval. „Neudržím ji dlouho.“

Zahlédl ještě, jak plamenný projektil zapadl kamsi mezi duny a bojový letoun vylétl trochu výš…

Pak vklouzl mezi nápravy šestikolky, co nejblíž k zavalenému muži, a zapnul antigrav. Indikátor energie okamžitě klesl ze čtyřiceti procent na dvacet. Ray zvýšil výkon a křikl na Gofarana. Muži v burnusech přiskočili k vozidlu a popadli zraněného za ruce. Nešťastník vyklouzl ze zajetí a v tu chvíli Ray ucítil, že se blíží konec. Zmobilizoval síly, aby se

dostal zpod vraku, pár metrů letěl nízko nad zemí a pak se zabořil hlavou do duny.

„Kryjte se!“ zaječel kdosi na šestikolce, z níž před minutou vystřelili proti letounu.

Vzápětí nebe zahřmělo. Od skály se přihnal bitevník a zůstal viset pár metrů nad šestikolkou uvízlou v písku.

„Nestřílejte!“ křikl Gofaran. Užuž se zvedal a mával rukama nad hlavou.

Bitevník dosedl na vrcholek duny, z jeho břicha se vysunuly stabilizační opěrky a zajely do písku. Celý horní průhledný kryt se odsunul dozadu a v kokpitu se objevila zamračená Abdalajova tvář.

„Proč muži z pouštních klanů bojují na té špatné straně?“ zavrčel vztekle a rozhlédl se jako šelma, která si vybírá svou oběť.

„A proč Abdalajův hlas sílí, když mluví s muži, kteří už za svůj život vybojovali víc zápasů, než on umí spočítat?“ ucedil Gofarancharg. „Myslím, že máme stejný cíl, Abdalaji. V hrobce vládců se ukrývá tvůj otec a pozemšťan Mark Stone. Chceme rozehnat ty, kteří seje opovážili napadnout. Domnívali jsme se, že letoun je na jejich straně. Mají na sobě žluté tuniky, jaké nosí vojáci na kosmických křižnících. I tvůj letoun má znaky kosmické flotily!“

„Lituji svých slov a rád bych je vzal zpět, Gofaranchargu,“ vyhrkl spěšně Abdalaj. Rychle si uvědomil, že ani jméno jeho otce, ani to, že on sám jednou bude stát v čele pouštních klanů, mu nedává oprávnění mluvit se starými válečníky tímto tónem. „Viděl jsem vojáky před vchodem do hrobky. Zničil jsem je, ale bojím se, že někteří už stačili proniknout do podzemí. Letoun tam přistát nedokáže.“ Zprudka vydechl. „Vaši bratři bojují na temeni skály, kde se před plameny z termických zbraní nikdo neukryje. Museli porazit svá zvířata, aby se mohli krýt. Z jejich buvolů je teď barikáda spáleného masa. Pomohl jsem jim, ale víc už nemůžu. Zasáhl bych i naše…“

„Šestikolky se tam nedostanou,“ namítl Gofaran.

„Ta vozidla se nedostanou nikam! Leda k úpatí skály. Proto jsem přiletěl sem, Gofarane! Ty a všichni tvoji muži vylezte na můj letoun a já vás vysadím za obranou nepřítele!“

„To je velké riziko, může zemřít mnoho mužů,“ namítl oslovený. „Ať rozhodne Pán oázy!“

„Už padl, statečněji než jiní,“ řekl Abdalaj. „Nemýlím-li se, měl bys jeho odznaky převzít ty, Gofaranchargu!“

„Pak ano,“ přikývl nový Pán oázy. Mávl na šestikolku, která byla snad úplně poslední, a gestem jí přikázal zastavit. „Je nás tu šest a tamhle se blíží další, Abdalaji! I s řidičem nás bude třináct…“ Obrátil se ke svým mužům, i k těm, kteří právě seskakovali z korby druhé Šestikolky, a ukázal na letoun. „Vylezte si na něj, bojovníci!“ Ještě jednou se zarazů. „Je tu ještě ten umělý člověk, co prý patří k pozemšťanovi,“ utrousil a ustoupil Abdalajovi z výhledu.

„Ray?“ vydechl mladík. „Co je mu? On se dokáže telepaticky spojit s tím druhým! Co je mu?“

„Je bez energie.“

„Podejte mi ho do kabiny, můžu ho tady napojit na zdroj!“

***

Mark se ještě ohlédl po dívce prchající do podzemí a přitiskl se ke stěně. Letoun se zastavil ve vzduchu a pak zaútočil. Oba vojáci ve žlutých tunikách se usmažili v plamenech a bitevník se zase vznesl. Mark nevěřícně vyhlédl z tunelu. Letoun se polovičním stoupavým výkrutem obrátil a vylétl kamsi nad horu. Pár vteřin nato se nad údolím přehnala nová vlna žáru. Nahoře na skále se něco dělo. Vzduch se zatetelil horkem a Mark zalapal po dechu. Rozkašlal se, zkroutil se bolestí a padl na zem. Sípal, chrčel a snažil se překonat těch pár chvil, než zase bude moci bezbolestně dýchat.

Pak uslyšel ten křik. Nevěděl, odkud přichází, ale zvedl se na kolena a zmateně se rozhlédl.

„Jak se těšíš na smrt, Abdalchargu?“ uslyšel z hloubi hory dívčí hlas. A on ji poslal přímo za ním! S námahou se postavil a zase klesl na kolena.

„Onza.. .aa…“ Nedokázal ze sebe vypravit ani slovo. Abdalcharg cosi chrčivě odpověděl.

„Nejsem tu kvůli pomstě, starče,“ vřískla v odpověd. „I když by sis zasloužil umírat dlouho!“

„Ničeho jsem se vůči tobě nedopustil, Onzako!“ Mark se po čtyřech doplazil ke stěně tunelu, opřel se o ni a pomalu se zvedl na kolena. Musel sebrat síly, než se odvážil opřít o chodidlo…

„Poprvé sis umírání zasloužil, když jeden z tvých mužů na tvůj příkaz zavlekl do našich horských pevností mor. Z tvého rozhodnutí zemřela má matka a můj otec!“

„To není pravda! Nic jsem o tom nevěděl. Aárghhh…!“ Mark se rukou opřel o stěnu. Cítil, že teď už to půjde. Ohlédl se k východu, ale pilota zřejmě dosud nenapadlo vypálit torpédo přímo do tunelu. Nebo… Ten pilot přece střílel po vojácích v tunikách! Nepřiletěl tedy na pomoc jí, ale jim!

Okamžik uvažoval, jak by mohl zjistit, co se tady v poušti děje, ale pak to pustil z hlavy. V takovém případě by byla v nebezpečí Onzaka… „Aáargh…“

Mučí ho, to je jisté! Nebylo to tak těžké, stačilo jen dotknout se nešetrně spálenin na pažích.

„Ten první nakažený, který k nám přišel, se jmenoval Masrancharg a patřil k vašim klanům, i podle tetování na zádech. Hlavu pouštního buvola si na tělo nikdo jiný než muž z pouště vytetovat nedá!“

„Ááár… Zabij mne, jestli věříš v mou vinu, a pak se do konce života užírej výčitkami, protože musíš vědět, že jsem nevinný! Nech mne umřít, Onzako, a nemuč zraněného!“

Mark se belhavě rozběhl za nimi.

„Podruhé sis umírání vysloužil tím, že jsi dal zavraždit velitele palácové stráže Fatemaldoru.“

„Ani to není pravda!“

„A potřetí jsi propadl hrdlem za to, že jsi ze mne udělal konkubínu pozemšťana Marka Stonea!“

„To bylo přání pána a vládce!“

„Jak to?“ zeptal se místo ní Mark. Konečně se dobelhal až k vyvrácené bráně kobky. Onzakaorg se krátce ohlédla, ale zase se pohledem vrátila zpět. V ruce držela termickou pistoli a Mark věděl, že teď by nedokázal ani jeden jistý krok, natož ji odzbrojit dřív, než stačí vystřelit.

„Dostal jsem rozkaz, abych vám vycházel všemožně vstříc, kapitáne. A od prvních okamžiků jsem viděl, že na té dívce můžete oči nechat."

„To je pravda," pokývl hlavou Mark.

„A ještě jeden důvod tu byl…" Abdalcharg se rozkašlal a chvíli trvalo, než umlkl. „Musel jsem myslet na trůn!"

„Tak přece," vydechla dívka z horských klanů. Pomalu, jako by sama nechtěla, zvedla ruku s pistolí…

„Nedělej to, Onzako," řekl tiše Mark. „Mluvila jsi o tom, že jej musí soudit váš pán a vládce!"

„Buď rozumná, Onzako!" Abdalchargův hlas se zlomil, bylo slyšet jen šepot rozléhající se temnou prostorou krypty. „Všichni, kdo měli podle smlouvy větší právo na trůn než já, byli mrtví. A já nikdy… já nikdy…" Rozkašlal se. „Já, a to na boží oči přísahám, jsem nikdy nechtěl vládnout světům Iladamani. Po vymření Brusutchů to právo náleželo tvému otci nebo jeho synu, ale oba byli po smrti. Věděl jsem, že náš klan obviňujete ze zavlečení moru, ale odkud bychom ten mor zavlekli? Nikde jinde se přece nevyskytl! Už proto jsem se rozhodl, že právo tvého klanu nikdy nedovolím pominout! Chtěl jsem, abys právě ty byla královnou!"

„Lžeš! Nikdy by ses možnosti získat trůn nevzdal!" vřískla dívka.

„To ani netvrdím, krásná Onzako," zachrčel Abdalcharg a stočil pohled k Markovi, jako by se chtěl ujistit, že rozzuřené dívce zabrání zabít jej dřív, než dopoví, co chtěl. „Pro sebe trůn nechci, ale pro svého syna…"

„Tak proč…" Zalapala po dechu a zbledla. „Přece si nemyslíš, Abdalchargu, že přijmu nabídku tvého syna!"

„Zbývá ti něco jiného?" zasmál se křečovitě zkřivenými rty. „Ať přijmeš vedle sebe kohokoli, nikdy nemůže vládnout, ale můj syn ano. Budete svoji a podpoří vás tvé horské klany či to, co z nich po moru zbylo, a na mé přání i lidé z pouští…"

Ještě se nedala: „Můj rod je vznešenější než tvůj!"

„Pošpinění tvé cti Markem Stonem tento rozdíl vyrovnalo, krásná Onzako…"

„Já… Mohu ještě…"

Zarazil ji gestem ruky: „Ani do harému pána a vládce už nemáš přístup po tom, co se stalo!"

Nechala ruku s pistolí klesnout, ale teď ji zase zvedla. Ohlédla se po Markovi, ale ten se ani nepohnul. Opíral se o stěnu a upřeně hleděl lordu vyslanci do očí. „Nemám rád, když se mnou někdo zkouší manipulovat, Abdalchargu!" vrčel jako pes. „Zbavil jste se všech. Jen toho kluka na trůnu ještě ne. Nebo už ano?"

„Při našich bozích! Řekl jsem přece, že nikdo neví, kdo otce a děda našeho pána a vládce zavraždil!" Abdalcharg se snažil pozvednout na loktech. „Nikdo neví, kdo to byl, ale dá se předpokládat, že tam, kde zahynuli ti dva, vydechne naposledy i ten třetí. Pokud ovšem vypátráte vraha, pak by celý můj plán ztroskotal. V takovém případě se náš pán a vládce dožije požehnaného věku a po něm převezme otěže vlády zase jeho syn."

„A ona?" kývl Mark směrem k dívce.

„Onzakaorg se vrátí k flotile. A cestou zpátky na Gatagéwu vám bude opět dělat společnost."

Pistole se dívce zachvěla v ruce. Chytila pažbu i druhou rukou, aby se zbraň tolik netřásla. Chtěla střílet, ale najednou jí připadalo, že už to ani nemá smysl…

Ve vchodu do tunelu se mihla jakási postava, která hned splynula s temnotou.

11

V letounu zaskřípal i ten poslední nýt a motor nepatrně zvýšil tah. Bitevník iladamanské kosmické flotily se odlepil od země a zvedl se nad vlnobití červených dun.

Abdalaj vyhlédl doprava, pokynul Gofaranovi, zaklesnutému mezi trupem a závěsem torpéd, a lehce sevřel v dlani řídicí krystal. Letoun se hnul vpřed a táhlým obloukem zamířil k nekropoli.

„Energie doplněna na dvacet procent," ozvala se za ním Rayova galaktičtina.

Osádky šestikolých transportérů, ženoucích se pouští pod nimi, změnily kurz podle nich a zamířily přímo k hoře.

„Třicet procent…"

„Můžeš se spojit s kapitánem Stonem, Rayi?" zeptal se Abdalaj.

„Ne. Hrobka je odizolovaná i proti telepatické komunikaci."

„Chci vysadit naše bojovníky vojákům v zádech."

Už se přiblížili natolik, že mohli rozeznat bojovou linii na vrcholové plošině, vyznačenou sežehnutými těly pouštních buvolů. Pár mužů, kteří se za nimi kryli, se překulilo na záda a zamávalo na ně.

Na druhé straně, kde už nebyla skalní plošina tak rovná a přehledná, ale zbrázděná rýhami a rozpraskanými balvany, se míhaly žluté tuniky vojáků.

„Osmdesát procent," hlásil Ray. Letoun se náhle nepatrně naklonil dopředu, jako by se Abdalaj chystal k útočnému manévru.

„Spadnou dolů," řekl mu Ray. „Teď nemůžeš útočit, Abdalaji!"

„Boží oči, na vojáky jsem úplně zapomněl, Rayi!" zachrčel Abdalaj. „Podívej se vlevo!"

Ray se otočil naznačeným směrem. „Kdo je to?" zašeptal.

Od východu přes rudou poušť neuspořádaně táhly skupiny mužů se zbraněmi v rukou. Archaická pásová vozidla překonávala duny na první pohled lehčeji než šestikolky pouštních klanů a v široké řadě se hnala k soutěsce.

„Válka?" zeptal se Ray.

Abdalaj mlčky kývl. „Jejich… jejich spousta…"

„Odhaduju tak dva tisíce," ozval se Ray.

„V Mathribu nikdo nemá ani tušení, že je jich tolik!" Abdalaj upřeně zíral k východu a jeho letoun přitom opsal protáhlou elipsu nad nekropoli… Na čáře obzoru se objevilo ještě cosi.

Ray zaktivoval zoom a přiblížil si obraz. „Saně," řekl. „Desítky saní, a táhnou je buvoli. Myslím, že na saních vidím hlavně děl."

„Jsou spojeny do série po dvou, že?“ zeptal se Abdalaj. „To jsou chrliče ohně, podobné těm našim, ale mají větší dostřel… Boží oči! Vždyť oni táhnou na Mathrib!“

I muži, kteří viseli na Abdalajově letounu jako hladové mouchy, si už cizího vojska všimli a Gofaran proti němu vystřelil ze své termické pistole. Byli ale příliš daleko a plamen se rozplizl oblohou jako nepovedený ohňostroj.

„Jsou jiní!“ vykřikl Ray. „Nemají modrou kůži a…“ Denebská invaze! napadlo ho a hned ten nápad zavrhl. Hlavou mu blesklo pravděpodobnější vysvětlení. „Táhnou od Solných jezer, že?“

„Máš pravdu, Rayi,“ přikývl Abdalaj. „Jsou to šajtani! Neměli jsme tušení, že jich zbývá ještě tolik!“

Ray se ohlédl dolů. Situace na zemi začínala být nepřehledná. Na skalní plošině proti sobě stáli muži dvou klanů a od oázy se k úpatí skály hnaly šestikolky s bojovníky na korbách. Žádná z bojujících stran netušila, co se k ní valí z východní pouště.

„Jestli se dostanou přes údolí a vybudují si předmostí, už je nikdo nezadrží,“ řekl Ray. „Musíme tam poslat šestikolky!“

„Už jsou tady!“ vykřikl Abdalaj a ukázal přímo před sebe.

Čelní oddíl šajtanů, jejichž fyziognomie se trochu podobala Denebanům, už pronikl do údolí. Před chvílí zřejmě sestupovali některým ze skalních komínů ve stěně a nebyli vidět. Teď se rozbíhali do stran a v rojnici postupovali přímo k ústí tunelu.

Abdalaj vyrazil zajišťovací západku krytu kokpitu a kývl na Gofarana. „Vidíš to sám! Sestoupím a vy musíte seskočit! Na přistávání není čas! Zadržte šestikolky a podél západního okraje údolí postavte šajtanům ohnivou hráz!“ Temné hřmění difuzního kryogenního motoru letounu přehlušovalo jeho hlas, ale nový Pán oázy porozuměl.

„A co ty?“

„Budu útočit! Už jsou před hrobkou!“

Gofarancharg kývl a ostatním gestem naznačil, že musí opustit svoje místa. Pak se znovu obrátil k Abdalajovi. „Co tam chtějí?“

„V hrobce? Možná vědí, že je tam můj otec!“ křikl v odpověď mladík. „Nemůžu jim ho nechat napospas!“

„Někdo musí zorganizovat obranu!“

Gofaran kývl, otočil se a někomu vzadu naznačil, že za chvíli vyskočí. Abdalaj zajistil kryt kokpitu a opatrně klesl níž, aby zmizel šajtanům z očí. Vmžiku dostihl šestikolky, dvakrát proletěl přímo před nimi a zůstal viset pár metrů nad vrcholkem duny. Řidiči transportérů pochopili, že se něco děje, a zastavili.

Ze zadního přepravního boxu letounu vyskočili dva muži. Sotva se dotkli nohama písku, padli na bok a skutáleli se z duny dolů. Letoun sebou trhl a na zlomek vteřiny se překlopil na stranu. Abdalaj popadl drúzu ovládacích krystalů do obou rukou a bitevník prudce vyrazil šikmo vzhůru.

„V tom údolí nemůžu přistát,“ štěkl Abdalaj. „Rozeženu je a ty s Gofaranem a ostatními vniknete do hrobky a opevníte se tam, dokud my venku neodrazíme útok. Kdybych nalétl nad údolí, dostanou mě. Musím vniknout do soutěsky daleko odtud a k hrobce přiletět pod úrovní pouště, aby mě nemohli zaměřit…“ Letoun se dlouhým, táhlým obloukem otočil a klesal níž.

„Sto procent,“ hlásil Ray. „Všechno v pořádku!“

Plameny z palubních termických zbraní sežehly nepřátelský transportér a letoun zamířil na sever. Po dvou kilometrech se bitevník zastavil, otočil se na místě, ponořil se mezi zubaté okraje soutěsky a začal se vracet.

Kaňon se zúžil na nějakých třicet metrů a prohnul se do esa tak, že by si v něm i had zlomil páteř.

„Sleduj výšku a střílej, Rayi! Víc nestačím!“ Na druže krystalů před Rayem slabounce zaligotal narudlý krystal ovládající střelbu. „Zkus si to, dokud…“

Kamenná jehla, zničehonic vyrůstající ze dna údolí přímo uprostřed, vzala Abdalajovi dech. Na poslední chvíli otočil letoun na bok, protáhl jej mezi skalní stěnou a kamennou špicí a vztekle zaklel, když palubní počítač nahlásil posunutí těžiště. Některý z mužů na trupu musel vypadnout. A nejspíš nebyl jen jeden…

„Tam jsou!“ Vynořili se ze zákrutu kaňonu tak náhle, že skupina šajtanů, právě přebíhající dno údolí, nestačila ani zareagovat. „Střílej, Rayi!“

Vzápětí vyplivly hlavně tolik ohně, že po šajtanech nezůstala ani stopa.

„Někteří se už dostali k tunelu,“ konstatoval Ray.

Abdalaj přikývl. „Já vím. To bude vaše starost! Já musím nahoru, tenhle letoun má potenciál je zastavit. Nemají žádné zbraně, kterými by mě dokázali zasáhnout za letu. Rychle vyskočte!“

Letoun se posadil těsně nade dno údolí, nedaleko kamenných ohrad, které v době pouti ke hrobce panovníků sloužily poutníkům na ochranu před chamzinem, ženoucím před sebou prach a písek…

Ray v rychlosti otevřel kryt a s pistolí v ruce se zvedl ze sedačky střelce. Přehlédl okolí a zaznamenal pohyb až kdesi před ústím tunelu ve svahu nad nimi… Počkal, až Gofaranovi muži seskáčou na zem, a kryl jejich útěk, dokud se nedostali mezi skály pod svahem. Pak se vyhoupl ven i on. Doskočil na nohy a rozběhl se do svahu, kde se ve výši asi sto metrů černal otvor tunelu.

„Leť, Abdalaji!“ uslyšel náhle Gofaranovo zaječení. V běhu se otočil, jedna noha se mu zabořila hlouběji, až ztratil rovnováhu. Padl na bok a bleskově se posadil. Letoun byl nějakých pět metrů nad zemí, ale zdálo se, že už je pozdě. Abdalaj nemohl prokličkovat údolím dál do bezpečí a tam vystoupat vzhůru. Šajtanské chrliče ohně stály podél kaňonu, kam až oko dohlédlo. Upekly by ho v ohni, kdyby chtěl proletět kolem nich. Rozhodl se proto nabrat výšku tady…

Ve vzduchu vzplála plamenná koule, rozprskla se o písek a cákance prskající hořlaviny se rozstříkly kolem. Na pravém křídle letounu vyskočily plamínky, ale kovový povrch potřísnilo jen pár kapiček a ty vzápětí uhasly. Gofaran stál uprostřed údolí mezi hořícími nízkými plazivými stonky sukulentů a pálil proti chrličům ohně na okraji skalní stěny proti

tunelu.

Další skupina šajtanů mezitím sestoupila stejným skalním komínem, kudy se na dno kaňonu dostali už ti první. Neměli termické pistole. Kovové projektily z jejich zbraní, podobné malým kovovým hvězdicím, zabubnovaly na plášť letounu a s bzučením se od něj odrážely. Gofaranovi muži se pokusili obejít nepřítele po svahu, ale střelba je zahnala zpět.

„Abdalaji!“ zaúpěl Gofarancharg.

Ray si všiml tekutiny vytékající z letounu a zběsile na Abdalaje zamával. Bylo zbytečné křičet, uvnitř kokpitu by stejně nerozuměl ani slovo.

Smršť kovových střel zabzučela povětřím jak roj rozzuřených vos. Ray zaslechl Gofaranův výkřik a ohlédl se. Bojovník padl na kolena, předklonil se a opřel se o ruku. Druhou se chytil za břicho.

Bolest mu zkroutila prsty a v křeči stiskl spoušť termické pistole. Plamenný květ mu vykvetl přímo do tváře, burnus vzplanul a hořící tkanina se na Gofarana přilepila jako rubáš.

Abdalaj zaklel, přístroje ho už varovaly, že má problém. Letoun se zakolébal v povětří, ale stoupat výš už nedokázal. Pochopil, že ho musí opustit, dřív než se oheň dostane k tekutině vytékající z nádrží. Pokusil se ještě otočit bitevník proti těm, kteří před chvílí zabili Gofarana, stiskl v dlaních krystaly ovládající torpéda a s úšklebkem dal povel k odpálení.

Dál už nečekal. Vyklopil kryt kokpitu, vysoukal se ven a vyskočil. Kdesi nad sebou zaslechl známý zvuk letící plamenné koule, podvědomě se nahrbil, padl na zem a odkutálel se co nejdál.

Fosforová mina vlétla přímo do otevřené kabiny letounu. Hořící tekutina vyšplíchla ven a potřísnila ležícímu Abdalajovi nohy až ke kolenům. Hlasitě zařval, ale zmobilizoval svoje síly a po rukou se začal plazit pryč. Ray se pro něho vrátil, přikryl ho svým tělem a odtáhl ze spršky hořících kapiček. Už tak bylo pozdě. Abdalaj padl tváří do písku a zůstal ležet. Ray ho zvedl, položil si jeho ruku kolem ramene a táhl ho dál.

„Nemůžu!“

„Musíš!“ Ray pohlédl k ústí tunelu. Právě někdo vbíhal dovnitř, ale žádný z Gofaranových mužů to přece nahoru nemohl stihnout…

Ray už se neohlížel a táhl Abdalaje za sebou. Teprve po chvíli si uvědomil, že mladík se už ani nepokouší dělat kroky a nechává se nést. Pohlédl na něj.

Syn Abdalcharga umíral. Z kovové hvězdice bylo vidět jen špičku hrotu, zbytek uvízl hluboko v těle.

„Chci…“ zašeptal a koutky rtů se mu zkřivily do křečovitého úsměvu. „Chci ještě vidět otce!“

Ray se rozhlédl. Gofaranovi muži už dobíhali po stezce poutníků k ústí tunelu… „Kryjte mě!“ křikl na ně a sklonil se k Abdalajovi. „Uvidíš ho,“ zašeptal. „Slibuju.“

***

Onzakaorg se otřásla. Nepatrně odklonila hlavu k vyvrácené bráně, kudy proudil do hrobky vzduch, a popotáhla nosem. „Cítím to taky,“ zašeptal tiše Abdalcharg.

Mark zmateně těkal očima z jednoho na druhého. Najednou to vypadalo, jako by si rozuměli.

„Co se děje?“ zeptal se a zhluboka se nadechl.

V průvanu už nebyl cítit jen kouř, pach mrtvých a spečených červů, ale i zvláštní čpavý zápach čehosi, co nedokázal identifikovat.

„Jsou tady,“ hlesla dívka a obrátila hlaveň své termické pistole proti tunelu. V tom okamžiku se ve světle svítilny objevila postava. Ve zlomku sekundy, než neznámého pohltil plamen z termopistole, si ho Mark nestačil prohlédnout. Jen si uvědomil, že byl jinačí… „Budou tam další!“ vřískla Onzaka. Skočila dopředu, přitiskla se bokem ke křídlu brány a opatrně vykoukla do tunelu.

„Kolik?“ hekl Abdalcharg.

„Ještě tři, a možná další budou venku! Museli se sem probít přes moje lidi,“ škytla dívka.

„Ptal jsem se, co se děje!“ zvýšil Mark hlas.

„Jestli… jestli nás dostanou,“ blábolil Abdalcharg, „pak pochopíte, Marku Stone, proč na Iladamani nemáme rádi androidy!“

Bzučení letící hvězdice oznámilo útok. Další zazvonila o bránu a rozpadla se na prach a třetí, letící nízko nad zemí, se zasekla do sežehnuté mumie dávno mrtvého vládce Iladamani.

Mark přelezl po kolenou k tělu, vydloubl z něho hvězdici a přiblížil si ji k očím. Kov byl nekvalitní, nejspíš nedostatečně vytavené železo. To by taky vysvětlovalo, proč se po nárazu do pevné překážky ježaté projektily rozpadaly na kousíčky. O bránu zazvonily další tři hned po sobě. Odhodil střelu a kývl na dívku: „Co tu chtějí? A zrovna teď?“

„Jednou za čas vyrazí od Solných jezer. Máme smůlu, přišla ta doba,“ vzlykla. „Potáhnou zemí, dokud se jim nepostaví armáda a nezazené je zpátky.“ Její odhodlání zabít Abdalcharga vyprchalo, teď z ní byl jen uzlíček chvějící se hrůzou z těch tam venku.

„Tak jim slíbíme…“ Nárazy kovových hvězdic ustaly. Opatrně vykoukl a uviděl je. Byli tři a najednou jako by o ně ztratili zájem. Skláněli se nad jedním z Onzačiných vojáků, které předtím zastřelil, a… „Co s ním dělají?“ zeptal se zadrhlým hlasem, i když viděl velice dobře.

Onzaka neodpovídala. Nadechla se, ale hlas jí selhal a nedokázala říct vůbec nic.

„Krmí se,“ odpověděl Abdalcharg místo ní. „Doplňují si energii… Šajtan je starý typ bojového androida, díky němuž Denebané dobyli většinu svého teritoria, dřív než jste se vy poprvé vypravili ke hvězdám. Když náš první panovník – a současně nejhledanější rebel v Denebském císařství – poprvé vstoupil na půdu Iladamani, byla jeho kosmickým křižníkem sestřelena válečná briga, která ho pronásledovala. Posádku tvořili tihle androidi.“

„Lidožraví…“

„Ne," zavrtěl Abdalcharg hlavou. „Živí se jakoukoli bioplazmou, ale na naší planetě přežívají jen v pouštích. Zde je pro ně jediným využitelným zdrojem potravy lidské maso a krev pouštních buvolů. Pijí ji před každým útokem a právě jejich krev tak pronikavě čpí…"

Mark vystoupil z úkrytu, udělal dva kroky k nim a zmáčkl spoušť.

Ani se nestačili otočit. Ustoupil zpět a rychle uskočil za provizorní kryt vyvrácené kovové brány. „Jak často se to děje, ten jejich exodus za potravou?"

„Jednou za padesát let. Nejsou schopni reprodukce, ale v případě poškození mohou své vnitřní orgány a končetiny nahrazovat lidskými. Kvůli těmto štěpům jsou jejich útoky čím dál častější…"

Mark vyhlédl ven do tunelu. Nad mrtvými androidy se už skláněli další dva a třetí se zrovna objevil ve vchodu do tunelu. „Chcete říct, že…"

„Ano, to chci říct, kapitáne Marku Stone. Nevidím tam, někoho z nich jste tam spálil, nemýlím se?" Abdalcharg hned pokračoval. „Odstraní spáleniny, pak uloví někoho z nás, stáhnou jej z kůže a použijí ji na opravu svého druha."

„Můžeme se jen bránit a doufat, že venku odchylnou někoho jiného," hlesla Onzakaorg.

„A taky jich moc nezranit," přidal se Abdalcharg. „Čím víc jich poškodíme, tím víc nás budou potřebovat!"

Mark se vztekle ušklíbl. „Chcete čekat, Abdalchargu, koho si vyberou? Nebo losovat?"

„Počítá s tím, že sám má spáleniny, a proto právě jeho potřebovat nebudou!" zasyčela nenávistně Onzakaorg.

Kovové hvězdice znovu zazpívaly svou bzučivou píseň.

Mark napočítal do tří, pak se rychle vyklonil a vystřelil na šajtana, z jehož zbraně vyletěla hvězdice, která se roztříštila sotva píď od jeho hlavy. Zasažený se zhroutil k zemi, ale v tu chvíli se v ústí tunelu objevili další.

„Jejich nějak moc," zamumlal směrem k Onzace. Vzápětí spatřil, jak se v plameni kácí k zemi další z lidožravých androidů.

„Oni střílí po sobě," sykl překvapeně.

Onzaka se vyklonila vedle něho a radostně vykřikla: „Naši!"

„Marku, nestřílej!" ozval se Ray, což znamenalo, že ten, kdo se právě objevil v ústí tunelu, musí být on. „Mám s sebou Abdalaje, chtěl by ještě před smrtí vidět svého otce."

***

„Naši bojovníci už dorazili k okraji údolí. Zdá se, že se k nim přidali i vojáci, když viděli, kdo se přihnal od Solných jezer."

Abdalcharg kývnutím poděkoval muži svého klanu. „Vrať se zpátky ke vchodu do hrobky a hlídej dál, Sadiku!" Zase se sklonil ke svému synovi, který už přestával poznávat lidi kolem sebe.

„Jsme na tom zle," řekl Mark a pohlédl na dívku. Seděla u skalní stěny a zírala do trámoví u stropu, utopeného v řídkém světle svítilny. „Nemůžeme ven, hned bychom byli na ráně."

„Těch šajtanů bude ke dvěma tisícům," přidal se Ray, „a pouštních bojovníků nejsou ani tři stovky…"

Mark odkopl červí škvarek, došel až k ústí tunelu a vyhlédl ven. Přemýšlel. Cítil, že mu pořád něco uniká, ale nedokázal pochopit co… Náhle se otočil a rozběhl se zpátky. Neurvale se vtlačil vedle Abdalcharga opírajícího se o stěnu a pohlédl na Abdalaje, který ležel vedle něj, hlavu položenou v klíně svého otce. „Chci s ním mluvit!" řekl.

V očích Abdalcharga blýsklo nevolí. „Umírá, kapitáne Stone! Prosí bohy, aby jej přijali mezi sebe, a vypráví mi, co ještě nestihl…"

„Tohle říct taky ještě nestihl," odsekl Mark a stiskl Abdalajovo rameno, aby na sebe upoutal jeho pozornost. „Jak to, že jsi sem přiletěl, chlapče?"

„Abych… abych zachránil otce přece!"

„Aha." Mark šlehl pohledem po Abdalchargovi. „A odkud jsi věděl, že mu hrozí nebezpečí?"

„Řekl mi to Elchor, kapitán Brusutchovy pěsti, a dovolil mi vzít si bitevník. Jen jsem… mu musel slíbit, že o tomto jeho dobrém skutku nebudu nikde mluvit a vezmu vinu na sebe, kdyby se to prozradilo. On přece nesmí poslat jednoho svého vojáka na druhého!"

Abdalcharg na několik vteřin ztratil řeč. „To přece…"

„Tak," přikývl Mark. „Nejdřív určil za členy osádky našeho transportéru vojáky, kteří pocházeli z horských klanů, a potom za námi poslal Onzaku. Ta měla vyřídit vás, Abdalchargu, a ji potom Abdalaj…"

„Ale proč?"

„Nic vás nenapadá?" utrousil Mark.

I Onzakaorg přestala zírat do stropu. „Chce se nás zbavit?"

Mark přikývl. „Podle všeho ano. Nejspíš taky usoudil, že pro něj bude výhodné, když to bude vypadat jako meziklanová válka."

„Znovu se ptám, proč by to dělal?" namítl Abdalcharg.

„Uvažujte se mnou! Dva vládci jsou pár měsíců po sobě zavražděni. Po nějaké době zahyne většina lidí hlásících se k horským klanům. S nimi i potenciální dědic trůnu…"

„Zůstala jsem já," vyhrkla Onzakaorg.

„Na tebe by taky došlo," přerušil ji Mark. „Někdo zavraždil Fatemaldoru. Po našem příletu na Iladamani poštval Elchor Onzaku a vojáky z jejího klanu proti Abdalchargovi. Ve chvíli, kdy se dá předpokládat, že Abdalcharg je už po smrti, přilétá Abdalaj, aby se pomstil, a pro případ, že by Onzaka nebo Abdalaj přežili…"

„…přicházejí z východu šajtani," vydechl Abdalaj v otcově náručí.

Mark nesouhlasně zavrtěl hlavou. „Tady si nejsem jist, co je mohlo přimět k tak nelogickému jednání. Muselo jim přece být jasné, že ten útok pro ně bude znamenat výrazné zdecimování početních stavů…"

„I pro nás!" ozvala se Onzakaorg.

„Ano.“ Mark přikývl, ale z tónu jeho hlasu bylo znát, že tak docela nesouhlasí. „Jenomže pro Iladamany ztráta tří set, ani třeba deseti tisíc bojovníků, nebo třeba celého klanu neznamená konec jejich kultury. Předpokládám ale, že šajtanů zas tolik není, a kdyby došlo k jejich drtivé porážce, zbude jich už jen pár. Budou se ukrývat někde ve skalách kolem Solných jezer a už nikdy nebudou hrozbou. Stanou se lovnou zvěří pro pouštní klany a nakonec zmizí z povrchu planety úplně.“

„Co tím chcete naznačit?“ zeptal se lord vyslanec.

„Někdo je poštval, Abdalchargu. Něco jim slíbil, nevím co…“

„Podle vás Elchor?“

„Nikdo jiný mě nenapadá!“

„Ale i kdyby za tím vším byl Elchor, nikdy by se přece nemohl stát panovníkem!“ namítl lord vyslanec.

„A kdo tedy?“ opáčil Mark ostře. „Kdo bude vládnout na Iladamani, jestli dojde k vraždě posledního z Brusutchů a my tady zahyneme? Žádný následník trůnu už nebude! Nastane chaos! Vaše smlouva bude k ničemu a k moci se může dostat třeba i velitel těžce vyzbrojeného kosmického křižníku. Stačí jen obrátit zbraně na Mathrib!“

„Elchor neměl možnost vraždit v harému!“

„To teprve zjistíme, až se dostaneme k vašemu pánovi a vládci!“ zamračil se Mark. „Venku se už setmělo a podle všeho se na zdejších pláních zítra strhne obrovská bitva. Musíme ještě v noci…“

„Abdalaj zemřel,“ hlesla dívka a poklekla.

„Boží oči!“ ozval se od ústí tunelu překvapený výkřik muže na hlídce. „Hej! Bitva už začala!“

***

Krčili se v ústí tunelu a vyhlíželi ven. V příšeří už nebylo keramické hlavně chrličů ohně vidět, ale ohnivé koule fosforových min přetínaly oblohu nad kaňonem, narážely do skalních stěn, hořící směs se rozstřikovala po skalách a stékala po nich do údolí. Tam dole už zuřil boj muže proti muži. Bzučení železných hvězdic zanikalo ve smrtelném chropotu umírajících, plameny z termických zbraní halily šajtany do smrtelného objetí a odlesky ohňů poskakovaly po vlnitých ostřích hadích dýk…

„Naši bojovníci drží linii,“ promluvil Abdalcharg. „Vědí, co je v sázce! Ale ví to i Elchor! Šajtani jsou nebezpečím pro všechny.“

„Možná jim něco slíbil,“ pokrčil Mark rameny.

Z chodby za nimi se ozvaly spěšné, klopýtavé kroky a Onzakaorg se vynořila ze tmy. „Hotovo, stačí to jen odpálit!“

Mark přikývl. „Abdalchargu, jste připraven?“

„Sto či dvě stě kroků ujdu, ale pak už budu potřebovat pomoc!“

„Jdeme!“ zavelel Mark a osmičlenná skupina, jeden za druhým, opustila hrobku iladamanských vládců.

Jako poslední vyklouzla do tmy, ozářené narudlým a bílým přísvitem vodopádů hořící tekutiny stékající ze skal, Onzakaorg. Před chvílí vyhrabala zpod spálených těl výbušniny, pomocí nichž chtěli bojovníci horských klanů zavalit chodbu a uvěznit Abdalcharga uvnitř. V ústí tunelu se obrátila a výstřelem z termické pistole zasáhla bimetalový spouštěč. Z tunelu vyšlehly plameny a dunivý rachot a mračno prachu doprovodily sesutí skalního stropu.

„Od této chvíle jsme mrtví. Jestli nám na to skočí, mohli bychom se dostat do hlavního města bez nesnází,“ vysvětlil Mark ostatním. „Teď nás hlavně nesmí nikdo poznat a pak už můžeme jen doufat, že nás Brusutch V. vyslechne a postaví se na naši stranu!“

Abdalcharg jen potřásl hlavou. „Náš pán a vládce vyslechne Marka Stonea, i kdyby osočil jeho vlastní matku. Jestli se dostaneme až do Mathribu, Elchor bude muset sníst houbu pravdy a pak bude vyslechnut. S takovou drogou v krvi není možné lhát!“

***

Koule žhavé hmoty se rozstříkla po zemi sotva padesát kroků před nimi a písek vzplanul jako v prastarých ságách o bitvě boha války a bohyně vulkánů. Uhnuli před ohněm ještě víc do svahu, ale dostali se tak na oči všem, kteří na dně údolí křížili zbraně.

„Rychle!“ křikl Mark. Ustoupil ze stezky a počkal, až kolem něj všichni přeběhnou dál. „Veď nás, Rayi!“

Vyhýbali se dohořívajícím kalužinám fosforové hmoty, několikrát tasili své hadí dýky a mlčky, se rty semknutými vztekem nad svou bezmocí, míjeli mrtvé…

Ozval se smrtelný výkřik a chropot jako v těch nejhrůznějších snech.

„Stůjte,“ sykl Ray. Ztuhli a čekali. Pár kroků před nimi šajtan proťal hrdlo pouštnímu bojovníkovi a teď možná srkal jeho krev.

Baterie chrličů ohně vychrlila své střely v ten nejméně vhodný okamžik. V údolí najednou bylo světlo jako ve dne. Sotva deset kroků před Rayem se nad mrtvolou vztyčil android, dobře o hlavu vyšší než on, a se zájmem se na něho podíval. „Ty nejsi Iladamani!“

„Senzory máš v pořádku,“ odtušil Ray.

Další fosforové miny přeletěly údolí a rozprskly se kdesi na druhé straně mezi artilerií šajtanů. Znovu se zešeřilo a nepřítel se rozplynul ve tmě.

„Jdeme!“ křikl Ray. Temnotu před ním prořízl paprsek z jeho dezintegrátoru. Zadunění těla a šustění sypajícího se písku jim prozradilo, že cesta je volná.

„Teď nahoru,“ uslyšel Mark Raye, jak vpředu upozorňuje na změnu směru. Vystupovali svahem navátého písku, červený prach se pod nimi bořil, a když se opřeli o písek rukou, cítili mezi prsty krovky a drsné panožky tvorů prchajících z ohnivého pekla.

Čím výš stoupali, tím víc ubývalo písku. Museli se proplétat mezi skalními jehlami, vydrolené kameny jim zůstávaly v ruce a jejich ostré hrany jim rozehrály dlaně. Konečně se vyškrabali až nahoru, přímo mezi křovinaté sukulentní

rostliny.

„Držte se při zemi!“

Po levé straně minuli šestikolky a řadu keramických hlavní, jejichž siluety se rýsovaly na pozadí požárů dole v údolí. O padesát kroků dál, za terénním skokem, se vozidla kryla před střelbou nepřátel. Ray ještě chvíli kličkoval mezi keři, až se dostal na místo, kam nebylo z pozic pouštních klanů vidět. Posadil se na zem, aby počkal na ostatní. „Musíme do Mathribu, a pěšky tam nedojdeme. Ukradneme jedno z těch vozidel. Bude to na vás, Abdalchargu. Musíte zjistit, který z transportérů má nejvíc energie či pohonné látky… Víte jak?“

Lord vyslanec přikývl a s bolestivým zasyknutím se zvedl.

Nevybírali si dlouho. Motor naskočil a jeho zvuk zanikl ve vzdáleném křiku lidí a syčení letících fosforových min. Ray pokývl na znamení, že už pochopil systém řízení, zaujal místo za ovládacím krystalem a šestikolka vyrazila z řady ostatních. Po pár desítkách metrů Ray prudce stočil řízení doleva a podle kompasu zamířil přímo tam, kde se na obzoru ukrývaly věže Mathribu.

***

Na severu zesvětlela obloha a vzdálené hřmění bitevníků připomínalo přicházející bouřku.

Onzakaorg smutně pohlédla na nepojízdnou šestikolku. „To jsou helijety z Brusutchovy pěsti.“

Mark pokývl.

„Elchor nejspíš usoudil, že šajtani splnili svůj úkol a ty a Abdalcharg jste po smrti. Už nemá konkurenty a teď je třeba ze sebe udělat hrdinu a zachránit Mathrib…“

„Myslíš, že je zmasakruje?“

Znovu přikývl. „A taky se bude chtít přesvědčit, že za závalem jsou opravdu naše těla. Najde ale jen Abdalajovo. Pak po nás půjde.“

„Já mám strach, Marku.“

„Neboj se. Tohle je země pouštních klanů a Abdalcharg je jejich prvním mužem. Už brzy se vrátí s buvoly i lidmi, které potřebujeme. Potáhneme do Mathribu s karavanou. Bude to trvat možná dvacet dní, než obejdeme všechny obchodní zastávky, ale karavana, která by mířila přímo do hlavního města, by byla nápadná…“ Přitiskl ji k sobě a políbil do vlasů. „Neboj se, ty s námi nepůjdeš. Zůstaneš v první oáze. Až bude po všem, vydáš se do Mathribu taky.“

„Za tebou…“

Zavrtěl hlavou. „To už budu pryč.“

Cítil na rtech její slzy a už nepromluvil ani slovo. Zatímco ji tiskl k sobě, jeho zraky byly upřeny k severnímu obzoru, kde bitevní helijety z Brusutchovy pěsti decimovaly armádu masožravých androidů.

12

Holohlavá dívka se zatočila na patě, mrknutím zkontrolovala, jestli je všechno v pořádku, a zamířila ke dveřím.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se Mark.

„Pane?“

„Ptám se na tvé jméno. Chtěl bych ti poděkovat, jenomže vlastně nevím komu.“

„Poděkovat, pane?“ vykulila veliké temné oči. Nádherný oblouk obočí zdůrazňovala černá linka, dodávající jejímu pohledu nádech vyzývavosti. „To Abdalcharg nařídil, že vám máme ve všem vyhovět. Že prý brzy předstoupíte před našeho pána a vládce… Teď se ale všechno asi odloží. Včera pozdě večer prý dorazil do města kapitán Elchor, vítěz nad šajtany. Přivezl těla těch, co v boji padli. Dnes večer je spálí na hranici a ženy budou plakat až do rána.“

„Víc nevíš?“

Přes rty jí přelétl skoro smutný úsměv: „A co bych měla vědět, pane? Jen to, co se říká na ulici. Jsem dcera Chalufa, jemuž patří tento hostinec, ale ten mne nikdy za dceru neuznal. Já chci…“ pohlédla na Marka. „Říkám panu Abdalchargovi, co ho zajímá, co mi vyprávějí hosté, než usnou, a jednou si možná budu moci nechat narůst vlasy a vdát se.“

Mark přistoupil k oknu. Nebyl odtud moc hezký výhled. Hostinec stál na okraji hlavního města, z oken bylo vidět do pustých dvorků, zastavených bednami, štosy velkých splasklých měchů na vodu a hory odpadků, zanášených všudypřítomným pískem.

„Měli bychom se podívat trochu po městě, Rayi, a sem se už nevracet. Abdalcharg se neozval už dva dny, a jestli ho dostali, mučením by se mohli dozvědět místo našeho pobytu.“

Ray se zvedl z křesla stojícího vedle mělké keramické mísy, v níž plavaly drobné citrónově žluté rybky se zakrnělými nožičkami. „Můj přítel by ti rád dal tolik kulatých penízů, aby sis mohla koupit svůj vlastní dům a právo nosit vlasy.“

„Za co? Tak jako tak vám mám oběma vyhovět ve všem, co si budete přát… Oba,“ dodala se sklopenýma očima.

„Ale do města nesmíme, nemám pravdu?“ promluvil zase Mark.

„Ano…“

„Ale my se tam chceme podívat, děvče… Hrome, prozradíš mi už svoje jméno?“

„Ajšana, pane!“

„Tak tedy, Ajšano, kdybychom se teď vypravili do ulic Mathribu, každý by poznal, že jsme cizinci.“

„To ano, pane,“ pousmála se dívka a nervózně přešlápla. Věděla, že tohle nesmí, že by také mohla skončit někde uprostřed pouště na obchodní stanici, kde se od kočovníků vykupují kůže ještěrek a živí hadi. A ona je hezká a tváře nemá dolíčkovaté po nemocích. Abdalcharg by nemusel žádného majitele výkupní stanice přemlouvat dlouho, aby si ji vzal pro obveselování lovců… Na druhé straně, kdyby se to nikdo nedověděl a ona opravdu dostala tolik kulatých penízů…

Konečně se rozhodla: „Musíš mi slíbit, pane, že se za mne přimluvíš, kdyby se to doneslo Abdalchargovi!“

Mark se usmál: „Přimluvím se za tebe u vašeho pána a vládce!“

„To ne, pane," zavrtěla hlavou. „To bych taky mohla skončit v harému, a já chci děti, víš…" Tiše si odkašlala. „Jsou tam prý i ženy, na něž se za celý jejich život nedostalo. A já chci mít každý den svého muže vedle sebe…" Mrskla sebou a vyběhla ze dveří. „Počkejte, něco přinesu!" ještě zaslechli a už byla pryč.

***

„Tudy," pípla Ajšana a sama se postavila do čela skupinky.

Mark udělal první opatrný krok v ženském smutečním šatu a hlasitě vydechl. „Žádná legrace to není," zamručel sám pro sebe.

„Nešlapej si na lem," vzkázal mu telepaticky Ray. Sunul se za ním o nějakých dvacet kroků pozadu. Cesta na ghát, cihlovou plošinu, na níž Mathribští spalovali své mrtvé, byla nekonečná.

„Takhle si z toho města moc neprohlédneme!"

„Buď rád alespoň za to. Ve smutečním šatě se chodí jenom sem. Všude jinde bys musel mít odhalenou tvář!"

„Hranice už je připravena," přerušila jejich telepatickou komunikaci Ajšana a ukázala před sebe. I ona měla na sobě cosi na způsob burky, hábit od hlavy až k patě v šedé barvě smutku.

Ostatně nebyli sami. Ze všech uzoučkých uliček, ústících na širokou, cihlami dlážděnou cestu, vycházely ženy a spěchaly k místu, kde měly při západu slunce začít pohřební slavnosti.

Mark s Rayem se nechali nést davem. Ajšana se jim na chvíli ztratila někde mezi ostatními, ale pak je zase dostihla a každému vtlačila do ruky otep jakýchsi žlutých, šedě žíhaných kvítků. Naklonila se k Markovi.

„Musela jsem za to dát dva peníze," špitla. „Bez toho kvítí byste se nemohli přiblížit až k rakvím! Musíte je tam položit na tělo toho, jehož jste si nejvíce vážili!"

„Až k rakvím se cpát nebudeme!"

„Asi budete muset, pane," špitla Ajšana znovu a odmlčela se, když se k nim přiblížila nějaká žena s plnou náručí květinových otepí a nabízela je k prodeji.

„Proč?" sykl Mark, když se vzdálila.

„V bitvě se šajtany prý padl syn Abdalcharga. Leží tam v rakvi také."

„To je pravda," pokývl Mark.

„Řekli mi to u krámku," drmolila Ajšana dál. „Taky to, pane, že jako hrdina v té bitvě zahynul i Abdalcharg!"

Mark sebou trhl a otočil se na ni. „Leží tam taky?"

„Ano. Jenomže málokdo jej někdy viděl zblízka, takže skoro nikdo nepozná, kdyby to nebyl on, ale jen někdo jemu podobný. I náš pán a vládce bude stát příliš daleko od rakve.

„Dostali ho," zasyčel Mark nenávistně. „Jsi statečná dívka, Ajšano!"

„Boží oči! Snad ano, pane."

***

Had kvílících a naříkajících žen jako by nikde nekončil a nikde nezačínal. Vinul se mezi rakvemi s mrtvými a uprostřed něho i Mark a Ray.

Na stupních obrovského amfiteátru, vystavěného kolem dokola ghátu, na němž stála připravená hranice, přešlapovali muži všech klanů a chaotickými výkřiky jmen mrtvých a zvedáním hadích dýk nad hlavy jim vzdávali čest.

Na dřevěné pódium, dosud prázdné, potažené suknem v modré barvě Iladamani, vystoupili dva trubači a z rohů pouštních buvolů zaduněl zvuk, až sebou Mark překvapeně trhl.

V té chvíli se davu ukázal pán a vládce Brusutch V., následovaný svou matkou Dorjanou a mužem, jehož Mark okamžitě poznal. Kapitán Elchor důstojně vystoupal po cihlových schodech na pódium a postavil se po pravici chlapce, jenž vládl Iladamanské říši.

Lidský dav strnul mezi vystavenými rakvemi a přestal se pohybovat.

„Rayi? Vidíš na Abdalcharga?"

„Překáží mi lidi ve výhledu. Zkusím se dostat blíž."

„Iladamani!" zaduněl hlas mladého panovníka, znásobený zatočenou hlásnou troubou. „Ti, co tu leží, zemřeli, aby zabránili šajtanům probít se z končin, kam je kdysi zatlačili vaši a moji předkové. Mnoho mužů zahynulo a my je dnes vyprovodíme do Země smrti, kde je čekají stáda dobytka a boží panny, jež zjihnou pod jejich zrakem. Našich bratrů by ale padlo víc, nebýt prozíravosti kapitána Elchora, který včas odhadl, co znamená rudá záře nad pouští, vyhlásil na kosmodromu poplach a dal příkaz k průzkumu a později i k útoku. Je to hrdina a muž na svém místě! Dostane se mu cti, stejně jako by se dostalo mému prvnímu rádci a lordu vyslanci Abdalchargovi, jenž bok po boku se svým synem a s ostatními bránil naši zemi…"

„Je to skutečně Abdalcharg, Marku. Zřejmě ho dostali dřív, než se stačil sejít s Brusutchem. Ten kluk vůbec neví, co se ve skutečnosti stalo."

„Musíme něco vymyslet! K panovníkovi do paláce se nedostaneme, Elchor ví, že se naše těla nenašla, a bude mít všude svoje lidi! Právě teď je nejlepší příležitost, tak blízko k tomu klukovi už nebudeme! Musíme všechno vsadit na jednu kartu!"

„To je velké riziko, Marku."

„Zajišťuj mě, Rayi! Když mě dostanou, zkus to ty!"

„Želíme mrtvé našeho společného národa," duněl nad ghátem hlas Brusutcha V. „Ale během bitvy se ztratili i dva muži, jejichž síla a rozum měly osvětlit smrt mého otce a děda. Kapitán Mark Stone a jeho bratr Ray…"

„Bratr?" zasmál se Ray.

„V téhle době je lepší neříkat lidem celou pravdu, Rayi!"

„…Oba dva zmizeli v oblasti, kde probíhala bitva. Android Ray a kapitán Mark Stone, pozemšťan, jehož mise mohla odstartovat novou kapitolu našich vztahů s Pozemskou unií. Protože pořád hrozí, že nás jednou objeví válečné křižníky

říše, jež kdysi ze svého středu vypudila mého předka… Na paměť těch, kteří zemřeli!“

Válečníci iladamanských klanů, tísnící se na stupních amfiteátru, vytáhli zpod svých burnusů malé kožené měchy s nějakým nápojem a společně vykřikli poslední pozdrav padlým.

„Napijte se, bojovníci, a já učiním stejně!“ Brusutch V. obřadně přijal měch z rukou hrdiny Elchora a předal mu svůj. Zřejmě to byl zavedený zvyk a Elchor s ním počítal dopředu…

Jed… mihlo se Markovi hlavou.

„Na mou památku nepijte, pane a vládce!“ vykřikl Mark. Chytil se okraje nejbližší rakve a vyhoupl se nahoru. Najednou stál dobře půldruhého metru vysoko a nikdo jej nemohl přehlédnout. Déle nečekal. Strhl si burku a ženy kolem rakve poděšeně odskočily stranou. Muži na amfiteátru odhodili měchy a tasili hadí dýky.

Brusutch V. zvedl zrak, aby se podíval, kdo ruší obřad, a radostně se usmál: „Mark Stone!“ vydechl a díky skvělé akustice v amfiteátru ten vzdech dolehl ke všem uším.

„Nepijte to, pane!“ křikl znovu Mark. Odrazil se a přeskočil nad hlavami žen na další rakev, blíž k pódiu.

„Proč ne?“ zahřměl amfiteátrem hlas rozrušeného Elchora.

„Pozor, Marku! Za bezdůvodné obvinění je tady smrt, z toho by tě nevysekal ani Brusutch, kdyby se ukázalo, že tam jed není!“

Mark přeskočil ještě na další rakev a rozhlédl se. Byla poslední, od pódia jej dělil už jen dav. Dolů mezi lidi se mu teď nechtělo. Ray by jej tam nemohl jistit a ruka s dýkou se může vynořit odkudkoli. Zůstal stát na té poslední. Mrtvoly v rakvích z větší části zakrývalo dřevěné plato, ale bylo jim vidět do tváře.

„Stojíš zrovna na Abdalchargovi, Marku!“

Mark ukázal pod sebe a pak na pódium. „A proč ano, kapitáne Elchore? Proč by měl připít na paměť padlým z měchu, který mu podal ten, kdo šajtany od Solných jezer povolal? Proč by měl pít na paměť Abdalcharga, který ještě přede dvěma dny, tedy dávno po bitvě, byl živý a vypravil se ke svému pánu a vládci, aby jej zpravil o tvé zradě?“

„Nepij to!“ třeskl amfiteátrem hlas Dorjany, Brusutchovy matky. Vzala synovi z rukou měch a zase důstojně ustoupila na místo náležející matce panovníka.

„Není v tom jed,“ zavrčel Elchor a natáhl ruku po měchu. Dorjana mu jej podala a vyzývavým gestem jej pobídla, aby se napil sám.

Elchor si přiložil náústek ke rtům a najeden ráz vypil skoro celý obsah. „Nic si nepřeji víc, než aby můj pán a vládce žil!“ vykřikl a odhodil poloprázdný měch do davu. „Ale někdo vraždí muže tvé rodiny, Výsosti, a kdyby se tak stalo i tobě, dostaly by se k moci rody, za jejichž vlády by našemu národu hrozily jen ústrky.“

„Našemu národu?“ rozkřikl se chlapec a v náhlém rozrušení vyťal kapitánu Elchorovi políček. V tom okamžiku zafungovala zdejší akustika ještě lépe než při proslovu. „Náš národ je Iladamani, kapitáne Elchore! Ten lid, jenž přijal mé předky mezi sebe, dal jim najíst a učinil z nich své vládce! Můj národ jsou tihle lidé!“ křičel dál a ukázal na dav tísnící se před pódiem, mezi rakvemi a na stupních amfiteátru. „Oni, rozumíš, Elchore? A já se každý den stydím sám před sebou, že nemám modrou kůži!“

Řev vytryskl k obloze jako horký gejzír. Mark Stone seskočil z rakve Abdalcharga a začal se prodírat k pánu a vládci, který mu přicházel vstříc.

„Jste opravdový panovník, Výsosti,“ zašeptal mu do ucha, když se potkali na poloviční cestě.

„Díky, pane,“ lehce se uklonil Brusutch V. „Škoda, že nepřežil váš android Ray…“

„Přežil,“ usmál se Mark.

„Ano? Je někde tady?“ vyhrkl chlapec a rozhlédl se kolem.

„Je, Výsosti.“

„A nahrával to?“

„Docela určitě,“ pousmál se Mark a podal mu ruku.

13

„Posaďte se, prosím, kapitáne Stone. Můžu vám nabídnout…“ Narudlé příšeří v trůnní síni odolávalo slabému svitu tlustých svící a vytvářelo kolem panovníkovy hlavy auru temnoty. Brusutch V. stál vedle svého vyvýšeného trůnu, opíral se o sloupek z lebek jakýchsi šavlozubých šelem a s neskrývaným nadšením shlížel na Marka, sedícího na měkkém polštáři u stolku prohýbajícího se pod tíhou lahůdek.

„Jenom ne toho létajícího tvora,“ usmál se Mark. „Abdalcharg mě cestou na Iladamani donutil, abych ho ochutnal.“

Brusutch V. se účastně usmál. „Jeden ze způsobů, jak si zkazit den. Můj otec miloval tradice a občas to přeháněl. Už jsem se – nezávisle na vašich slovech – rozhodl, že na jeho počest jednu z těch tradic zrušíme. Konkrétně pojídání tohoto jídla.“

„Jste osvícený panovník, Výsosti!“

„A vy zase muž, jakých je málo.“

Mark se naklonil nad tác z leštěného dřeva a uchopil do prstů stonek číše. „Domnívám se, že důvod, proč jste mě pozval k soukromému rozhovoru pár hodin před slavnostní recepcí, je daleko závažnější než zrušení nějakého gastronomického obyčeje.“

„Ano.“ Panovník mimoděk ztišil hlas. „Kapitán Elchor promluvil.“

Mark povytáhl obočí: „Skutečně?“

„Přiznal téměř vše, dokonce i to, čemu jsem ani já sám nevěřil, byť mám ve vás naprostou důvěru. Opravdu kontaktoval šajtany, aby si sám nemusel špinit ruce vraždou Abdalcharga a jeho syna.“

„A Onzakaorg,“ dodal Mark.

„Ona žije?“ usmál se Brusutch V. „To je skvělé. Kde je teď?“

„V jedné…“ Mark se zarazil. Jeho schopnost zvýšeného telepatického vnímání jej právě varovala. V trůnní síni byl

ještě někdo… Vstal od stolku a přimhouřenýma očima se pokusil proniknout tmu v zadní části síně za trůnem. Musel jednat, ale tak, aby nevzbudil podezření a nevyprovokoval neznámého k útoku. Pokud se v této chvíli nacházel blíž k panovníkovi než on, stačil by svůj vražedný úmysl provést…

Mark vydechl. „Mám na mysli její bezpečí, Výsosti, a u nás máme pořekadlo, že i stěny mají uši. Pro případ, že by náhodou poslouchal někdo z Elchorových lidí a rozhodl se dokončit jeho úmysly. Raději vám to pošeptám, pojďte, prosím, blíž…“

Mladík se viditelně zarazil, ale zřejmě něco vytušil a bez protestu začal vznešeně sestupovat dolů.

Sestoupil sotva o pět schodů, když Mark vyrazil kupředu, popadl jej za ramena a stáhl za sebe. „Omlouvám se, Výsosti, ale někdo tu je…“

Už nestačil dořící. Za trůnem se ozval šramot a vzápětí se vzduchem mihlo tělo. Mark smýkl s chlapcem daleko za sebe a couvl za ním.

Na dlaždici, na níž ještě před chvílí stáli, dopadla šedoplavá šelma, podobná pozemské lvici, ale podstatně větší. Zatraceně větší… Se vzteklým zařváním se otočila směrem, kam jí kořist uprchla, a nahrbila se.

Mark tasil hadí dýku,..

Chlapec za ním se zasmál. Vyskočil, a teď se zase pro změnu on vrhl před Marka. „Klid!“ křikl dvanáctiletý pán a vládce a výraz v očích šedoplavého zabijáka se změnil. „Klid,“ řekl znovu konejšivě chlapec a udělal krok k šelmě s rukou nataženou před sebou. Zajel prsty do naježené srsti na krku a s úsměvem se otočil k Markovi. „Pohladte si ji, kapitáne Stone. Jmenuje se Slečna Swansonová.“

„Prosím?“ I přes šok, který právě zažil, se Mark musel pousmát.

„Co je na tom zvláštního? Pojmenoval jsem ji po vaší snoubence.“

„Vždyť jste ji nikdy neviděl. Ani na záznamech z mých misí nikde není…“

„Ale ano,“ mávl panovník rukou. „Na dvou je. Pamatuji si vaše dobrodružství lépe než vy sám. Není taky divu, na rozdíl od vás jsem každou misi prožil pětkrát šestkrát… Je tu ještě někdo jiný, kapitáne Stone?“

Mark zavrtěl hlavou: „Jestli byl, tak už není.“ Loupl očima po šelmě. „Kolik toho sežere za den?“ zeptal se, spíš aby ukázal, že nemá strach, než že by ho to zajímalo.

„Při tomhle jejím povalečském životě moc ne. Její příbuzní loví u jezer daleko na jihu velké běhavé ptáky a lidí. Je to jejich přirozená strava, ale Slečna Swansonová je zvyklá na maso pouštních a horských buvolů. I když…“ Zabořil tvář do šedoplavé srsti a vydal ze sebe zvláštní mazlivý zvuk.

Mark se cítil v přítomnosti té nadlvice nesvůj. „Vrátím se k tématu, Výsosti. Říkáte, že se Elchor ke všemu přiznal. Pak je třeba dohodnout dobu, kdy mě a Raye váš koráb zase dopraví zpět na Gatagéwu, kde zůstal můj astronef.“

„Nespěchejte tolik. On nepřiznal úplně všechno,“ překvapil ho Brusutch V. a velitelským gestem poslal Slečnu Swansonovou zpátky na její místo. Vzala to oklikou, otřela se o Marka, jako by ho chtěla pozlobit, jediným skokem se přenesla nahoru k trůnu a zmizela v šeru za ním. „Elchor všechno zorganizoval, po vraždách mého děda a otce jsem měl přijít na řadu já. Nepřál si na trůnu nikoho z původního obyvatelstva, a tak se pokusil zrušit platnost dávné smlouvy tím, že zlikviduje všechny potenciální následníky. Národ bez vůdců by hledal nového panovníka mezi těmi, na něž už byl zvyklý… Jeho prvotním přáním však bylo, abych já zůstal na trůnu. Dokonce těch deset dívek, které přibyly do harému v poslední době, sloužilo jemu a měly za úkol najít toho, kdo v serailu vraždil…“

Mark se zašklebil. „A vy tomu věříte?“

„Ano,“ přikývl Brusutch V. vážně. „Droga pravdy, kombinovaná s lámáním prstů, přinutí mluvit každého.“

„Pokud mu vrátíte jeho postavení, může být nebezpečný…“

„Nevrátím mu nic, kapitáne Stone,“ odvětil panovník mírným hlasem. „Dnes ráno byl Elchor popraven. Shořel v jámě s fosforovou minou. Stejnou smrtí, jakou způsobil mnoha mužům z pouštních klanů. Byli u toho, aby se mohli přesvědčit, že má spravedlnost platí na Iladamani pro všechny.“

Mark mlčel. Byl to jiný svět, a jak mohl soudit, zřejmě spravedlivější než ten jeho.

„Z toho, co nám prozradil výslech Elchora, vyplývá, že vaše mise, kapitáne Stone, není u konce. Čeká na vás můj harém. Ženy všech ras a všechny jsou prý krásné, že se na ně i bozi usmívají!“

Mark chvíli počkal, než se zeptal: „A Ray?“

„Myslel jsem, že vás o této věci informoval už Abdalcharg… Na Iladamani se za léta teroru ze strany šajtanů vyvinula nenávist k umělým tvorům – a je lhostejné, zda pocházejí z Denebského císařství nebo z Pozemské unie jako váš Ray. Oba dva víme, a ví to i moje matka, a to je v tuto chvíli rozhodující, že váš android je schopen sexuálního styku. Možnost, že by k něčemu takovému došlo mezi ním a některou z harémových žen, je z těchto důvodů tou nejzvrhlejší fantazií, jakou si může obyvatel Iladamani vůbec vymyslet.“

***

„Ano,“ přitakal Brusutch V. „Abdalcharg toho víc nevěděl. A pokud vám prozradil nějaké podrobnosti týkající se vražd, pak to byly jen jeho dohady a dvorské řeči. Nějaké kolovaly mezi lidmi ve městě, jiné mezi ženami v harému… Když před necelým rokem vynesl vrchní eunuch ze zahrad serailu tělo mého děda Brusutcha III., přiznám se, že mi to bylo celkem jedno. Neměl jsem ho rád. Miloval lov a zbytečné zabíjení. Zvířat, samozřejmě. Vražda mého otce proběhla za stejných okolností a stejným způsobem.“

„Viděl jsem zranění vašeho otce v hrobce,“ poznamenal Mark.

„Napadlo mne, že byste si jejich těla měl prohlédnout. Kdyby oba zabila některá z harémových žen, ať už z jakéhokoliv důvodu,“ pokračoval panovník, „a pokud připustíme, že by vládla dostatečnou silou, aby dokázala způsobit takové zranění – neudeřila by jednou, ale několikrát. Ženy to tak prý dělají…“

Mark přikývl. „Je to tak.“

„Obě těla byla nalezena v Hlubině rozkoše…“

Mark zpozorněl. „Co to je?“

„Sklepení pod zahradami serailu,“ odpověděl chlapec. Natáhl se k tácu a po chvíli rozmýšlení si vybral zákusek s růžovými plody morušky. „Proč se tomu tak říká, nevím. Serail jsem ještě nenavštívil, natož jeho podzemí. Matka mi ale naznačila, že v tom sklepení jsou i pancéřové dveře ke komnatám hadích žen. Dal je před sto lety přivézt můj prapraděd a dodnes jsou prý mladé a krásné… Já bych se jich ale bál dotknout.“

„Vyslýchali někoho?“

„Kdo?“ zasmál se chlapec. „Může nějaký obyčejný vyšetřovatel navštívit serail? A může harémová žena opustit zdi paláce?“

„A co vrchní eunuch? Ten, co našel mrtvé?“

Brusutch V. si povzdychl. „Vrchní eunuch, stejně jako ostatní kleštěnci, je němý. Tak to musí být. Tradice, tradice, tradice…“

„Když dovolíte, Výsosti, vydal bych se do serailu hned ráno. Předpokládám, že bude většina obyvatelek ještě spát a já budu mít větší klid si tam všechno projít, dřív než se začnu vyptávat.“

„Všechno to tam neprochodíte ani za dva dny. Ale budiž,“ usmál se chlapec. „Pak mi musíte povědět, jaké to tam bylo…“

***

Vrchní eunuch sňal z krku klíč na zlatém řetězu. Zakvedlal s ním v zámku a dveře se otevřely.

Zářivé světlo modrých svící, ztisíceronásobené křišťálovými kužely visícími nad každou z nich, udeřilo Marka do očí. Ucítil, jak mu vrchní eunuch věší na prsty proplétaný řemínek s klíčem a sám mizí mezi velkými mísami z hlazeného zeleného pískovce, z nichž se do všech stran rozlézaly tlusté lodyhy okrasných sukulentů, uměle upravované do tvaru připomínajícího houbu, jejíž hlava je složená z mozaiky drobounkých tlustých lístečků.

Eunuch zmizel a Mark zůstal stát na prahu vstupního atria. Zavěsil si klíč na krk a usoudil, že nastal čas se porozhlédnout. Jeho předpoklad, že tak brzy ráno budou chodby serailu ještě prázdné, se ukázal jako bláhový. Dívky, jež tu ještě před chvílí snídaly a házely si létajícím kotoučem, teď zaraženě postávaly na okraji trávníku a úkosem na něj hleděly, jako by nechtěly věřit svým očím.

Lehkonohá namodralá venuše se sněhurkově bělostnými vlasy svázanými bleděmodrou stužkou přejížděla špičkou nohy po dlažbě před sebou: „Jediný muž, který sem přijde, by měl být pán a vládce říše Iladamani,“ konečně promluvila, když už se jí zdál Markův pohled nepříjemně dlouhý.

Mark se usmál a zdvihl nad hlavu list s vladařskou pečetí. „Každý muž s výsadou navštívit serail je pro vás pán a vládce!“

Šum hlasů poznenáhlu umlkal. Mark uchopil její dlaň do své a úsměvem ji vybídl, aby pro tuto chvíli zapomněla na družky a medové zákusky.

Nechala se odvést, ale po pár krocích to už byla ona, kdo vedl. Mark se ani nepokoušel sledovat cestu, počítat, kolika chodbami prošli, kolik dveří minuli a v kolika saloncích, provoněných sladkým ranním pečivem a zeleným vínem, prohodila jeho průvodkyně s dívkami kolem stolů pár slov…

Konečně zůstala stát, položila dlaň na detektor na dveřích, jemně do nich zatlačila a vtáhla dovnitř i jeho.

„Ty jsi pozemšťan, vid?“ zeptala se, ale nečekala na odpověď. Stáhla jej k sobě na široké lůžko a poslední, čeho si Mark všiml, než se ponořil do vln rozkoše, byla kožešina pod jejími zády. Měla stejnou velikost i barvu, jakou bude mít jednou kožka z Brusutchovy čtyřnohé Slečny Swansonové. Zabořil do ní prsty a vytrhl z ní pár chlupů. Moc ho to potěšilo.

***

„Proč jsi tady, pane?“

„Abych se vyptával,“ odpověděl významně. Díval se, jak kolem pobíhá jen tak, jak mu chystá plátky sušeného rybího masa pokapané žlutou, marnivě vonící omáčkou, a upíjel husté dřeňové víno.

„A co tě zajímá, pane?“ koketně se usmála. „…Kromě toho, co jsi už zjistil?“

Ochutnal rybu a najednou nemohl mluvit ani pohnout jazykem. Chvíli to trvalo, než konečně vypudil z úst tu paralyzující pachuť žluté omáčky. „Bojíš se něčeho?“

„Ano, bojím. Někdy se sem ze zahrad vplíží had a někdy ženy, které nepatří k oblíbeným milostnicím jako já, eunuši i zbijí…“ Ztišila hlas. „A taky mi může ublížit náš pán a vládce.“

„A kdo by mohl ublížit jemu?“

Ztuhla. Přitiskla ucho na dveře do chodby a přivolala jej k sobě. „Podívej se,“ vybídla ho a sama se stáhla hloub do pokoje.

Mark zprudka dveře otevřel. Nikde nikdo. Jenom odkudsi zdálky se chodbou nesla ozvěna něčích zrychlených kroků.

Dívka zaklapla dveře a posadila se na roh lůžka. „Takže je to pravda, že v serailu zabili našeho pána a vládce?“

„Dvakrát,“ pokývl hlavou Mark. „Brusutch III. a stejně tak jeho syn, Brusutch IV., jsou po smrti.“ Všiml si jejího nevěřícného pohledu a pokrčil rameny. „Viděl jsem jejich těla.“

„A kdo teď vládne Iladamani?“

„Dvanáctiletý chlapec.“

Vyskočila. „Přiveď mi ho!“ žadonila. „Provedu ho tady a všechno mu ukážu,“ špitla bezelstně. „…A taky přestanu být obyčejnou konkubínou z patnácté chodby v jižním křídle!“

„Dokud je tu někde vrah, nového pána a vládce sem nepustí. Pomoz mi a já se mu potom o tobě pochvalně zmíním.“

Nadšeně přikývla. „Jmenuji se Gojškaberg a pocházím z klanu, jehož loviště leží až u čela jižního ledovce… To abys věděl, s kým jsi uzavřel dohodu.“ Ztišila hlas. „Jak ti mám pomoci, pane?“

„Zavedeš mě do Hlubiny rozkoše!“

Trhla sebou. „To ne!“

„Nevíš, kde to je?“

Sklopila oči. „Už jsem tam jednou byla. Není to dobré místo.“

„To už vím. Našli tam oba zavražděné.“

„Tam?“ vydechla překvapeně. „A ženy, co tam byly s nimi?“

„Nikdo jiný tam nebyl. Vždycky jen jedna mrtvola.“

Zavrtěla nechápavě hlavou: „To není místo, kam chodí muž sám. Ledaže by…“ Otřásla se. „Ledaže by se chystal navštívit hadí ženy. Ale tomu by neuvěřil nikdo, kdo někdy slyšel ten děsivý zvuk přes pancéřové dveře jejich cel.“

„Jaký zvuk?“

„Praskání korálků, pane,“ zašeptala. „Zní to jako praskání korálků.“

***

Opět procházeli chodbami vykládanými zeleným pískovcem, ale čas už pokročil a nad střechami paláce se iladamanské slunce sklánělo k západu. I v chodbách serailu se zešeřilo a u stolečků kolem fontán posedávaly dívky a se zasněným výrazem ve tváři se nakláněly nad zdobenými mísami, z nichž stoupala pára a vůně, jaká dává zapomenout na nudu. Jen občas se některá z nich vytrhla ze snění a napůl zvědavě a napůl závistivě loupla očima po Markovi a jeho iladamanské průvodkyni.

Minuli schodiště, vydlážděné nažloutlým mramorem, za nímž se nacházely pokoje odalisek, nejoblíbenějších konkubín posledního pána a vládce, propletli se zahradou, mezi keři vytesanými z kamene, a na jejím konci se Gojška opřela do těžkých dveří. Se zaskřípáním se otevřely a chodba za nimi vypadala docela jinak než ty předešlé.

„Pořád mám pocit, jako by šel někdo za námi,“ zamumlal Mark.

„Nikdo sem nechodí,“ hlesla dívka, ale stejně se ohlédla. Nejraději by se rozběhla zpátky. „Jen pán a vládce a žena, kterou si ten den vybral pro svou zábavu v Hlubině rozkoše.“

Mark si všiml velkého brouka cupitajícího kolem stěny a štítivě se přesunul na druhou stranu. „Proč to tu vypadá tak… odpudivě?“

Kysele se usmála: „Aby ta, která tudy pána doprovází, už teď měla hrůzu z toho, co přijde!“

Poslední harémová zahrada vypadala ještě odpudivěji. Keře zarůstající cestičku, návěje listí z dávno neudržovaných stromů. V suché trávě zašustili hadi vyrušení jejich kroky a plazili se pryč.

„Vedeš mě dobře?“ zeptal se Mark, když se prodrali mezi keři a zůstali stát před branou nejzapadlejšího paláce serailu.

Podívala se mu do očí: „Už jsem řekla, že jsem tu byla, pane!“

Postavil se na práh a opřel se do dveří. Odsunuly se do strany a zevnitř na něj dýchl puch zatuchliny a ještě něčeho.

„Mohu počkat tady, pane?“

„Ne. Půjdeme dovnitř oba. Kde tu ukládají svícny?“

„Tady se nesmí svítit živým ohněm, pane, ale elektrickým světlem,“ špitla ještě tišeji než předtím. „Vedle dveří najdeš vypínač. Živý oheň by mohl sfouknout průvan a potom…“ Zmlkla.

Stísněně se zasmál. „Co potom?“

„Potom bychom je potkali, hadí ženy, myslím…“ pokusila se mu vysvětlit. „I kdyby unikly ze svých cel, elektrické světlo je zažene zpět. Proto nemohou opustit tuto budovu, i slabý svit hvězd by je oslepil.“

Mark zatlačil na trojúhelník vypínače. Vestibulem paláce se rozlilo světlo a vysoko nad nimi se z šedé zdi vyloupla okna, zaprášená tak, že v šeru splývala se zbytkem stěny.

Mark vstoupil dovnitř, ale zastavil se hned na prahu.

„Do sklepa, pane,“ napověděla mu dívka. „Tam je to místo, jemuž šílenci říkají Hlubina rozkoše.“

Podzemní schodiště bylo osvětleno snad nejlépe z celého domu. Opatrně sestupovali jeden za druhým. Schodiště se kroutilo, na chvíli z něj byla chodba, měnila směr, několikrát prudce odbočila doleva nebo doprava a pak znovu začali sestupovat níž.

Z klenby stékaly kapičky vody a stěny byly potažené vrstvou seschlého slizu.

„Jsme na místě,“ zašeptala Gojška a strčila do přivřených dveří na konci chodby. Otevřely se dokořán…

„Hlubina rozkoše…“ ucedil Mark ironicky a přehlédl místnost, jejíž účel se dal na první pohled uhodnout. Sloupy se zavěšenými pouty pro ruce, zčernalé modrou krví iladamanských krasavic a rudou, jež patřila kráskám z jiných světů. Těžký dřevěný stůl uprostřed a výheň u zadní zdi, zčernalé sazemi a obložené háky a vypalovacími železy…

„Tady jsi s ním byla?“ zeptal se tiše.

Přikývla. Děsivá vzpomínka v ní vzbudila odvahu: „Brusutch III. byl šílenec, bohové ho již dávno měli sežehnout bleskem! Tehdy si nepřivedl jen mne, pane, přišly jsme sem tři, ale jenom dvě jsme se vrátily. Tu třetí vynesl vrchní eunuch na ghát a spálil ji se všemi poctami…“ Ušklíbla se. „Určitě by ji to potěšilo.“

„Vraždil?“

Přikývla. „Ano. Všechno, co bylo proti zdravému rozumu, se jemu líbilo…“ Sestoupila posledních pár schodů a protáhla se mezi stolem a ohništěm. Stěna se tam lomila a pokračovala kamsi do tmy, kam světlo zářivek už nezasahovalo. Její zaječení vzalo Markovi dech. Vmžiku byla zpátky, klopýtla o první schod, napůl se narovnala a po čtyřech se škrábala po schodech nahoru.

„Co je?“ křikl Mark. Popadl ji za ramena a přitáhl k sobě. „Co se děje, ksakru?!“

Drkotala zuby a nebyla schopná ze sebe dostat jediné slovo. Nakonec zvedla ruku a ukázala do toho tmavého kouta. Mark okamžik váhal, pak ji opřel o zeď a sám sestoupil ty poslední čtyři schody dolů. Další dva kroky – a zůstal stát. Tam docela vzadu…

V temném šeru se dal na zdi rozpoznat ještě temnější čtverec.

„Pancéřové dveře,“ vzlykla Gojška za ním. Ohlédl se po ní. Opírala se zády o studenou mokrou stěnu a bokem se

sunula po schodech vzhůru. „Jsou otevřené. Vždycky byly zavřené! Ty stvůry se musí někde tady skrývat!“

V tu chvíli by byl Mark nejraději proklel okamžik, kdy dostal na planetě Rhulů od společenství inteligentních rostlin dar telepatického vnímání, lepšího, než má kterákoli lidská bytost. Z té tmy tam vzadu proti němu vytryskl proud zloby a nenávisti. Ochromila jej jakási nevysvětlitelná hrůza. Na čele ucítil kapky studeného potu a na okamžik ztratil rovnováhu.

Gojška už sebrala sílu, odlepila se od zdi a jako smyslů zbavená vyrazila po schodech nahoru.

„Tamtudy se chodí k hadím ženám!“ zaječela, ale to už Mark pochopil. Napadlo ho, že je dobře, že se ty obludy ukryly před světlem tady, a ne v nějakém výklenku, jichž bylo na schodišti nepočítaně.

Ani on tu nemínil zůstat. Opřel se o zeď, s pohledem upřeným do tmy couval až ke schodišti a pozpátku vystoupil pár schodů nahoru. Pak teprve se otočil a vyrazil za dívkou. Nedokázala běžet rychle, stačilo pár desítek schodů a dohnal ji.

V tu chvíli jim někdo venku u vchodu zhasl světlo.

„To ne,“ uslyšel před sebou Gojščin hlas. Hmátl rukou dopředu a chytil ji za paži.

Zmítala se jak ryba v síti. „Musím pryč!“ zaječela. „Pusť mne, pane! Musím pryč!“

Hadí klubko té hrůzy dole pod nimi se pohnulo ke schodišti.

„Už jdou,“ zajektala mu v náručí. Cítila je taky. Muselo v tom být i cosi jiného. Šestý smysl, kterým zvířata dokážou vycítit svou smrt.

Popadl ji pevně za ruku, aby mu nevyklouzla, a vyrazil. Pamatoval si, že cestou neminuli žádnou odbočku. Nemusí se tedy bát, že někde zabloudí. Mohli jen doufat, že se některá z hadích žen neukryla před světlem někde nahoře poblíž síně…

Na poslední chvíli se zastavil, ohmatal stěnu před sebou a uhnul doprava. Na tuhle zatáčku si ještě vzpomínal, ale co dál…?

Gojška padla na kolena a najednou byla jako mrtvá.

„Co je s tebou?“ Teď nebyl čas ji křísit. Hluboko pod nimi se v černém chřtánu chodby cosi svezlo po mokrém schodu, ozvalo se zapraskání korálků a vzteklý sykot Markovi zmrazil krev v žilách.

Ohyb chodby! A další! Dva po sobě a pak čtyři schody… Ty přece byly hned na začátku! Jsou nahoře! Docela určitě!

Všude kolem byla tma. Ten, kdo jim zhasl světla, zavřel dveře, ale i tak škvírou pod nimi slabounce prosvítalo světlo zvenčí. Dost na to, aby se dalo rozeznat, kde dveře jsou. Mark se vrhl tím směrem, s dívkou v náručí se o dveře opřel ramenem a zkusil je odsunout.

Nešlo to. Jen se trochu prohnuly, zvenčí je zřejmě někdo proti otevření zajistil. „Kdo je tam?“ zařval Mark vztekle a ještě jednou to zkusil. Zbytečně. Nemělo smysl tu zůstávat.

V té chvíli se cosi dostalo pod poslední čtyři schody a začalo se škrábat nahoru… Síní se rozhlehly šouravé zvuky a praskání korálků. Mark se odvrátil od stěny a udělal několik opatrných kroků do prostoru, temného jak doupě samotné smrti.

Nerad by vběhl hadí ženě do náručí, ale ztrácet čas vyrážením dveří si nemohl dovolit. Musí to zkusit jinde! Uskočil do strany, aby zmátl tu věc za sebou, a vzhlédl. Tam nahoře byla přece okna! Špinavá, zanesená prachem, mrtvým hmyzem a ptačinci… Někde tu musí být schodiště nahoru!

Zatřepal s Gojškou a zase popoběhl pár metrů. „Kde jsou schody do patra!“ zařval. Ve tmě neviděl, jestli otevřela oči, ale vzlykla a její dech se zrychlil.

„Slyšíš? No tak, bylas tu přece už dřív!“

„Vzadu,“ zašeptala. „Pamatuji se, že vzadu, naproti východu…“

Zapraskání rozšlápnutých korálků se ozvalo hned ze dvou stran. Obkličovaly ho! Věděly o něm a tma byla jejich živlem. Bylo to jako hra na slepou bábu. Hrozivě skutečná… Vztekle zaklel a rozběhl se do tmy. Tím směrem, kde by měly být schody nahoru.

Trefil se napoprvé, ale klopýtl o koberec, který kdysi někdo stáhl ze schodiště dolů. V pádu pustil Gojšku, ale hned se bleskově překulil na bok a vstával. „Kde jsi?“ sykl a zašátral kolem sebe.

„Tady, pane!“ vzlykla.

Hmátl do tmy, chytil ji za cíp tuniky a přitáhl k sobě. „Pojd!“ Ruku v ruce začali klopýtat vzhůru. Schodiště se trochu stáčelo a temný obdélník velkého okna, zanesený špínou tak, že sklo nepropouštělo světlo dovnitř, spatřili až skoro nahoře.

„Jsme tam,“ vykřikla udýchaná Gojška a na okamžik přestala dávat pozor na cestu. Zvrtla se jí noha, ztratila rovnováhu a rozhodila ruce do stran. Sáhl po ní, ale pozdě. Uslyšel, jak dopadá na schody a sjíždí po nich dolů. Jeden schod, druhý, třetí…

Snad se mu to jen zdálo, že ve tmě pod ním se cosi pohnulo.

„Je tady! Už je tady!“ zaječela a začala se drápat zpátky nahoru. „Jde za námi!“

Dřepl si, jednou rukou se opřel o schod a druhou natáhl do tmy pod sebou…

Dotkl se dívky, v prvním okamžiku instinktivně ucukl, ale hned ji zase našel, přitáhl ji k sobě, vzal do náručí a najeden ráz vyběhl zbytek schodiště. Nahoře podvědomě zpomalil. Neuměl odhadnout, jak rychle dokáže okno otevřít. Za ta léta může být tak zanesené nečistotami, že s ním ani nepohne…

Korálky zapraskaly a Mark koutkem oka zaznamenal jakýsi pohyb za sebou. To rozhodlo. Přitiskl si Gojščinu tvář k hrudi, stáhl hlavu mezi ramena, rozběhl se a odrazil se ke skoku.

Okno vzdorovalo jen okamžik, snad desetinu vteřiny, která Markovi připadala jako nikdy nekončící hrůzyplný sen. Pak tabule praskla, okno se vysypalo a Mark i se svým nákladem vyletěl nad koruny keřů.

Harémová kráska jej táhla horní částí těla dolů. Dva metry nad zemí ji pustil do listí a sám se ještě v letu stačil narovnat. Dopadl na zem, vyskočil a divoce se rozhlédl. Nahoru se nedíval, pohledem se oknu vyhnul, ale nemohl si nevšimnout krásné plavovlasé dívky v úzkém upjatém trikotu, přepásaném širokým páskem z měňavé hadí kůže, která se opírala o zeď. Dívala se přímo na něj.

„Proč jsi to udělala?“ křikl na ni.

„To já ne,“ odpověděla nejčistší galaktičtinou. „To on,“ dodala vzápětí a prstem ukázala pod nohy.

Mark se křovisky a šlahouny prodral na polozarostlou cestičku. Na zemi u dívčích nohou leželo jako kupa loje objemné tělo vrchního eunucha.

„To on,“ opakovala neznámá, když Mark došel až k ní. Hleděla na zem, ale teď zvedla hlavu a usmála se na něj. Byla tou nejkrásnější bytostí, jakou v serailu iladamanského panovníka potkal. „Vy jste ze Země, nemám pravdu?“ špitla. „Vezmete mě domů?“

Přejel pohledem mrtvého a pak se znovu podíval na ni.

„Chtěla jsem zase rozsvítit, ale on rozbil vypínač.“ Z vypínače opravdu zbyla jen třísť plastické hmoty a pokroucených vodičů.

Mark poklekl vedle mrtvého. Na hrudi mu už mokvala modrá krvavá skvrna. Štítivě ohmatal ránu a zvedl oči k plavovlásce. „Umíš zabíjet, děvče. Kdo jsi?“

Vtom za sebou zaslechl praskot větví a šustění trávy a nervózně se ohlédl. Byla to ale jen Gojška, která se už vzpamatovala a teď se prodírala porostem za ním.

„Vezmete mě domů?“ zeptala se blondýnka znovu s pláčem na krajíčku.

„Jestli jsi to byla ty, kdo zavraždil panovníky, pak to nepůjde,“ odpověděl tiše.

Otočila se a zmizela ve vysoké trávě.

„Viděla jsi ji?“ zeptal se Gojšky. „Kdo to je?“

Pokrčila rameny. „Říká se, že pochází ze Země. Ona by asi… asi by měla nejvíc důvodů Brusutcha III. zabít. Bral si ji do Hlubiny rozkoše ze všech dívek nejčastěji…“

„A Brusutch IV?“

„Ten tam nikdy nechodil, pane!“

14

Panovníkovy zahrady na terasách vysoko nad městem zářily nad písky okolní pouště jako nádherný smaragd na červené sametové podušce.

Mark Stone se znuděně odvrátil od kamenného zábradlí a od výhledu na ploché zaprášené střížky mathribských domků. Jeho Výsost pán a vládce ochutnával kousky ovoce, namáčené v masové omáčce, a jeho matka Dorjana seděla podle dvorské etikety na tři kroky od stolku, prohýbajícího se pod váhou přesnídávky, a děkovala synovi za každé vybídnutí k jídlu.

„Mráz mi běhá po zádech,“ vydechl dvanáctiletý pán a vládce a otřel si z brady hustou šťávu. „Asi budu muset přece jen odložit svou návštěvu serailu. Když si představím, že bych se v noci procházel chodbami a některou z nich potkal…“

„Jsou nebezpečné jenom uvnitř toho jediného paláce, Výsosti,“ namítl Mark. „I světlo hvězd je prý může oslepit.“

„To říkáte vy,“ namítl Brusutch V. „A ještě taky ta vaše… hmm… průvodkyně. Sám jste mi ale před chvílí popisoval, jak vás ta stvůra pronásledovala až k oknu, i když zašlému a špinavému. Určitě propouštělo víc světelných paprsků, než nám posílají hvězdy.“

Náhle promluvila Dorjana, která až dosud mlčela, jak se na iladamanskou ženu ve společnosti mužů sluší. „Domníváte se tedy, pane Stone, že vraždil vrchní eunuch, když se pokusil zabít i vás?“

„Myslím, že ne, paní,“ pokrčil Mark rameny. „Spíš bych předpokládal, že se v dívce uvězněné v podzemí něco vzepřelo a pokusila se vzdorovat. Za určitých okolností se i slabé ženě může podařit svého trýznitele přemoci…“

„Slovo trýznitel se mi nelíbí, pane Stone!“

„Je nejmírnější, jaké jsem ochoten v tomto případě použít, vážená paní!“

„Nemohlo se to však stát dvakrát po sobě!“ přerušil rozhořívající se spor mladý panovník. „Spíš to vypadá, že někdo, kdo chtěl mého děda a otce zavraždit, vešel do paláce, rozsvítil světla a dole potom odemkl zámky ke komnatám hadích žen. Za plného světla bez problémů zase odešel a jen si vyčíhal, až tam Brusutch III. přijde s nějakou dívkou. Když byli dole, zhasl, dal hadím ženám čas k zabíjení a zase rozsvítil. Pak se zbavil mrtvoly té dívky… Vlastně možná ani nemusel, třeba si ji hadí ženy vtáhly do svého doupěte a sežraly…“

„Synu!“

„Klid, matko! To je logika, které nemohou ženy rozumět. Můj děd i otec byli mocní, ale staří muži! Jejich maso určitě nebylo tak jemné a křehké jako maso dívky z harému.“

„A pak?“ přerušil ho Mark.

„Potom vrah vynesl mrtvolu svého pána…“

„Podezříváte vrchního eunucha?“

Královna Dorjana náhle vstala a s pokorným výrazem ve tváři se obrátila na svého syna. „Již půjdu. Vy jste muži, rozprávějte sami o takových věcech. A vás prosím, kapitáne,“ otočila se na Marka, „abyste mne ohledně svého dotazu týkajícího se našich svatebních obřadů navštívil v mých pokojích hned po této debatě. Velmi vám děkuji za společnost u svačiny…“ Důstojně vstala, ignorovala Markovo překvapení a zamířila ke schodišti do nižších pater zahrady, ukrytému v loubí rozkvetlých popínavých rostlin.

„Vy jste si u nás vybral ženu, kapitáne Stone?“ vyhrkl pán a vládce, sotva se jeho matka vzdálila z doslechu.

Mark ihned pochopil, že Dorjana použila tuto lest, aby si s ním mohla promluvit bez svého syna, a najednou neměl

stání. „Ne," řekl a upil trochu ovocné šťávy. „Ale v etnografickém institutu u nás na Zemi by mi dali co proto, kdybych jim nepodal zprávu alespoň o nějakých zdejších zvycích…"

„Tak to vás opustím," zasmál se chlapec. „Tyhle věci mne smrtelně nudí." Protáhl se a zvedl se z křesílka. „Ale aby bylo jasno, já nepodezřívám žádného eunucha. Kdyby to byl on, nebyl by teď mrtvý. Sám jste řekl, že jeho zranění se podobá zranění mého otce a děda. Musel tam tedy být ještě někdo!"

„Nikoho jiného jsem neviděl," odvětil Mark. Existenci plavovlasé krásky si nechal pro sebe. Nejdřív chtěl zjistit něco víc v archívu Abdalcharga. Na místo prvního rádce ještě nebyl nikdo jmenován, a tak počítal s tím, že mu nejspíš nikdo ani nebude bránit nahlédnout do jeho archivu. Teď to možná bude zbytečné. Královny přece vědí všechno…

***

„Vyberte si podušku a posaďte se, kapitáne Stone," vybídla ho panovníkova matka a poprvé se na něj usmála. „Tak jak se vám líbí dívky a ženy v serailu? Získal jste si už jejich přízeň?"

„Zatím nebylo mnoho času, vážená paní," uklonil se a vybral si zelený polštář s výšivkou nějakého ornamentu.

„Ctíte ženy, jste šlechetný a máte svou čest… To z vás činí člověka, který je milý mému srdci."

„Nevím, co říct," zamumlal a rychle na ni pohlédl. Určitě jí nebylo ani třicet, ale tak, jak její slova vyzněla, to určitě nemyslela. Neriskovala by přece své postavení pro flirt s pozemšťanem!

Zřejmě jeho překvapený pohled pochopila a pobaveně se zasmála. „To není lichotka, jen konstatování. Vybral jste si polštář, jehož výšivka odpovídá vlastnostem, jež jsem vyjmenovala."

„Zajímavé," zabručel pro sebe a poposedl. „Proč jste se mnou chtěla hovořit, vážená paní?"

Na okamžik se zamyslela. „Je nezbytné, abyste vyšetřování ukončil co nejdříve, kapitáne. Netušila jsem, kam až to povede, a nechci, aby se můj syn seznamoval s takovými věcmi, jaké tu vyšly najevo o Brusutchovi III., otci jeho otce."

„Promiňte mi tu neomalenost, ale stejně tak o vašem manželovi."

Zavrtěla hlavou. „Ne, tak tomu není. Řekli mi, že jste se na svých misích už s Denebany setkal, s rasou, k níž, ač si to nechceme přiznat, patříme i my, můj syn a já.

Mark přikývl.

„Řekněte mi…" Hledala slova a Mark ji předešel.

„Není to prokletí vašeho rodu. Celá ta rasa je násilnická, libující si v mučení zajatců. Podrobují si primitivnější civilizace na jiných světech, muže nutí k otrocké práci, a k čemu ženy, to vám, myslím, nemusím popisovat. Koneckonců, díky existenci harému si sama můžete udělat obrázek."

„Chci toho svého syna ušetřit," řekla. „Zabránit, aby se z něho stalo to, čím byli jeho předkové. Věřím, že to dokážu. Už jeho otec se změnil."

„Zemřel na stejném místě.

„Ano," přikývla. „A to právě nechápu! Od smrti Brusutcha III. – a ten si zasloužil umírání daleko horší – často říkal, že dá palác s Hlubinou rozkoše zbořit."

„A přece se tam vydal."

„Ano!" vykřikla skoro popuzeně, že jí skáče do řeči. „Můj manžel našel v zápiscích svého otce jméno ženy, kterou si pro ten poslední den vybral ke svým odporným orgiím. Šel za ní, ale ne proto, aby ji potrestal. Řekl, že ji pošle pryč, protože do harému nepatří. Už se nevrátil…"

„Znáte to jméno?"

„Ne…" Zakryla si tvář cípem tuniky. Po chvíli mlčení promluvila přes látku. „Najděte vraha do dvou dnů, a pokud se vám to nepodaří, pak ukončete pátrání a doporučte mému synovi…"

„…aby dal pro jistotu popravit všechny, co tam jsou?"

Chvíli váhala a pak přikývla.

„Komu chcete právě vy sahat do svědomí, paní?" Vstal a zamířil ke dveřím. Na poslední chvíli si ale vzpomněl na to, co chtěl hledat v Abdalchargově archivu: „Lord vyslanec mi při letu na Iladamani vyprávěl o agentce z Denebu, jíž se sem kdysi podařilo proniknout."

„Ta už nežije, kapitáne," odpověděla Dorjana. „Vyslýchal ji tehdy sám Brusutch III. Důkladně, to mi věřte… Je to už několik let."

Pokývl. „Myslel jsem si to. Prozradil mi ale ještě něco. Docházelo prý k obchodním kontaktům s nelegální obchodní skupinou od nás. Dodávali prý do harému ženy z celé Galaxie…"

„To je možné."

„Měl prý ty nejzvrhlejší nápady?"

„Slyšela jsem hodně a věřím tomu," pokývla odhodlaně.

„Přivezli mu i…" Mark se zarazil, střelil pohledem po dívce sedící na křesílku za královnou a naklonil se k Dorjaně co nejblíž. „Přivezli mu i…" poslední slovo jí zašeptal do ucha.

„Boží oči, to ne!" Zalapala po dechu. Vyskočila z podušek a vyběhla z komnaty. Hned se ale vrátila a gestem jej vyzvala, aby ji následoval. Proběhli síní, v níž na zdech visely lovecké trofeje, hlavy a kůže obojživelných ještěrů z jižních močálů. V levém zadním rohu Dorjana stiskla tajné tlačítko v oku vycpané hlavy jakési obrovité kočkovité šelmy. Netrpělivě škubla rameny, než se ukryté dveře vysunuly do strany.

„Pojdte za mnou, pane Stone!" řekla a vstoupila dovnitř. „Tohle je archiv harémových žen," pokračovala a pohlédla na něj. „Myslím, že vím, o koho jde," sykla a bez zaváhání sáhla do police nalevo od vchodu. Hodila na stůl černé kožené desky a otevřela složku na první stránce. Z fotografie se na Marka usmívala plavovlasá princezna. „To je ona," štěkla Dorjana. „Jmenuje se prý Halka, ale asi to bude…"

„Ano," pokývl Mark. „Typové označení."

***

„Rayi?“

„Že ses taky ozval, Marku! Jak pokračuje vyšetřování? Přiznám se, že mě to nejdřív dost mrzelo, že jako android nemám do harému přístup, ale teď už jsem si tady získal pár přátel. Ajšana si koupila právo nosit vlasy, už má na hlavě roztomilý kartáček a je mi za něj čím dál vděčnější…“

„Rayi, jsme ve finále. Android, typ Halka. Design velmi krásné dívky… Říká ti to něco?“

Ticho trvalo jen chvilku.

„Malá série, Marku, dva nebo tři kusy. Byly projektovány a vyrobeny jako soukromá zakázka pro jisté významné politiky Pozemské unie.“

„Tak dva, nebo tři?“

„Původně tři, jeden by ale údajně zničen při výbuchu překladiště na Lagrange 1. Vzhledem k formulaci tvé otázky hádám, že jsi na ten ztracený kus narazil.“

„Jo. Schovává se nám, Rayi. Už zabíjela a může se to stát znovu.“

„Ty nemusíš mít obavy, Marku. Pokud nejde o androida vyrobeného pro potřeby armády, policie nebo ke zvláštním úkolům, jako jsem třeba já, má každý android naprogramovaný blok, který mu nedovolí zabít člověka. Mluvím ale o typu, jehož DNA odpovídá humanoidům pocházejícím ze Země. Zdejších obyvatel se tento blok netýká!“

„Jo, to už vím.“

Mark zaklapl černé desky a otočil se ke královně. „Jsou v harému nějaké pozemšťanky? Budeme je potřebovat.“

„Asi pět nebo šest.“ Odkašlala si. „Všechny jsou tu dobrovolně, samozřejmě.“

„Ano,“ ucedil. „Asi tak jako já…“

***

Štvanice byla připravena. Všechny podezřelé byly bezpečně uzamčeny ve svých pokojích a eunuchové byli nahnáni do síně u vchodu. Mark a jeho narychlo sebraný oddíl harémových dívek pocházejících ze Země pročesávali chodby a uzamykali je. Sektor, kde se ukrývala Halka, se zmenšoval s každým uzavřeným průchodem.

Čekal, že ta dívka se ukryje na nějakém tajném místě do té doby, než honička poleví, ale Halka se pohybovala někde před nimi. Několikrát ji dokonce zahlédli.

V poledne uzavřeli přístup do křídla se žlutými schody a o hodinu později pronikli až na zahradu. Štvanice se chýlila ke konci…

***

„Tamhle je!“

Halka nemohla projít. Vrhla se stranou, rozhrnula křoviska a skočila. Zbytečně, zeď byla moc vysoko. Věděla, že musí dál, přes zahradu a tam… Na konci zahrady už byla jediná cesta. Dveře do paláce hadích žen. A rozbitý vypínač.

„Zůstaňte tady,“ přikázal Mark dívkám shromážděným uprostřed zahrady. Už ji viděl. Plavovlasá kráska se opírala o zeď vedle dveří, za nimiž vládla tma, přinášející smrt. Pomalým krokem se k ní přiblížil. „Zabíjela jsi!“ Těkající zarudlé oči jako by se měly každou chvíli naplnit slzami.

„Nenechám se zavraždit! Ani když jsem jenom android!“

„Co se tam stalo, Halko?“

Polkla slzy. Docela jako by to byla skutečná pozemšťanka. „Přivázal mě ke stolu, odemkl zámky k hadím ženám a odešel, aby zhasl světlo. Chtěl zjistit, co se mnou udělají…“

„Dostala ses z pout a ještě jsi ho dostihla?“ hádal Mark. Přikývla. Svezla se na dlažbu a objala mu kolena.

„Vezmi mě s sebou domů, pane!“ škytla. „Přece vidíš, kdo jsem…“

„Proč jsi zavraždila toho druhého?“

Škytla. „Přišel za mnou a ptal se, co se stalo. Myslela jsem, že mě chce potrestat, ale řekl, že mě z harému propustí, protože mu nepřipadá nic odpornějšího, než aby v serailu žila androidka… Jenomže se mu ten nápad připoutat mě ke stolu a vypustit hadí ženy z jejich cely začal líbit…“ Dívka vzlykla a zvedla k Markovi oči. „Zavolal eunuchy a dal mě spoutat. Bylo jich hodně, nemohla jsem se ubránit. Řekl, že mě nechce mučit jako jeho otec, ale že ho zajímá, jak hadí ženy vypadají. S hlavním eunuchem mě odnesli do podzemí. Hadí ženy měly otevřenou celu, ale když se rozsvítilo, vrátily se do svého doupěte. I tenkrát. Slyšeli jsme, jak tam chodí… Jako teď, slyšíte?“ Celá se napjala, po kolenou se posunula ke dveřím a přiložila na ně ucho. „Jsou tam a číhají, pane!“ špitla skoro hystericky. „Možná už vědí, že je vypínač světla rozbitý…“

„K věci, Halko!“

„Nemohla jsem dělat nic, byla jsem spoutaná a ležela jsem na stole jako oběť. Odešli nahoru a za chvíli světlo zhaslo. Pak jsem uslyšela to praskání korálků…“ Mark ji pohladil po vlasech.

„A dál?“

Otřásla se jako v horečce. „…Stály už kolem mě, když se znovu rozsvítilo…“

„Jak vypadaly?“

Zvedla hlavu: „Opravdu to chcete vědět?“ Olízla si rty. „Byly čtyři a možná to světlo některým z nich ublížilo. Ale neutekly, jen couvly do tmy vzadu.“

Mark si všiml, jak se pozemšťanky z jeho oddílu stahují blíž k nim a hltají každé dívčino slovo.

„Jedna ale po mně v zuřivosti ještě stačila seknout drápem. Probodla mi stehno, ale taky přeřízla provaz, kterým mě spoutali. Vymotala jsem se a vyběhla nahoru. Potkala jsem je na schodech. První šel hlavní eunuch, ale jak mě spatřil, pochopil, co se bude dít, otočil se, popadl pána a vládce a smýkl s ním přede mne. Chránila jsem sama sebe a nemohla jsem jinak než zabíjet!“

„Já vím,“ řekl Mark.

„Eunuch zatím stačil utéct ven. Na denním světle mi už nic nehrozilo, nebyl důvod ho zabíjet taky.“

„Přesto jsi ho potom taky zavraždila!“

„Chtěl zabít vás, pane, copak jste to nepochopil? Všichni tvrdili, že určitě vypátráte, co se v Hlubině rozkoše stalo. Eunuch se bál, že taky zjistíte, jak se zachránil na úkor pána a vládce. Nedopadl by dobře…“

„To přece pro tebe nebyl důvod, abys ho zabila!“

Usmála se. „Tady mi hrozí trest a tím je smrt. Proto musím odtud a vím, že nikdo jiný než vy mě odsud dostat nemůže.“

Vzmáhající se šum hlasů Marka přinutil, aby se otočil. Královna vdova Dorjana stála pár kroků za ním a se zděšením ve tváři naslouchala slovům androidky Halky, stvořené pro potěchu Brusutcha III. „Skončíš zaživa na ghátu!“ vykřikla v té chvíli. „Jsi… Jsi…“

„Brusutch III. si liboval ve zvrácenostech, paní,“ přerušil ji Mark. „Na Iladamani je tím nejzvrhlejším činem mít v harému androidku.“

„Neustoupím, kapitáne Stone!“ rozkřikla se Dorjana. „Zabila mi muže!“ V její ruce se objevilo vlnité ostří dýky a vrhla se na androidku. Halčiny ruce se dvakrát mihly vzduchem, ale Mark stihl zabránit úderu. Sám se zapotácel, ale zůstal stát na nohou.

„Nemůžu se probít přes tebe, pane,“ zašeptala plavovláska. „Musela bych tě zabít a to nechci ani nesmím!“

Pohladil ji po tváři. „Nemůžu udělat vůbec nic, děvče.“

„Musím sama hledat řešení,“ zašeptala. „Někde ve sklepě je vchod do kanálů a kvůli přítomnosti hadích žen jej nikdo neudržoval. To je moje jediná šance.“

„Ne,“ zavrtěl hlavou. „Není žádná!“

Vyklouzla mu z vlhké dlaně, se smutným pohledem. Ramenem se opřela do veřejí a vklouzla dovnitř. Dveře se samy od sebe zavřely, Ozval se tichounký výkřik a pak už nic. Jen praskání korálků…

Mark za sebou uslyšel šustot, jak štíhlé nožky pozemských obyvatelek serailu začaly couvat pryč z tohoto místa.

„Za hodinu opouštím serail a odjíždím na kosmodrom!“ křikl za nimi. „Která z vás chce letět zpátky na Zemi, může se přidat!“

***

„Vítám vás z dovolené!“ zahlaholil generál Khov a zvedl se od stolu. „Mám pro vás zajímavou akci. Říká vám něco jméno KENDRA?“

„Jistě, čtvrtá oběžnice Epsilon Tukana,“ odpověděl Mark. „Ale to se mě teď netýká. Jen jsem se přišel ohlásit. Mám ještě dvanáct dnů dovolené a chystám se je využít k jedné bohulibé činnosti.“

„Ano?“ houkl generál, výjimečně v dobré náladě.

„Rozvážím domů dívky, které odešly z iladamanského harému se mnou. Dvě jsou ze Země a čtyři z kolonií… Možná si tu dovolenou i trochu prodloužím. Máme si hodně co povídat.“

Generál se rozesmál. „Vy jste si přivezl část harému s sebou? Vy jste ale…“

„Trochu uctivosti, generále, prosím! S královnou vdovou jsem se sice rozešel částečně ve zlém, ale Jeho Výsost Brusutch V. mě při loučení ujistil, že dokud nemá pravoplatné dědice a za situace, kdy vyhynuli mužští členové všech nástupnických rodů, jsem následníkem trůnu já…“ Zachechtal se. „Nenabídnete mi doutník? Určitě si teď nějaký zapálíte?“